Nockur

Ljódmæli,

samanstandandi af

Sálmum, andlegum Vísum

og Qvædum,

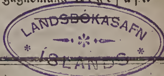
þess andrika Guds Manns,

Síra. Þorláks Sál. Þórarinssonar,

Fyrrum Prófasti í Vadla-Þýngi og Sóknar-Presti

til Medruvalla Klausturs Safnada.

Hvör ed nú vegna ágjæts efnis og ordfæris samantekin, til almennings gagnsmuna Utgéfast.

Videyar Klaustri, 1836.

Prentud á Forlag Sekret. O. M. Stephensens,

af Bókþryckjara Helga Helgasyni.

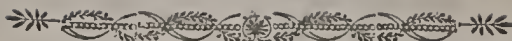
*Omne tulit punctum qvi mis-
cuit utile dulci.*

Þad er þannig af Skáldinu útlagt.

Vellyst allri vinnur þjód,
Vidfall einkis tefur,
Sá er þarfa=greinum gód,
Gaman=spjellin vefur

I d e m:

Sóyar laga frædin flest,
finn eg daga gjædin hrest,
þegar bagar mædin mest,
morgum haga qvædin best.

Inntak

Ættar- og Æfi-søgu

sáluga Prófastsins Síra

Th. Thórarinssonar.

Prófasturinn Síra Þorlákur Sál. Þórarinsson, er fæddur í þennann heim, ad Látrum á Látrastrønd í Þíngeyar Sýslu, á Messudag Þorláks Biskups hins helga, þann 23ja December 1711. Hans fadir var virduglegur heidursmann Þórarinn Þorláksson Bóndi ad Látrum. Hans fødurfadir var Þorlákur, *Dimissus* úr Hóla skóla, Son Síra Þórarins Olafssonar, (sem fyrst var Djákn ad Þíngeyrum, sídan Prestur í Grímsey, og seinast ad Bægisá til 1664), og Málmfrídar, dóttur Jóns sonar Síra Stígs á Miklabæ í Blønduhlýd, laun-sonar Prófastsins Síra Bjørns Gíslasonar í Saurbæ; en fødurmódir sál. Síra Þorláks, hét Valgérdur, dóttir Síra Einars Magnússonar, er héldt Myrkárstad, og Helgu, dóttir Jóns Jónssonar Prent-

ara. Módir Síra Þorláks, en qvinna Þórarins, var Þorgérdur, hennar fadir Eyólfur Hallsson, dóttursonur Sigfúsa Olafssonar, nefndar-manns í Vadla-Þíngi, og hálfbródur Haldórs Lögmanns Olafssonar. Prófasturinn sjálfr, Síra Þorlákur, var skírdur af Síra Halli Eiríkssyni í Höfda, og sídan uppfóstradur hjá sínum gódu foreldrum til þess hann var 11 ára, en á 12ta ári hans aldurs hagadi Gud því svo til, ad hann var tekinn til fósturs og frekari menníngar, af þeim gøfugu høfdíngs hjónum Klausturhaldaranum Sigr. Hans Schéving, og Madame Gudrúnu Vigfúsdóttur, hvør honum uppfrá því geingu í gódra foreldra stad, settu hann til bóklegra menta, og komu honum 15 vetra gömlum í Hóla Skóla, hvadan hann, eptir 5 vetra dvøl, var med gódum vitnisburdum útskrifadur. Ari sídar, þá hann hafdi einn um tvítugt, var hann af sjálf. Herra Biskupi Steini settur Djákn ad Mødruvalla Klaustri, hverju Embætti hann med allri árvekni þjenti í 14 ár; en um sømu mundir; (nefnil. 1738) inngéck hann heil. egtaskap med Gudrúnu Þórdardóttur, (hver ed sinn ektamann nockrar vikur yfir lifdi) og bjuggu þau fyrst 2 ár á Reystará sydri, og fluttu sig þadan ad Ósi, hvar þau sídan bú høfdu medan

þeim aldur endtiſt; þeirra hjónaſæng bleſsadi Gud med 6 børnum, nefnilega 5 Piltum, báru 3 Benedicts nafn, hinn 4di Þórarins og 5ti Jóns, af hverjum allir deydu úngir, ſamt einnri dóttur, Sigrídi, ſem giptiſt Hreppſtjóranum Hallgrími Einarsſyni á Ofi. Arid 1745 var honum af þá verandi Amtmanni J. Ch. Þingel veitt bréf fyrir Mødruvalla Klauſturs Preſts braudi, og til þeſs kénnimannlega Embættis vígdur 1ta Sunnudag í Adventu af þá verandi Stift-Prófaſti Sira Þorleifi Skaptaſyni, en innſettur í Preſta kallid þann 12. Decémber ſama árs af Prófaſtinum Sira Þorſteini Kétilsſyni. Arid 1751 var hann koſinn og tilſettur Prófaſtur í Vadla Þingi af ſál. Biſkupi Haldóri Brinjólfsſyni, en á þridja ári þar eptir ſagdi hann af ſér þad Prófaſts embætti, vegna ſinnar ſóknar ørdugleika og ýmislegs annríkis. Samt þjónadi hann ſjálfur því Preſtlega embætti ſídan ſem ádur, vid bærileg heilſufar, þar til fyrir hálfu ødru ári ad Gudi þóknadiſt ad leggja á hann nockurn heilſubreſt med líkamans krapta uppþornan og vanmætti í vinſtri hendinni, hvad daglega fór vaxandi, einkum frá þeim ſídurſtu Sumarmálum hann lifdi, hvørn heilſubreſt hann áleit ſem bending ſtuttrar eptirverandi æfi, med ſífeldri þreying eptir farſælum

vidſkilnadi vid þetta mæduſama líf, hvør ed ſkédi, þá hann ferdadiſt yfir Hørgá, þann 9da Júlii 1773, á ſins aldurs 62 ári, Hjónabands 35ta, Kénnimannlegs embættis 28da. A hverjum ſins embættis ára tíma hann ſkírdi 432 Børn. Gaf Hjón ſaman 80. Saung yfir Daudum, 422. Og fermdi Ungmenni 142.

I ſinu dagfari var hann miøg ſidprúdur, ſtilltur og hógvær, í vidſkiptum vid fátæka og ſjúka gódgjarn og hjálparſamur, fyrir ſóknar fólki ſinu umhyggjuſamur, því náqvæmur og áſtſæll. Eptir þeirri þeckíngu kunnugir menn høfdu um hann, var hann gudhræddur, og yfirvann mótbláſtur ſinna óvina, med kyrrlæti og þolinmædi. Sérdeilis var hann gódu hugviti og eptirþánka prýddur til bóknáms og ſnotrar medferdar á því ſama, hvad hann og alla ſtund koſtgjæfilega ydkadi ſjálfum ſér og ødrum til nytſemdar, til gudræknis og kriſtilegra dygda uppørfunar.

Gud géfi ad þetta verk verdi honum til dýrdar, og hans børnum til beſtu heilla.

Skrifad á Hólum i Hjaltadal þ. 1ta Apr. 1780.

Hálfdán Einarsſon.

Fyrri Parturinn
innihelldur
nockra andrika Sálma.

Nýárs Sálmur,
í minning þess Typtunar-árs 1735 á hverju Mann-skadar og Hé-misfur stór-ar, tilféllu í Nordurlandi.

Lagid: Eilíst lífid er æskilegt.

Nýárs upprunnin nú er enn, nádar og alda sól, vari þinn prís og vyrding þrenn, vor Gud á himna stól*), fyrir þad mildust forsjá þín, frid voru landi jók, sérhvor mak-legri synda pín, sídur án vægdar tók; hefur oss einninn halldid vid, heilaga trú og krist-inn sid, fyrir þins anda fridar mál, og fög-ur Sakrament. Hoggormsins vanad véla-

*) bæmist þér lof og dýrdin þrenn, Drottinn.

tál, vorri svo fengir lént, Jesú blód-unda svølun sál, syndum og raun afvendt.

2. Líkamans heilsu, frid og fjør, fylgd Engla, þot í þín, ærunnar byr og ell góð kjør, oss veitti gædskan þín; hjartans þýdustu þackir mót, þyggdu nú, Fadir kjær! vér af audmýktar innstu rót, allir framberum þær; ángrádir þó í annann stad, yfir vort hofud játum þad, hválega syndgast høfum. vér, hryggt og sløggt andann þinn, þegid vort braud óþacklátir, því slynur himininn: gott vér med íllu gjøldum þér, gædskunnar brunnurinn.

3. Vorar hugsanir, verk og mál, varinn*) til gjálífis, hrella þinn frid, en særa sál, sökud alls ránglætis: ofund, kíf, hædni, last og lygd, leti, smán, heiptar gróm, metnadur hjartans med ótrygd, makar oss þúngann dóm: já, yfir svoddan glæpa gnótt, gráta þín augu dag og nótt, blindadur hvør í blódi sín, braut ok, en toginn sleit. Enginn lifnadar umbót skín, ei stodar bendíng neit, mest er því von ad mædist þín, miskunar ydur heit.

4. Hér fyrir slær vorn hug óspart, hafir þú, Drottinn klár! þreskjunar vendi þínum

*) vaninn.

hardt, þjáð oss*) umlidið ár: missir atvinnu margra bjó, medlætis kjørum stans, mannskada hrýsi hrøcktir þó, hér á bygd nordurlands, fáráðar eckjur fædir sorg, fødurlaus børnin veina mørg; høfud, rif, armur, augna ljós, eru þeim skilin frá, lífid ástvina, luckuhrós, líkamans og þar hjá, anda þíns blástur yfirjós, ofraun og daudans þrá.

5. Æ drottinn! hvad er aum mannkynd, ef þú vilt gánga í dóm? rétt fyrir þínum reidi vind, rik, eimur, sis og hjóm; líkamir vorir, eign og ønd, einga sér finna hlíf, nema þín blessud nádar-hønd, næri vort auma líf: sjertu blídur, er synd øll hægd; sértu reidur, finnst engin vægd, skjól, huggun eda skadabót: Sképnan af edli sín, øll er oss fallin med og mót, minn Gud, ad vilja þín; þó fyrir vondsku verkin ljót, veldur hún mannsins pín.

6. Æ hvad margvísleg mótgángs kjør, mæda hér syndugt hold! ó hvad mørg brugdin bana ør, brestur ad vorri mold! vindanna skjædu**) voda megn, vøtn og hafs bylgjurnar, herja med ædi oss í gégn, uns náriun liggur þar, sí-blaktir ønd vid sorgareym, svo gengur allt í þessum heim: herd-

*) þvíngad oss lidid ár. **) Skjæduss.

ir æ strid, en hlífar mást, hug veikir, fjølgar und; kraptar útrenna, þol vill þjást, þokar ad dauda = stund. Jesú þín trygd og eilíf ást, indæli sídasta blund.

7. Sýnum veraldar syrtir qvøld, sád-tímann lídur á, dregur ad høndum dægur køld, Drottinn Gud! vert ofs hjá, rétt ofs ei þína reidi = skál, ránglætis dryckjudum, vægdu líkama, vægdu sál, vægdu lífs-høgunum. Allra sætasta lífsins lynd, lát þú ofs ecki deya í synd, útskúfada um eilífa tíd, augliti þínu frá, hér þó ofs megi mørg og stríd, mótlætis bylgjan þjá; Gud minn! þær stundir géf um síd, gladir mættum þig sjá.

8. Føgnud med ári ferstu nú, færi þín hjartans trygd, øllum sem halda helga trú, hvar þeirra stendur bygd; vedur sætustu, vægd og nád, vor Gud! af hæd audsýn, huggun, frid, vørn og hjálpar = rád, heilagri kristni þín; set hana þér einn signets hríng, sjádu til hennar allt um kríng; kónga, dómara, kénnivøld, krapti þíns anda gjæd; villu, pest, húngri, vo = stirjøld, ver ofs; enn trúna glæd, syndum eyd, harma sárin køld, sérhverra mík og græd.

9. Arid fagnadar ofs þú géf, Arid helgunar þó, Arid farsældar ecki tef, af himni,

jörð og sjó! Arið, sem færir éngin slis! Arið lífs betrunar! Arið, góðs Friðar innbyrðis, Ar synda qvittunar! Þakklætis Ar við Þurðan kífs, Þolgæðis Ar í nauðum lífs, Hressíngar Ar þeim hugmæddu, Hjálpar Ar nauðstöddum, Lækníngar Ar þeim lemstruðu, Lausnar Ar herteknum, Svölunar Ar þeim sorgbitnu, Sældar Ar deyendum.

10. O þú verandi veraldar! verulegt A og O! Uppruni lífs og endíngar, endalaus kraptur þó. Minnstu þinu trygða eyð uppá, úthafin syndagjöld, nær þú oss alla nemur frá, nálægri sorgar öld, græt oss ei lengur, Guð minn! trúr, géfðu við hægaun*) andláts dúr, skugganum hrindi skoðunar ljós, þíns skjæra réttlætis, láttu oss verða lysti-rós, Lausnaraus Jesú Krists, glæsta með eilíft gleðinnar hrós, Guðs barna kjör yndis.

Morgun Sálmur.

Lagið: Hvar mundi vera hjartað mitt.

Dagurinn ljómar dýr og klár, Drottinn Guð! lof sé þér, þinn gjæðsku blóma geislinn hár, géfur enn fögnuð mér, af værðar dróma

*) sætaun.

frí við fár, ferska og hrefsíng ber, hugarins gróma sérhvert sár, svo virðstu lækna hér.

2. Lífsins réttinda ljós og mið, leiðseig þú mér í dag, fárlegri synda flækjun við, forðaðu sálarhag, brjóstið veiklynda verm og styð, verk mín og auðnulag, sorg lát ei hrinda sinnu frið, svefn holdsins frá mér drag.

3. Hverskyns óförum hag minn sneyð, hafna vantrúar slóð, sárhúngurs kjörum, sóttar neyð, sverði, ræníngja þjóð, vindaþjóst örum, voða reið, vatns pín og skaða glóð, freistínga snörum, dómi og deyð, dýrst fyrir Jesú blóð.

4. Lífið mitt, æru, embættið, umhyggju, verk og ráð, heilsunnar kjæru megni með, minn ástvin hvern á láð, vitsmuni, hræríng, vilkjör léð, viðmót og sinnisdáð, útvegur, næríng, eign og féð, allt fel eg þinni náð.

5. Meðan lífs stundin mín ei þver, mildasti Herra trúr! í veku og blundi vertu mér, voldugur hlífðar-múr; hels þegar mundin hætt að ber, heimleið mig sorgum úr, vörmustum undir vængjum þér, við sætann andláts dúr.

Qvöld-

Qvøld Sálmur.

Lagid: Eins og sitt barn.

Nun er dags tíd, heims horfin lýd, hafn-
ar sú þjáníng sinni; þøck sé, Gud! þér, eitt
afmælt er, eymdár-spor mér, á lífs hand-
ar-breidd minni.

2. Lífdaga skeid, og lífsins neyd, lídandi
jafnt ágeingur, sækir hvert qvøld, ad sólar-
øld, sælu vanhøld, senn græt eg ecki lengur.

3. Gladt hefur þú, gódi Jesú! géd mitt
á þessum degi, sálunni hægt, høgunum þægt,
heilsunni vægt, haldid frá lasta vegi.

4. Mitt líf og ønd, leiddi þín hønd, lét
enga hrellíng særa, uppfyllti þín, þolgædsk-
an sín, þørf alla mín; þér sé lof, dýrd og
æra!

5. Mein er þad mitt, móðga eg þitt,
miskunar hjartad góda, hverja qvøld stund,
ber eg ad blund, beyskari und, barmar sér
gédid móda.

6. Drottinn! eg bid, dæmdu þinn frid,
daudvona brjósti mínu; géf líf og nád, gled
hug og rád, gjør brot afmád, fyrir græd-
araus Jesú pínu.

7. Yfir mig nú, í nótt breid þú, næm-
ann væng ástar þinnar, nær-blæan mín, sé

náðin þín, með náqvæmd sín, not fylli værð=arinnar.

8. Í hjartað mitt, ilm og ljós þitt, and=inn heilagur ferji, synd, svefn=órum, sorg, andvökum, og sjúkdómum, sál og líf ör=uggt verji.

9. Set ótta þinn, sængur=vörð minn, sem allri mein=vætt forði, þín her=fylkíng, haldi sinn hríng, hús mitt um kríng, hlífð og vörn öllu skorði.

10. Lát ei mitt brjóst, bráðum hel=þjóst, í blund=værðinni mæta, ef að ber skjótt, mín andláts nótt, önd géfðu rótt, abl dauðans lát ei græta.

11. Allt hvað mitt er, afhendi eg þér, allri svo þvíngun hafni, hús, qvinnu, hjú, börn, eign og bú, bevara þú, í blessuðu Jesú nafni.

12. Lát lífið mitt, líf elska þitt, lífs með=an æðar vaka, eptir heims kíf, útsofnað líf, í þína hlíf, ó Jesú! virðstu að taka.

13. Þín dreyrug und, við dauðans blund, drjúpi værð öndu minni, sætt unntu mér, sæll Jesú! hér, að sofna í þér, frá synd og armæðunni.

14. Festu, sál mín! fadmløgum þín, fridar og elsku bandi, þinn lofstýr klár, og heidur hár, um øld- og ár, eilífdar jafnan standi.

Saung: Vísa af Jesú Nafni.

Lagid: Heidrum vér Gud! af huga' og sál.

Salve Jesú! mín sæta von, Salve Jesú, Guds einka Son! fridasti Jesú fólks á lád, frumgétni Jesú meyar sád, rós himna Jesú heidri glæst, hrós engla Jesú dýrdar ædst, ljós manna Jesú líknar hærst!

2. Sól ertú Jesú sædi Adams, svarinn Jesús lýd Abrahams, braut lífsins Jesús brand og hnoss, blessadur Jesús, Gud med oss, kónganna Jesús kóngur einn, kristninnar Jesús augasteinn, hjardanna Jesús hyrdir hreinn.

3. Þitt Nafnid Jesus þægst ilmar, þitt Nafnid Jesús vel smackar, þitt Nafnid Jesús þelsætt er, þitt Nafnid Jesús allt kjætir, þitt Nafnid Jesús þryckir pín, þitt Nafn er Jesús hrinjan mín, þíns Nafns ó Jesú! dýrd ei dvín.

4: Tign ertu, Jesú! trúudum, tilflugtid Jesús offóktum, sálar-heill Jesús syndugra, saduíngin Jesús húngradra, vegvilt-

um Jesús vegur skír, veiklyndum Jesús kraptur nýr, sorgbitnum Jesús svølun dýr.

5. Signadi Jesús Sarons rós, sætasti Jesús heimsins ljós, vertú mér Jesús vægdar jafn, vertú mér Jesús fyrir þitt Nafn, vertú mín Jesú-vorn um kríng, vertú mín Jesú fridþægíng, vertú mín Jesú vellysting.

6. Minn Jesús þegar mædan skér, minn Jesús þegar vilt eg fer, minn Jesús ángrid mýkjandi, minn Jesús trúna verkandi, minn Jesús hér á medan blíf, minn Jesús ytst vid daudans kíf, minn Jesús allt i eilíft líf.

Saung-Vísa í Brúdkaupum.

Lagid: Potk sé þér gód gjørd.

Fridur hár, heill skjær, hærsta guddóms anda, síd og ár oss nær, yfir og med veranda, lísi klár, viss, vær, vor svo nædi standa, velferd án vanda.

2. Hvørja stétt, erfd, ætt, og ønd í kristindómi, Drottins rétt, rád sætt, reisi nádar blómi, gjøri afsett grand hætt, Guds elskenda ljómi, sigur og sómi.

3. Hjónabands heit sønn, hag og skickun alla, bjódi hans brjóst-ønn, blessan yfir-

falla, kjærleikans byr=bønn, bæti, og rauna galla, græði gjørvalla.

4. Hér í stað, hærst náð, hrefsi þín á= sjóna, innsiglað eitt ráð, egingiptra hjóna, minn. slu það, með dáð, mildi og heill kóróna, sem þinna þjóna.

5. Tryggða hrein tok, vinn, trúar eðli festa, sem augastein æ þinn, annast þú til besta, harma grein hvert sinn, huggun ráði flesta, þín miskun mesta.

6. Nægsta dygð, náð, frægð, næríst þeim að yndi, rósom trygð, ráð, hægð, ríka blefs= an mindi, veri stygð, bráð lægð, breytist í medlyndi, sem skúr af skyndi.

7. Himin, ljós, láð, geym, lýð og sképn= ur bædi, foldar= ós, sáð, seim, og sól hvað líta nædi, líffins rós, lát þeim, leiða marg= feld gædi, og eyða mædi.

8. Jesú! þín þægst hønd, þjóð er best kann græða, hrygdar pín, blóð, bønd, beisk= ur dauði og mæða, þeirra skýni æ ønd, og yfir láti blæða, gnótt allskyns gjæða.

9. Dauðans kíf ná nær, nakinn moldu reidir, beggja hlíf veit vær, vidur faðminn breidir, eptir líf ønd fær, Eliæ vagna= leið= ir, grið beinum greidir.

10. Allann lýð æ þinn, ást og náð umtjalda, sefa stríð, sút grynn, sykra helið kalda, brúðkaups tíð oss inn, undir sól að halda, óðáins alda.

Striðs andvarp kristinnar manneskju.

Lagið: Upphaf og Hertoginn.

Upphef eg augun mín, eymstrud og tára vot, á hjálpar hendur þín, Herra Gud Zebaoth! Vatns-flóðin herða hlaup, hriggilegt inn að sál, við áugur værdin kraup, vanast ei harma skál.

2. Eg er í hættum heim, hans kala viðskiptin, sveipaður sorgar-eym, sjá þú það, Drottinn minn! forsvar ei finna má, frelsi né vægdar hót, utan þér einum hjá, oblugust meina bót.

3. Líkamans líf á jörð, lémagna krimpar sig, Andskotans heiptar hörð, helskeyti plága mig, hans ofin umsátur, ei rofna þar fyrir, meins, þó að minn dugur, mæðist að varna sér.

4. Sverð andans þá eg svaf, sí-tældi frá mér hann, hjálpræðis hjálmi af, höfðinu svipt eg fann, réttlætis brinjan brast,

bilar og trúar = skjøld, fridar skór forveik= jast, feikn er óvinar køld.

5. Svo titrar sál mín veik, sár=beigd í naudunum, líka sem lauf á eik, lamid í hreggvidrum; Djøfull, hold, heimurinn, helvíti, samvitskan, allt høggur ad í senn, æsandi fridar bann.

6. Flerst undanfæri hér, fárádann skort= ir því, dómarinn yfir er, undir qvalanna dý, eilífdin andspænis, á baki synda fjøld, armædan umhverfis, allt framm á dauds= ans qvøld.

7. Løgmálid hrópar hefnd, hátt sem þá reid útbrast, er hún því á mig stefnd, eg í synd þrá=volkast, náttúran glæpa gjorn, Gudi svo fráleit er, ad hún víst alla þorfn, andlegrar heilsu ber.

8. O mitt útlegdar stand! æ mína sorg= ar tíd! hvar mun eg líf og land, lángmædd= ur hitta um síd? mínum hérvistar hag, hnignandi jafnan fer; qvídi eg vid dóms= is dag: Drottinn Gud vægdu mér!

9. Allt er mitt edli spillt, í frá getnad= ar stund, allt holdid kaunum qvillt, kalinn þó sérhver und: hjartad í harma skúr, hefst

œ vid meinid sitt, lifandi daudans dúr, deyandi líf er mitt.

10. Als-nakinn, ángurvœr, ólst eg í þenna heim, marg-hrakinn hel-ber nœr, hjarir mín sál, í þeim, fyrnari módur mold, mitt verdur innsiglad, loksins nœr nakid hold, nábleikt og ørmagnad.

11. Svo er mitt sœrda líf, sífeldur blódvadall, hrygd, ømun, hætta, kíf, hégóminn einsamall, myrkur, haf mótlætis, mælir freistíngar rétt, krambúd full kránkdæmis, keiri samvitsku þétt.

12. Gledin holds grætir sál, gáfurnar auka synd, vinsældir vinna tál, vid heim ef slíkar bind; allt lífsins atgjørsi, øll vilkjør tímanlig, þad í vanþakklæti, þvínga dóm yfir mig.

13. Pundid ei reyniſt rírt, reikníngsskapurinn hár, Herrans blód harla dýrt, hans reidi þúng og sár; lífid hætt, helid víst, helvítis pína straung, ógnar mér ecki síst, eilífdin voda laung.

14. Ó! Jesú, Jesú minn, Jesú mitt einka rád, álítu þrælinn þinn, þreyttann vid heims ónád: ørvæntíng ecki leif, inntaki sálu mín, djøfuls makt alla deif, daudans grimd, ógn og pín.

15. Ef þitt líf unnti mér, áður enn heiminn skópst, og með ørendum þér, alla synd mína gróíst; haldtu því happinu, hennar lát minníng ei, uppkoma að eilífu, ákjærum seigðu nei.

16. Þíns dauða dýrast blóð, drifið úr hjartans æð, heims yfir hrjáða þjóð, hreinsi mín sárin skjær; líf, huggun, lausn og frið, lénandi mæddri sál, hana svo hressi við, hjarta þíns benja skál.

17. Fjotur, sem fót og hønd, Frelsarinn, krømdu þín, glæpanna greiði bønd, gjørvøll af sálu mín; þolgjæðis tempra tog, trega bønd øll mýki, drómanum dauðaus og, deyfðum á burt víki.

18. Táranna flóðið frekt, flotið af augum þér, géf þú að géti dreckt, gyrnd holdsins fast í mér; en øll mín augna tár, upprignа látið hrein, í þinn sjóð, síð og ár, sem náðin út af stein.

19. Brennheitur blóði með, blandaður sveiti þinn, yndæli ómæðið, andlitis sveitann minn, sá dauðans sveita bað, sesi þó einna mest, líssins vøtn eilíf að, af mér svo frammleiðist.

20. Svo bið eg sárin öll, sætasti Jesú, þín, ángist og eymd gjörvöll, er þú barst vegna mín, meti svo mótlætis, minn stérf á alla grein, að andar ófrelsis, ei sjáist hörmúng nein.

21. Í þér mig lifa lát, lát mig og deya þér, eilífum glæpa grát, Guð lífsins forða mér, heims þegar líður ljós, líkamans augum frá, mín andar yndis rós, æ sért þaðan í frá.

22. Fel eg í forsjá þín, Frelsarinn gjæðsku hreinn! önd, líf og æru mín, orð, verk, sjón, mál og heyrn, efni, ráð, útrétting, ástvini, fjör og stand; þinn prís og þín virðíng, þróist um haf og land.

Gudleg huggunar heilræði til trúarstyrkíngar, qveðin 1740.

Lagið: Ris upp, Drottni dýrð.

Ris upp ángruð önd, áttar-qveðju fús, Talitha Kumi, til þín kallar Jesús, þér í himininn hátt, hrópar þíns óvinar skelfandi mátt, hver hans blóð-drópi, helgun, frið og sátt; deyfð er dauðans mekt, djöfuls haus marinn, syndum niðursökt,

sigradur heimurinn, Guð stríddi, Guð varn, Guðs líf til þín útrann, og allur sá sigur, sem í Guði fást kann.

2. Innsigladi allt, andinn, vatn og blóð, á jørð eins himni, eru þess vitnin góð, réttur sá ei rekst, ráð Drottins blífur, þá allt annað hrekst, Guð svarinn þorf þinni, þér aldrei bregðst, engri vantrú vinnst, að veikja saunleik hans, æ trúfastur finnst, þó felui trygðin manns; ef ávalt brýtur, árnaðar tal ei þrítur, þíns góða Jesú, þess yfir allt þú nýtur.

3. Hør-streing hrørlegann, halda lætur sér, víg sterkast Leon; veik trú eins fángar hér, það afreks ofluga, útgengið Leon af kyni Júda; Jesúm sigradi, Jacob ablvana: hvar sem trúar hond, hann við snortið fær, enn þó blygðist ønd, af honum krapti nær; géd gløggt ei nemur, Guðs nær ríki kémur, hulinn Guð hann er, og hulda verkan fremur.

4. Veikist vilji þinn, og von án sjálfræðis, krapt Guðs útkallar, kløgun þíns máttleysis: sek ef samvitskan, sinn dóm uppqvedur, og blygðast við hann, Drottins þig

áfella dómur ei kann, auðmýkt ófølsuð, á-
lit finnur þægt, það auma útvaldi Guð,
upphóf niðurlægt, þig þar með stiður, það
øll kristnin biður, í helgum Anda, þér auk-
ist náð og friður.

5. Lát nú leiðast til, að líta á svoddan
kjør, hreïs þig úr hættri, hugarmæðu kor:
græt ecki Guðs náð, með grunsemd hans
óblíðu, tak annað ráð, met øllu nægri þá
misskunar dáð, sem aldrei útslöckur, eitt
rjúkandi skar, en æ sér innvefur, andir fá-
ráðar: hann veit hvað hagar, hverjum sem
hann agar, kross ablar kjæti, koma sælli
dagar.

6. Drottins ástar ønd, sem allann stillir
þjóst, með lísi og ljóma, leypteri þér sætt
um brjóst, hjartans æðum úr, ofraunir
burtrými huggarinn trúr, og láti þér upp-
renna skin eptir skúr! Jesú dreyra dygð,
dauði og qvala bønd, stemmi þína styggð,
en styrki líf og ønd; sendi værð, sóma,
sigur og náðar = blóma *), auðnist þér øll
hægð, í eilífum dýrðar ljóma **).

*) Ljóma. **) Sumar blóma.

Andvarp fyrir sjúkum og naudstøddum.

Lagid: Heidrum vér Gud af hug' og sál.

Drottinn Jesús þér veiti vægd, veiti þér Jesús frid og hægd, lýsi þér Jesú lýknar sól, lífgi þig Jesú nádar skjól, stemmi Jesús þitt stygdar qvein, styrki Jesús þín marin bein, grædi Jesús þín gjørvoll mein.

2. Augun Jesú þig álíti, Eyrun Jesú þig bænheyri, Høndin Jesú þér hagrædi, Hjartad Jesú þér miskuni, Qvølin Jesú þinn kross mýki, Kraptur Jesú þinn mátt hressi, Líflát Jesú þín lífgun sé.

3. Blód-undir Jesú blædi þér vægd, Blód-sveitinn Jesú streymi þér hægd, blódug mind Jesú bæti þitt kíf, blódug tár Jesú gledji þitt líf, blódug trygd Jesú bindi þér sig, Blód-bøndin Jesú leysi þig, Blód-rmninn Jesú bænheyr mig.

4. Drottinn blessi þig dýrdlegur, Drottinn geymi þig øblugur, Ásján Drottins þig upplýsi, O! Drottinn Gud þér miskuni, snúist þér Drottins Auglit ad, innsigli Drottins Fridur þad, allt sem í Drottni eg þér bad! Amen.

Undirbúníngur til Dauđans.

Lagiđ: Um dauđann gef þú, Drottinn! mér.

Jesú mín edla yndis rós, andar kraptur og sómi, heilsa, fögnuđur, leiđar-ljós, lífs heill og von í dómi! hálofleguſtu hátign þín, hnegir sig blygđug öndin mín, saurguđ af synda grómi.

2. Þú ert einn Guđ í himnum há, himneskri dýrđ umvafinn, en eg er mađur jörđu á, jarđneskri mæđu kafinn; lífiđ þitt allt er ljóminn hreinn, lífiđ mitt stundar-skuggi einn, hvarflandi, senn úthafinn.

3. Eg reiknaſt vísinn reir fyrir þér, reynist alls ecki yariđ, samt hvad eg vera sýniſt hér, sjá! þad ei leingi varir; draumur og hljómur dvína skjótt, dagurinn líđur snart ad nótt, glasiđ út, grösin þar er.

4. Allir straumar í ægiun gá, öll stund ad dauđa flýtur, allar formyrkvar ein, og þá, innsigla dymman hlýtur; Drottinn! eg veit hún mætir mér, mínum fedrum eg betri ei er, þeir sýna hvad mig þrýtur.

5. Einn er skilmálinn alheims þjóđ, eitt er tekmark hid beina, eg er sáđ Adams, eg er hans blóđ, eg skal því dauđann reyna,

áhyggjn, von og ótta ei þver, í mínu brjósti, fyrr enn það skér, stadur og stund sér leyna.

6. Vertu því tíd og merki mér, minn Herra, Jesú kjæri! lát ei til daudans deya frá þér, vandi þinn líf mitt næri, holla gjör endíng harma-kífs, hólpinn svæf mig til eilífs lífs, í þér Skaparinn skjæri.

7. J deyanda lífi þreyi eg þrátt, það líf sem hafnar dauda, fyrr bliknar hold og fellir mátt, enn finni eg það án nauda; líf án dauda mér léntu þá, leitum þess ecki framar. eg á, Jesú! lífs rósin rauda.

8. Heimurinn þreyngir hætt ad mér, hjartamíns frelsi kéfur, þyrstir mig frelsi því eptir, þreyngíngar sem ei hefur, fridarsælasta frelsid þitt, Frelsarinn Jesú! gjørdu mitt, daudans þá vald mig vefur.

9. Festu mér trúar reynslu ráð, reindum í þolinmædi, verka þoluga vonar dád, vongódur svo eg nædi, margskyns afþreya mótlætíng, mína fullvíss um útvalníng, sem þitt arftöku sædi.

10. Géfdu mín fromfør grandvarleg, gjørvoll í heimi rætist, hóflega bædi hressist eg, og heilsusamlega grætist, hlýdugur lidi

harm og neyd, hugprúdur stríði fram í deyd, síðan með sigri kætist.

11. Yfir mitt kalda andláts ból, ástvarma lind þín streymi, lífdaga minna síðustu sól, svo lát mig qvedja í heimi, að skodunar-dags við skjæra brún, skíni forklárud eins og hún, sálin fyrrd sútar eymi.

Andláts andvarp.

Lagið: Eins og sitt barn.

Lifandi Jesú! líknaðu mér, lyndin eilífra gjæða, mínar forláttu misgjörðir, eg mæni hér, mæddur til þinna hæða.

2. Húmar nú degi, horfðu á það, og hægðu mér líkhams pínum, sig nálgar dauðans sveita-bað, eg sje ei annað, enn sorg fyrir augum mínum.

3. Lémegna stynur lífið allt, lífs-æðar taka að dofna, mýktu nú, Jesú! meinið kaldt, mér við þig haldt, meðan eg útaf sofna.

4. Öll mannleg hjálp er enda kljáð, allir senn frá mér snúa, flytji mig nú þín föðurleg náð, á feigins láð, þar friðaðar andir búa.

5. Svo sem minn fyrsti vin þú varst, vert hinn síðasti líka; í heiminum mig á höndum

barst, úr hörmum skarst, hjástod veit enn svo ríka.

6. Ef ekkért auga þyrmdi þér, þegar mín varst ad leita, harmþrúnginn, sveittur, blód-ugur, ber, þá bjargadu mér, í beyskum and-láts sveita.

7. Þú hefur allar þrautir mín, þjádur á herdum borid, skant géf mér þitt, nær-skeid-id dvín, sképnunnar þín, skýna lát sídarsta sporid.

8. Ljós varstú mitt vid laugar-ból, líf gladdi þín ásjána, vertu mér eilíft andarskjól, og ununar sól, øll þá heims ljósin blána.

9. Láttu nú einga lesti mín, leingur ad-skilnad gjøra, Drottinn Gud! milli mín og þín, mér hægdu þín, miskunsamasta vera.

10. Æ! taktu frá mér allt hvad mitt, er í daudans líkama, enn géf mér sídan aptur hitt, allt hvad er þitt, og ódaudleikann sama.

11. Vísa eg allri veraldar lyst, vyrdstu því mér ad dæma, eilífrar dýrdar óska víst, sem allra fyrst, og ángurs bikarinn tæma.

12. O Jesú! kom og ecki dvel, upptak mig snart af jördu, ó Jesú! þér minn anda eg fel, ást-heitast þel, allt þad fullkomnad gjørdu.

Saung-Vísa um Dóms-dag.

Lagid: Lángar mig í lífs holl.

Hjarta, sál og hug minn, hittir qvída raun frek, þá eg dýrdar dóm þinn, Drottinn Jesú! mér tek, ímindadann eins finn, íll-dæmandi holdsbrek, stór mørg og straffs-sek.

2. Nádar þinnar lífs lind, leingi svelun mér gaf, hefur laugad holds mind, hegníngunni stýrt af, og fyrna margri fleitt synd, framm í Jesú blód-haf, øldúngis á kaf.

3. En þar eg svo þrávallt, þína reidi sár-grem, og íllt fyrir gott galdt, gjædsku þinni, mín sem, brot huldi, byst allt, bøl, er fyrir dóm kém, ef þar ecki nád nem.

4. Þig ljúfann lít hér, Lausnari sæll minn! æ breida mót mér, myskunar fadm þinn; raust hyrdirs øll er, yndæl med krapt sinn, nú stendur nádin.

5. En þar mun eg þig sjá, þessa vid heims qvøld, í dóms makt og dýrd há, dæmandi verøld, þjód helga þér hjá, og þín maktar hærst vøld, reynd verda rétt gjøld.

6. Þá mun og full-frekt, formyrkvud heims sól, túngls byrtu hætt hneckt, her

stjarna skyn fól, stormvidur vodalegt, vorn er qvída síst ól, dunar um þinn Dóm-stól.

7. Brádt stynur bár-veld, bylgjan um hafs-lón, frestar ei flug-eld, fyrir þínum há-trón, ørmagna, sútsvelld, sjer Júdæ kyns ljón, heims alldar ell sjón.

8. Hver sem ei hel trad, hníga mun í dá, missir og med þad, má, heyrn og vit sá, umbreitíng í stad, øll verdur gjør á, holds edli hvers þá.

9. Vekur sømu vid stund, vor Drottinn alheim, hast eydir helblund, herlúdur flock þeim, er vøtn og græn grund, gripu daudans vid eym, enginn býr ad seim.

10. Ur straum og eins fold, andlegt (sem fyrr dó), rísa mun hvers hold, horundi klædt þó, óþreifanleg ein mold, í krapti fram-dró, med qvída, med ró.

11. Saudi kidum svo frá, sjálfur Herr-ann deilt fær, hægri skipar hlid þá, heiløg-um allkjær, vinstri sídu vék á, vondum reid-ur óbær, sá grætur, hinn hlær.

12. Fær sídan fyrr dóm, hin fidur-bjarta Guds ørn; komid blessud, fín, fróm, fødur kjæra míns børn, heitins erfid hýr blóm, hærsta ríkis án þorfn, eilíf skal veitt vørn.

13. Drekans úngum dír felld, dauda=reid mun og slá; burt þid í bál=elld, bolvadir mér frá, ønd heidri fjær felld, fjandanum skal hjá, og mig aldrei meir sjá.

14. Þar svelgir þann hóp, þanid vítis bel=gin, tanna gnýstran og óp, ei skortir þad kyn, Guds afar=grimd hljóp, gégn ædar, bein, sín, ønd qvelur og skin.

15. Djøfullinn dóm þá, dárleg fyrir verk sín, maklegann mun fá, (mín gledi er hans pín), ýskrandi heit, hná, helsótt er ei dvín, plágar þad pint=svín.

16. En Drottins øll hyrd, Englanna kjør=hag, med kjæti mun vird, merkir ei dóms slag, armædu alfyrrd, eilífann sjer dag, vid saungva sætt=plag.

17. Ad heyrdum úrskurd, alveldis mun sjed, ljós verda lífs hurd, læst hendi Guds med; efstann eg atburd, eydilegging heims qved, sannlega er svo téd.

18. Tekur himin heid=blár, hrøpunar dyn=brest, fellur og forgár, fjørbrotin vid mest; í eldi jørdin øll stár, ei géfur neinn frest, allt verdur líf lest.

18. Uppþornar sem sjór, salur vinda burt flýr, heims=krínglan heil=stór, hverfur og øll

dýr, ei sem væri, allt fór, annar heimur
þó nýr, heitinn er hag=skír.

20. Forlaganna fylling, fær þannig ver=
öld, hún sem ádur um kríng, íllskunnar bar
völld, sinn og vid endíng, æru=snaudann hóp
gjöld, seckja lætur sár=völld.

21. Likt sem nætur laun=þjóf, litinn síd=
ur ad bar, Drottins tignar dag hóf; dæmist
hver sem til var, fundinn ádur flest próf,
frekar tekid mun þar, enn margur ætlar.

22. Hvad alvitskan sæl sá, samvitskan
þad framber, ljóst og hulid mann má, med=
kénna sem drýgt er, ónýtis ord fá, öll vird=
ann dóm sjer, um viljann eins fér.

23. Þá mun hól og heims pragt, há=
eygdum bak=vend, fylgi vina forlagt, fé=
dýngjan öll brend, stodar engin stór makt,
stétt verdur ei kénd, fyrr í dauda fullend.

24. Vitskunnar virt há, vegur sem létt
sis, klókindin klöck stá, kapprædur fá gis,
hugdyrfska féll frá, fegurd holdsins, láns
glis, abl kulnad, eitt blis.

25. Einginn gáfa Guds hrein, gyldir
fyrir þeim dóm, utan dygdin allein, óblás=
inn, gagnfróm, hinna dýrd ei hót stein, hon=
um yfir lífs=tóm, fauk hún sem fölt blóm.

26. Þegar Drottinn dýr fer, ad dæma þannig øll lønd, sinna tára=sjóð ber, sæll adra vid hond, rodin dreyra sín sjer, - semur því líkn ønd, reiknings hótin vid vønd.

27. Hver sem ádur hóf strid, hádi rétt og vel dó, skiptin merkja fær frid, fellur ach, en rís hó, hér fyrr vid hels tíd, himna Gud svo tilbjó, fullkomnast þad þó.

28. Þegar tídin þúng, vønd, þessi grípur hold allt, minnstu þá mína' ønd, minn Gud! og fast haldt, þeirri vid þína' hønd, þeink á þad gjørvallt, Sonur þinn sem galdt.

29. Og þared uppskátt, eitt sinn er gjørt mér: hvørja sem í átt, enkin fordum datt hér, þar liggur hún; um lífs hátt, likt vegar sett er, nær dagur þess þver.

30. Því qvakar mál mitt, á miskun þína, Jesú! veittu fylgi þá þitt, þú minn gódi Jesú! nær daudinn hvetur sverd sitt, á sálar hjúpinn, Jesú! still ángur, styrk trú,

31. Þíns hjarta heitt blód, hel, undir, bæn, tár, andar sefi minn mód, mitt vid hætta lífs fár, umskiptin géf gód, gjør sorgar fylld ár, þegar følur fer nár.

32. Nær eg skal nakinn, nálægjast þinn dóm, dýrdarfulli Drottinn! dyl nádar síst róm, líkama lát minn, líf-dreyra þíns blóm, hreint bera, en hyl gróm.

33. Þess dauda-dóms er, dapurt yfir géck þig, not géfdu nægst mér, nær kém á dóms stig, útvalinn í þér, eilíflega gjør mig, lífs hindin loflig.

34. Allsvegar órírd, ædst verdi samin, þér æra, þrenn dýrd, og þacklætis framinn, af hjartans grunn skjært skírd, og skyldunni taminn, um aldir, Amen!

Qvøld Vers.

1.

Lagid: Eilíft lífid er æskilegt.

Hylur oss nætur húmid enn, himinsins bjarta sól, þrefaldist æra þín, Drottinn! þú sem oss veitir skjól. Æ! vor misgjørda ó-tal ský, upprunnin þér til móds! dag-synd-ir allar drífi þú í, dauda haf Jesú blóds. Hjálprædis tef ei hærsta gnótt, heilnæma géf oss værdar nótt; fel eg í þína hlífdar hønd, hús, qvinnur, menn og børn, eigid lán, heilsu,

líf og önd, líka minn áſtvin hvörn, hvíldar og allskyns heilla grönd, hepti þín friðar vörn.

2.

Lagið: Hærſti Guð! Herra mildi.

Dags ljóminn dvínar ſætur, dimmunni þokar nær. Géf þú oſs góðar nætur, græð- arinn Jeſú kjær! Engla vörn, værð líkama, veit oſs og andar frið, allri ver ſtygð og ama, unni þín mildin ſama, ljóſann dag völnum við.

3.

Lagið: Kjær Jeſú Kriſtí.

Dýr dagſins ljómi, dvínar enn í ſtað; lífs lyſt og blómi, líður þannig að, mæðu, mold og dauða. Mildi Jeſú, geym, ſofnuð þinna ſauða, ſól heſjandi heim. Hrygð og ótta hrind oſs frá, hrek á flótta ſynd og þrá, ytſtu nótt í yndi há, andar, vend af heim.

4.

Lagið: Eg veit, eina Brúði ſkína.

Heims mind, hafið ſkyggir bjarta, húmi ſlær að ódt. Sæt lind, ſvölunar vors hjarta, ſend oſs góða nótt; burt- hrind, böli, hrigð

og ſótt; hugurinn hjá þér vaki, holdið blundi rótt.

Bænar=Vers ſyrgjandi manns.

Lagið: Koníng Davíð, ſem kénndi.

Jeſús ſem dauðann deyddi, deyandi makt=ar hár, og eilíſt líf innleiddi, láti ſín blóðug tár, ſikra vor harma ſár, helſt í helfarar nauðum, hans faðmi dreyra rauðum, læſtir ſvo lykjum brár.

Andvarpan,

Ut af Kriſti Pínu og Andláts Orðum.

O Guð Drottinn, allrar ſképnu Faðir!
ſem aifleiſð Sonar þíns mér tilſkickaðir.
Loſgjörð þína lyſtir mig að vanda,
lifga þú mitt hjarta fyrir þinn Anda;
Kénna lát hann klöckvu brjóſti minu,
Kjærleik þinn að ſkoða í Jeſú pínu,
Og það lauſnar; gjaldið edla góða,
er gjörði hann þér fyrir ſekann mig að bjóða.
O minn Jeſú! æðſti kóngur dýrðar,
Eymdum kraminn framar enn verði ſkírðar,

(ádur sæll og yfirklæddur ljóma,
en nú vafinn sorgar hørdum dróma!)
Hverju sætir? hvers á eg ad njóta,
ad hverskyns qvalir lídur þú mér til bóta?
Er þitt silfur allt og gullid jardar,
alsnakinn þig kremja sútir hardar.
Samson sterka sje eg nú reyrdann bøndum;
sá mig leysti þó af daudans grøndum.
Deyddi Samson Dalilæ svikræði,
daudur er Jesús fyrir mitt synda ædi.
Jósephs brædur Jacob sorgir tvinna,
Jeg nam meir til hefuda af Gudi ad vinna:
Syndir mínar Syni hans abla nauda,
svo hann gjørdist hriggur allt til dauda
Og úthelltur eins og vatnid þunna.
Undur slík ei sjást edur heyrast kunna,
ad Skaparinn sá sem skepnu hverja gjørdi,
Skømm og qvalir af henni lída verdi,
Ad hann, sem tignar himna sveitin frída,
hlýtur á jørd sem madkur einn ad skrída,
Og læknir sá, sem lýdum øllum bjargar,
sem lamb er staddur medal grimmra varga;
Sjálf náttúran smndur glidna nádi,
er signadur Jesús deya hlaut á ládi.
Sól vard mis vid sína byrtu ad gánga,
er sinn Skapara leit á trénu hánga,
Noglum festann nakinn med kórónu,

nístu broddar hennar Guðs ásjónu,
Tárug augu tídt uppfyllast blóði,
tæmist sjón; en blærinn fölnar rjóði.
Mun kóróna míns Jesú þess líki,
er maktar Kóngur Salómon bar hinn ríki,
sem gaf honum móðir gleði hans-á degi,
grátinn Jesús trúi eg af sinni þreyi.
Sál mín, það má sorgar efnið heita,
sárlega höfum við Drottinn gjört að þreyta.
Hendur og fætur hans með nöglum setta,
Hvaða ódæmum, sála mín! er þetta?
Á brúðguma þinn bölvan lögmáls stríðir,
sem blessar þó og helgar alla lýði.
Þú fríðasta fóður elskan hreina,
Forsmán, brýrl og háðúngar mátt reyna.
Æðar dynja eins og vatna-straumur,
allt í kríng er spott og hæðnis glaumur.
Sundur-rifinn sýnist hræi líkur,
Syndaranna líf-bartskérinn ríkur.
O þú Guðs lamb! ó þú Jesú frómi,
æ hvar er þín Guddóms tign og sómi?
Angrast sál mín, allt mitt sinni og hjarta
því allt míns Jesú hold er slitið í parta.
Hvernig er það hreina gullið blackuað,
horfið ljós, en nætur qveinið vaknað?
Er það Jesú ásjónd þín hin fríða:
sem allir Englar tilbiðja og hlýða?

Er það sá sem ummyndadist fordum,
úthellandi lífi og nádar ordum?
Er það sá sem audgadi blá-snauda,
auma gladdi, lidna vakti af dauda?
Er það sá sem inn í borg nam ríða,
og allir héltu Zíons Kónginn fríða?
Er það sá, sem anda djøfuls hrekur,
en eingann hriggvaun burtu frá sér rekur?

Fyrsta Ordid.

Þú líffins edla føgur Rósa!
Eptirdæmi þitt mér skín hid ljósa.
Forláts bidur fyrir þeim þig qvelur,
Fødur þíns í reidi medan dvelur.
Undarlegur ertu í verki og ordum,
Esajas það viti gaf þér fordum.
Usíam deyddir, ok er snerti hendi,
enn hér lifa þeir þig berja vendi.
Spámenn þá er spjødu, slóst í brædi,
en spottara, þína leidst med þolinmædi.
Gezi lýgi likþrá kom í vanda,
Ljúgvottar þér heilir móti standa.
Fyrir adra framdir þú vandlæti,
en Fødur þíns refsíng tókstu med þacklæti.
Vondsku mína varstu dýrt ad borga,
verdt er ad eg mætti af því sorga.

Hvad er madurinn? moldar = rik og bóla,
sem má í eingu neitt uppá sig stóla.
Hvad er Gud? sú hærsta eilíf vera,
hann kann allt med sínu ordi gjöra.
Æ! mér stendur ógn af Drottins brædi,
á einka barn fyrst leggur slíkt qvalrædi.
Hvers skal eg þá hans útlagi vona,
og hinn sekasti allra manna sona?
Minna enn Job eg mun honum kunna ad svara:
ef maktin hans í spurníngar vill fara.
Haldi hann dóminn hlýt eg öllu ad játa,
heimti hann gjaldid sérst hefi til ad láta.
Hold uxanna og hafra blód ei þyggur,
hans er allt, sem madurinn sitt þó hyggur.
Audgjört er, eg ekért hefi ad bjóda,
utan Jesú lausnar verdid góda.
Fyrirbón hans og frid = hrópandi dreyra,
fel eg mig í Guds miskunar eyra.

Annad Ordid.

Dýrkud sé þín dásamlega mildi,
Drottinn Jesú brunnur gjædsku fyldi.
Sem ræníngjanum ríkid himna géfur,
rétt svo fljótt hann bænar qvak upphefur.
Mikid er um máttinn þinn, ó Herra!
og miskun þá sem aldrei kann ad þverra,

Prábænugur þurfti Job ad vera,
þó honum vitni gott nam Drottinn bera:
Daga og nætur Davíd segist kalla,
en Drottins fjarlægd gjöri sér þúngt ad falla.
Prálega spámenn þeirra í bænum qveina,
þó nam Gud sér opt um stund ad leyna.
Prísvar slatur þú namst sjálfur gráta,
þín var qvöl ei sídur herdt úr máta.
En undir eins og illvirkinn þig bidur,
er honum heitin dýrd og sælu fridur.
Huggun stór er hjarta mínu þetta,
Harma-bylgjur nær sem á þad detta.
Því eg veit, ad þú ert Jesús samur,
þjádum, hreldum æ miskunar tamur.
Æ! lát þú mig ord þín somu heyra,
í andláti med trúar minnar eyra!
Í dag skal eg þér dýrd veita án efa,
Daudann mýkja og syndir fyrirgéfa.
Svo ad eg allri sviptur neyd og hörmum,
sætt útblási, Jesú! þér á örmum.
Géfst þá eilíf gledi vard og fridur,
genginn er mér Babýlons vatna-nidur.
Géfst þá allt hvad gyrndin mín útkrefur,
Grátur og qveinan lángt sig burtu hefur,
Géfst mér sjálfann Gud minn þar ad líta,
gladt berandi edal-steininn hvíta.

Pridja

Þrið;a Orðið.

Blessaður sértu Blómstrið allra dáða,
blíði Jesú! vorðnr lífs og náða.
Móður þinni mæddri af sorgar ekka,
Munaðarlausri forsvar gafst hið þekka.
Einstæðíngnm eykur þetta gleði,
en úngra fólki lærdómur þó skéði.
Foreldrum ei fulltýngis að neyta,
en fylgi, stoð og aðhjúkrun að veita.
Elsku og vyrðíng, einninn þeim að færa,
allt má gott af Jesú dæmum læra.
Sæll er hverr um sínar æfi: stundir,
sem hans dygða merkjum gengur undir.
En hverju sætir, Herrann Jesú góði,
að híngað kémur mí þín blessuð móðir?
Hafs: ir þú ei hormúng nógu stránga,
þó hennar sorg ei tæki þig til fánga?
Sverðið það er Simeon fordum spáði,
sárlega hennar móður hjartað þjáði.
Er bijóstmilkíng sinn blessaðann nam hún líta,
blóðugann, nakinn, þyrstann veiua og sita.
En mátti ei svolun minnstu þér tilleggja,
milli streíngðum íllvirkjanna tveggja.
Ecki tár af augum Herra hreinum,
eður skíla sár: titrandi beinum.
O þú sál mín! ílla er ockur farið,
ef við klocknum hér við ecki parið.

Hvaða stál? já, harðara demant öllum,
er hjarta ómýkt af Jesú tára föllum.
Móses stafur miðlar vatni af steini,
en mildin Guðs frá ockur snýr með qveini.
Sál mín! Sál mín! svo búið má ei standa,
sjáum ockur bæði komin í vanda!
Mun það hæfa mér að sé eg kátur?
mins er Jesú sæðsla eiginn grátur.
Sem barn æpanti er beiska hegníng kénnir,
Brúðgumi þinn tár af augum rennir.
Látum þó hans læki hvarma skjæra,
Lysting ockar til hans elsku hræra.
Grátbænandi um gistíng í hans sárum,
Græðarans undir kissum við með tárum.
Þær svo meigum þur og vörm innbyggja,
þegar lífsins harma jel ásskyggja.
Friði Jesú! fyrir þín tár er dundu,
Forsvar vertu mitt á dauða-stundu.

Fjórða Orðið.

Hvert er sem mér heyrist kall í duma,
Hafin sól enn nætur-skuggann rúma.
Peuur óðum þar minn Jesús grátinn,
þúngt af Guði klagar sig forlátinn.
Ertu ei það sem Faðirinn skírðann forðum,
fögrum qvaddi velþóknunar orðum,

Og þig Son sinn elskulegann tjádi,
ofan midt svo røddin kom ad ládi.
Á vandlætíng þíns Fødur húss mig furdar,
fyrir hana gár þitt megn til þurdar.
Uppþornadann eins og skurnid tóma,
Unnusta þinn líttu, sál mín fróma!
Margplágadur Móíses var talinn,
miklu þíngri písl er Jesús qvalinn.
Kalladi Jón af qvidi helvítis ádur,
Kristur er meir enn nockur madur þjádur.
Saklaus Jósephs sára reyndi mædi,
sárara er þó Belías straumu flædi.
Eínginn madur um þad nóg kann bera,
tilífum Gudi má þad kunnugt vera.
Þó himnar bréf, en hafid ad bleki yrdi,
held eg einginn fullreikni þá byrdi.
Saudi þýngri sína eymd réd greina,
særdur Job, og vildi líka meina,
ad metaskálir mundu henni ei valda;
Meira er þó heims fyrir syndir gjalda.
Forspá Davíds farin er sig ad herda,
Forsmán lýdsins tekinn ertu ad verda.
Já, ein bølvan, jørd og sól er grætir,
Jesú minn! sem allra meinin bætir.
Myrkur daudans mektug um þig fljóta,
Mo:dingjanna brýrlin ecki þrjóta.
Þér er géngid Guds dýrdar hásæti,

og gull; hörpunnar lofsaunguriun mæti.
Það Guds Englar þínum heidri játa,
Þrælar Satans framm í spotti láta,
Heilsan, lotníng, hefdar titla vidur,
heiptar atvik þó ei falla nidur.
O Guð nádi! eckért má eg duga,
þó ad þér, Jesú! feginn vilda eg buga.
Keppinn var eg í qvalir þig ad hýda,
Kraptalaus, ef med þér skal eg strída.
Þó kann ecki þess mín trú ad dylja,
þín er qvöl ad Födursins eiginn vilja,
Alyktud, og ad þú skulir deya,
eingum til svo hafir um þetta segja.
Ljónid sagt ad lambinn kunni vægja,
Lídan þinni einginn býdst ad hægja.
Allir vinir eru á burtu snúnir,
allir, já, sem rik fyrir vindi flúnir.
Hér er ei nema hryggur sveinn og módir,
harmandi vid kross þinn, Jesú gódi.
Einginn þinni ógnar mædu léttir,
Aungurslegiun hugurinn minn ad fréttir:
Hvar er nú allur hópur þeirra lýda,
sem heilög ord þín mentudu svo vída?
Hvar er það fólk sem hátign þína leiddi,
heim í borg, og veg med sóma reiddi?
Hvar eru nú þau nín þúsund manna,
er nægdar saduíng létst fyrir húngur kanna?

Hvar er blindur, haltur, líkþrár, daudur,
og hver einn grædddur Israels borgar saudur?
Hvar er tárugt túnglsjúks fo:ur auga,
því tekur það ecki, Jesú, þig ad lauga?
Hvar er karar kraukur dýktis madur?
Því kémur hann ei þar Jesús er fjetradur?
Hvar er qvinna er kysti þínar fætur,
kann hún Jesú eingar harma:bætur?
Hvar er qvinna qvitt vid slódid rauda,
kémur hún ei til, Jesú, þinna nauda?
Hvar er Kanversk kjæn í bænar ordum,
því kallar hún ecki: Jesú! nú sem fordum?
Hvar er líflaus hör:konan med qvída,
heyrir hún ei hvad Jesús verdur ad lída?
Hvar er himnesk herskaranna prýdi,
því hjálpa þeir ecki, Jesú, þér í strídi?
Hvar er Födurs hjartad elsku heita,
hefur það einga miskun þér ad veita?
Hvar er dúfan dýrdleg heilagur Andi,
því dylur hún sig nú huggun þér veitandi?
O þú Jacobs edla stjarnan skjæra,
allt mætti þín blódug tilsýnd hræra!
Þinn Gud smurdi þig med helgum Anda,
þó er líf þitt komid í sáranu vanda.
A nú ljósid allra manna ad deya?
O minn Jesú! hver kann meir ad þreyja?
A nú kóngs tign eilíf þín ad þrotna?

O Þú hærsti Drottinn allra Drottna!
Edur ordid eilífs lífs ad Þagna,
af hverju skal hjartad mitt Þá fagna?
Edur spekin urphædanna dvína?
O minn Jesú! hresstu trúna mína!
Pad sem Davíd Þig um gjörir rita,
Þad er í sorgum gledi mér ad vita:
Ad eilífu, segir hann, ár Þín gjörvöll standa,
og eingin rotnun kunni Þér ad granda.

Fimmta Ordid.

Ísraels lindir allar senn til forna,
á Elíæ dögum tóku mjög ad Þorna,
Því himininn inni héldt Þar regni sínu,
heyri eg Jesú, ímind Þinnar pínu,
er Þig brunnur allra lífsins gjæda,
ofur-pressar daudans hiti og mæda,
og sá Þorsti er eykur megnid qvala;
O ad tár mín kynnu Þér ad svala!
Hvert er ei Þetta hann sem fordum gjördi,
Haf og strauma, Þó med einu ordi?
Og öllu Því sem andardráttinn hefur,
Endurnæring, líf og krapta géfur.
Samsons hættann sefadir Þú Þorsta,
sú forgiptin býdst Þér nú til kosta.
Vín í Cana veittir hjálpar Þýdur,

Vökvaleysis bruna qvøl þó líður.
Samsoni kjálkinn svala=dryck ei sparði,
Sínaí klettur draup er Móses barði.
Kallið Spámanns krúsir fylla náði,
Kveinandi fann Agar brunn á láði,
Zebaoth Drottinn! segðu mér hvað veldur,
Svølum ringa Jesús fær að heldur?
Sá þó trúr og sannorður má heita,
sem og gjørði forsjállega breyta.
Svo sem Job bað sínum degi fyrsta,
svarta myrkrið Jesús fær að gista.
Hann með Davíð held eg spyrja megi,
hvert þér gleymist miskunsemin eigi?
O minn Jesú! ei mun það svo heita,
innanskamms mun Drottinn hvíld þér veita.
Guð er sami í gjær og í dag án efa,
en grimmdar reiði hans ertú að sefa.
Þorsta eilífann þetta frá mér tekur,
þó eg sé við øll þín boðorð sekur.
Trúar og elsku tár mín skaltu hafa,
en trygða pant þinn kýs eg mér til gjafa.
Meðan í eydímerkur bygð eg hjari,
svo minníng þinna písla hjá mér vari.

Sjøtta Orðið.

Sigur boðar sól yfirlýsandi,
segir Jesús allt fullkomnað standi:

Fyrirheit, lögmál, fígúrur, spádómar,
fridstillt reidi, qvittadar syndir grómar:
Einnig sundrad okid daudans stránga,
út hefur Jesús leyst oss sína fánga,
voldugur af vítis hel-gryfjunni,
Vatns hvar dropi einkis svalar munni.
Goddum bundinn, gistur ángistinni,
af grifjunni, hvar ekkért vatn er inni.
Allt er uppfyllt, ó minn Jesú gódi!
Öll forlíkun skéd í þínu blódi.
Allar qvalir illvyrkjanna syndar,
allar þínar tilfinníngar píndar.
Fullkomnustu fórn má þetta greina,
frí slapp eg med blóds ádreifing hreina.
Heilagt klædi hlaut Aron af Gudi,
hann þá kénndi Israels sofnudi;
En eigid blód sitt ædsti Biskup hefur,
og allann sig í sloppi þessum vefur.
Blómleik þínum, blídi Jesú! hrósar,
Brúdur þín, sem Salómons diktur glósar.
Vid gull og liljur glóandi hún þér jafnar,
af gnrnd og elsku til þín, öllu hafnar.
En eptirlíking ertu nú hin mesta,
Orrni þeim sem Móses nam uppfesta.

Hindar og rádýrs hún þér líking velur,
Harma leit, ef frá henni veikst, ei tvelur.
En madki nær enn manni eg þig dæmi,
Mál þad hygg eg Spámanns vitnid sæmi.
Því sár, kaun, benjar, svidi, hrygd og pína,
sjá eg qvelur hjartans elsku mína.
Cedrus vidar Salómons húsid fríða,
sýnist og hún vilji uppá þig þýda.
En hér á trénu hef eg þig ad skoda,
hætt inngeinginn daudans ystsa voda.
AE! þau undur, øll yfir undur gánga,
ad þú, Drottinn! lídur qvøl svo stránga!
Meiri furdu mér allt þetta gefur,
enn Móises af logandi runni hefur.
Og eg mætti útaf nærri deya,
því ørk hertekna sáttmálans má segja,
nú af flocki Philistæa maka,
sem festann þig á kross til heljar blaka.
Hvad skal mér ad herma um þetta fleira?
Hjartad vefst í sorgunum því meira.
Klýstrud blódi klædi þín má skoda,
sem kyrtil þann er Jacob hrygd nam boda:
Hel=rifinn er himna Jóseph gódur,

mín hjartans gledi, lyst og sálar fódur.
Vegferdar þó vonda reyni eg daga,
veit eg þetta allt mun sídar laga,
Í Gosen himna, Guds Son dýrdar frægur,
gjøraſt mér þá horfin rauna-dægur.
Fús vil eg því fødur húsa leita,
af feitum kálfi saðníng mun hann veita.
Utsóa þó arfi hans eg nædi,
eflaust mun hann géfa mér dýrdar klædi,
þó ad barns nafn þurfi hann mér ei veita,
Præll hans kýs eg grátfeginn ad heita.
Fullt mitt hjarta fyrir þér jafnan standi,
Fadir, Sonur og Gud heilagur Andi!
Fullt af ydran, fullt af ástar trega,
fullt af trú og dygdum alla vega.
Fyll mig krapti fullnustunnar þinnar,
Fullkomnari sáluhjálpar minnar.
Fullkomin þín forþénustu prýdi,
Fullkomnunar dýrd mig sídar skrýdi.

Sjøunda Ordid.

Sól sinn anda Frelsarinn Guds í hendur,
følur á krossi því nærst vard grendur.

Hjartað stúngið hans var midt í sundur,
hverju gégna, Jesú minn! þau undur?
Sannlega má mitt sundur rifna hjarta,
sem Musteris fór tjaldið í parta.
Er nú, sál mín! ockar Jesús dauður?
Ut af mætti eg falla því á hauður.
Dug minni enn Daníel varð fordum,
þá Drottinn talaði við hann sáttar orðum;
Og Manoha, sem meinti sig að deya.
Mikið er Jesú, eptir þig að þreya.
O! að eg mætti ört upp héðan leysa,
og með þér í dýrð himneska reysa!
Æ! hvör mun mig oki svipta nauða,
og aumann frelsa af líkham þessa dauða?
svo sem hjörtur svölun girnist fánga,
sálu mína allteins til þín lángar.
Því það góða gjöra sem eg skyldi,
gét eg ecki, Jesú minn! þó vildi.
Við mig loðir vondskan meir enn bæri,
og villir fyrir mér lífsins sjónar færi.
Heims af lúa og hjartans ángri saddur,
hér em eg milli vonar og ótta staddur.
Æ! mig lángar ósédjandi hugar,
upp í hæð því sorgin svekt að bugar.

O! ad þú vildir ofan um himna gánga,
og mig leysa bundinn hér þinn fánga.
En medan stundin mín er ecki ad deya,
mænandi til himins vil eg þreya.
J blód-undum, blessadi Jesú! þínum,
og bidja um vægd á syndagjöldum mínum.
Grunda, sál mín! gjör tídindin þessi,
Gud í Kristó deyr á hördum krossi.
Ástmenn Jesú allir harma og gráta,
álengdar, sem vissu hans qvöl úr máta.
O mín sál! ef eckert tár þitt hrinur,
ætlar þú ad Jesús sé þinn vinur?
Hinn heilagasti heljin kannar sára,
hvernin skyldi sekur bindast tára.
Minna var þad Móses Guds mann deydi,
í mörk, þó fólkid lengi eptir hann þreydi.
Minna ad Davíd margar konur þrádi,
minna þegar hann barnid gráta nádi.
Minna þá hann mesta vin sinn þreydi.
Minna þó ad Absalon hans deydi.
Minna ad Agar mæddist yfir syni,
minna þó vér grátum holla vini:
Eingin hefur þó ordsök til ad gráta,
eins og eg, þad skyldt er mér ad játa.

Því öllum meira eg hefi syndir framið,
æ hvað hafa þær Jesúm nýst og kramið!
Hærstu náðar hylli má það lýsa,
hann mér segir þeirra qvittun vísa.
Jeg hefi rjóður, Jónæ fegra hlotið,
Jesús er mitt einka varnar flotið.
Opið stár hans elsku hjartað góða,
Arma rauða gjörir hann mér að bjóða.
Hans er nafnið: hetja, ráð og kraptur,
hann kann sig af dauða að reysa upp aptur.
Faðir eilífur, friðar höfðíngi þægur,
fyrr varstú enn nockurt veraldar dægur.
Þú laukst upp munni lambi hvörju frægri,
líka bók á Jóhannis sjónar dægri.
Heldur vil eg hjá þér vera í sorgum,
enn herrum lands þó ríkum stýri borgum;
Fari allt það sem fánýtt er á jörðu,
það frelsar ecki af dauðans kísi hörðu.
Híngað fyrr í heiminn barst eg nakinn,
hryggur, sár af móður-lísi flakinn.
Sá mig þá af synda-böndum leysti,
saddi, græddi, honum eg einum treysti.
Þó í dauðans dymmum rási eg skugga,
Drottins nálægð kann mig sætt að hugga.

Þó qveini eg stundum kurrandi sem dúfa,
mig kjætir Jesús meina bótin ljúfa;
Þó í ofni þjáninganna eg lendi,
þadan leidir Gud mig sinni hendi.
Þó búi eg enn vid Babýlons vatna hljóminn,
ber ad senn, eg heyri dýrdar róminn.
Upp, upp, sál mín! elskhuga þínum móti,
inn til þín svo líf hans dauda fljóti.
Líkt sem fordum lúin dúfa Nóa,
leitum ockur í hans hendi fróa.
Eins og brjóstin barnid sýgur þyrsta,
bergjum saft úr undum Jesú rista.
Svo sem Fýllinn sig vid eykur stydur,
Sannleik Jesú höldum ockur vidur.
Sem einn hjörtur sund-lúinn vill breyta,
Sigur-styrks af Jesú gjörum leita.
Sem Nautilus svefn-berginu áhángir,
sækjum traust og verd í Jesú fángi.
Tökum ockur tilfinníng og líka,
af teiknum þeim er qvöl hans mædu-ríka,
vitnudu, sem og valdid maktar hærsta,
viknadi allt med harma deilíng stærsta.
Jörd titrandi jafnan mig til-leidi,
Jesú minn! ad hrædast födur þíns reidi.

Bjørgin þau, er byrtust víða klofna,
blygdi og ermstri hjartad mitt stein dofna.
Lífgun daudra líf: hressi minn anda,
af lasta:grøf svo nædi eg upp ad standa.
Ydran þeirra er óskudu þér dauda,
Ydranar mér veki lyst ótrauda.
Sveipum nú med sinnis æru bjarta,
Sál mín! Jesú lík í ockar hjarta.
Yfir honum ætíd skulum vaka,
svo einginn kunni hann frá ockur ad taka.
Sarons rós og Zíons steinninn frídi,
þig segi eg betri enn þúsund veralda prýdi.
Upp, upp, sál mín! upp skulum vid fljúga,
í opid Jesú hjarta og þadan sjúga,
allt þad sem ad ángráds þørfin krefur,
því alla hluti Jesús minn til hefur.
Jeg gledst meir ad Jesús slapp úr kisi,
enn Jacob þegar son sinn vissi á lísi.
Hér er Jesú hjá þér gott ad vera,
Hjartans mína tjald:búd vil eg þér gjøra.
Mun þad anda míns líkþrá umbreyta,
meir enn Jórdans Naaman kunni veita,
Því betur enn dýkis bad er eugill hrærir,
Blódid Jesú heilsugjøf mér tærir.

Davíd kátur Drottins ørk lék nærri,
dægilegri gledi er þetta og stærri.
Hann qvadst gladur húss Drottins til gánga,
hér má eg þó sætari unad fánga.
Þó med Páli þurfi eg margt ad líða,
það er vel, því senn mun búid ad stríða.
Skeid lífdaga skjótt mun komid á enda,
í skaranum dýrdar fæ eg þá ad lenda.
Kórónu mun Kristur mér þar veita,
og klædi hrein, sem Jósúam vid nam breyta.
En ecki mér þó einum, Páll réd svara,
øllum heldur rétt: trúadra skara.
Gud himnanna géfi oss þad ad hljóta,
og gjædsku sinnar eilíflega ad njóta.
Honum prís og heidur verdi samin,
hér í nád og sídar um eilífd, A m e n!

Sidari Parturinn

inniheldur

Versa-Flock í Sam-sætum

tilætladann,

Óskaljód, Æruminníngar Vers,

og annad fleira smávegis.

Versa-Flockur,

sem brúkud hafa verid í Brúdkaupum og Erfis-dryckjum.

Fyrir Brúdargángi.

1. Vers.

Lagid: Lofid Gud! Lofid hann hvørr sem kann.

Allt vort rád, áform og háttalag, í fridi og nád, farsæli nótt sem dag, græðarans Jesú gjædskan þýd, og géfi þad bædi, til Födursins dýrdar fyrr og síd, framqvæmast nædi: Kollum grid, af kraptarins sæti; fell-

um við, Frelsarinn gjæti, øllum lið, lýknin hans bæti, inngáng, framgáng, útgáng vorn, haldi í snildar háttum rétt, heilagur Andi, valdi skylda sáttum sett, sóma styrkjandi.

2. Vers.

Lagið: Jesús, sem að oss frelsaði.

Lifandi Jesú! láttu vort, lífs skeiðið jafnan renna, þángað sem liggur lífsins port, lífið svo mættum kénna, til þessa lífsins þrautum frá, þitt líf oss fordum rédi, unn voru lífi æ þér hjá, eilífrar brúdkaups gledi.

3. Vers.

Lagið: Upphef eg augun min.

Af hug þess óskum vær, allir til samans hér, fylgi ydkur fjær og nær, frægur Guds Engla her, allri lífs eydi neyd, ástúdlegt verndar lid, gángid svo greida leid, í græðarans Jesú frið.

4. Vers.

Með sama lag.

Guds Fodurs gjædsku dád, græðarans voldug hlíf, og heilags Anda nád, ydkar bevari líf, gángið í gódum frid, Gudi befaladar, hans greidl hjálprædid, hvert spor til fagnadar.

5. Vers.

Lagid: Himna rós, leid og ljós.

Drottins nád, lífs um lád, láti ſkarta, hverju ſinni, úti og inni, eg bid: Yckur frægd, yndis hægd og audnu blóma, gángid þid, Guds í frid, gjæddar ſóma.

6. Vers.

Lagid: Sjá þig, min ſál! um kríng.

Födurſins fridar=dád, Frelſarans Jeſú nád, og heilags Anda gjædi, öllum lífs=heill=um gjædi, yckur ſvo aldrei þrotni, allskonar hægd í Drottni.

7. Vers.

Lagid: Þér Drottinn þacka eg.

Frelſarans fögur nád, fridur og hjálprædi, med hærſtri hlífdar dád, hans Engla jafnan ſé, á öllum yckar vegum, ſálu og lífi ſætt ſkínandi.

Þegar Hjónaſkál er innborin.

Lagid: Herra! þér ſkal heidur og vyrding greida.

Herra Gud! ſem hjónabandid ſettir, og hefur þad bleſsad fram yfir adrar ſtéttir,

þínum rádum, gjørst adgádum, géfdu bádum, fylgja í nádum eptir.

Fyrir Hjónaskálum vandalausra.

1. V e r s.

Lagid: Þá Ísrael fór af Egyptó.

O Drottinn Gud! sem elsku og nád, audsýnir þeim er kjærleiks dád, halda med heidri sømnum, útvalin brúd-hjón æruverd, andar og lífsins gjæfu mergd, høud þín begáfi hrønnum; láttu þau gánga út og inn, í þínum fridi, Drottinn minn! veittu þeim styrk í vandanum, vert þeirra líf í daudanum; æ géf þeim heppnist unun stór, í eilífum dýrdar Jórsala kór, Halelúja! Halelúja!

2. V e r s.

Lagid: Ris upp Drottni dýrd.

Nádin gjædsku gjørn, Guds á himna trón, yckur umfadmi, æru dygdug hjón, eckért ami tál, ord, verk, sjón, heyrn, mál, og allt hvad áhrærir, yckar líf og sál; anníst alla stund, almáttugur Gud, í vøku og værum blund, verid marg blessud; Frelsarans

fridur, fagur veitist ydur, hér, og um alla, eilífd haldist vidur.

3. V e r s.

Lagid: O Gud vor Fadir! sem í himnariki ert.

Sá Gud er ædstur setti í fyrstu sinni hjørd, hjónaband veglegt heims á lád, helgum prýdt nádar gjædum, yckar sé farsæld, audna, líf og yndi á jørd, inngeingid stand med allri dád, umgyrdi krapt af hædum; heilags kjærleika ljómi list, láng-gjædar æfi-mundir, yckar á milli, en ømun bist, øll hverfi lífs um stundir, frelsid hérvistar fullkomnist, fridarins merkjum undir.

4. V e r s.

Lagid: Eilíst lifid er ækilegt.

Unni yckur Jesú eilíf nád, í hans miskunar skaut, innvafin séud æ med dád, eingin svo grandi þraut, hjónabands trygdar heiløg ást, haldist med æru og spekt, ljós yckar dygda ljómi skárst, lof eblid Drottni þeckt, allskyns farsældar hlýum hag, hann yckur gjædi nótt sem dag, inn til þess fridar eilífa nægd, erfid á himna-trón, hvar mæda, kíf og mein eru lægd; mettud af dýrdar sjón, lifid þar æ med yndis hægd, andar vid skilin tjón.

5. Vers.

Med sama Lag.

Í Jesú nafni eg þess bid, alleina sælann Gud! yckur brúdhjónum leggi lid, líknar-vild hans blessud, undir hans þýdum ástar væng, yndi, vernd, heill og nád, í gaungu, stødu, sessi og sæng, sé yckur jafnan tjád; framgángid svo med lífsins lyst, lofid og prísid Jesúm Krist, allskyns mannrauna mýki þraut, hans miskunar høndin gód, fram til þess helga fridar braut, fráskilin hrigdar mód, inngángid beint í Abrahams skaut, þar útvalin fagnar þjód.

6. Vers.

Lagid: Lifs reglur hollar heyrid enn.

Allskyns farsældum æru og dygd, umfadmist brúdhjónin, þróist í Gudi þeirra trygd, þryckist øll hørmúngin, von og þolgjædi verji slygd, vid andar skilnadinn, hrópi þau inn í himna bygd, hver Jesú blóddropinn.

7. Vers.

Lagid: Herra! þér skal heidur og vyrdíng greida.

Hæckist yckar heidur og stod án galla, hlýdi bádum fridur og gledin snjalla, safnist

trygdir, dafni dygdir, dofni hrygdir, sofni stygdir allar.

8. V e r s.

Med sama lag.

Leingist yckur líf med heilsu blóma, lucku, dádum, yndi, frid og sóma, heppin strídid, stodug bídid, standid prídid, Guds innlídid ljóma.

9. V e r s.

Lagid: Far heimur farsæll.

Lifid æ lof sæl! lifandi Gudi, svo hjartans yndæl, ad allar hans trygdir og ásthylli neit, á yckur skíni, sem morgun sól heit, heid-geisla rósanna hellir á krans, himnar gési ans, himnar gési ans.

Foreldranna Brúdkaups vers.

1. V e r s.

Lagid: Upphef eg augun mín.

Blessa þú børnin mín, blessada mildin há, byggi þeim blessan þín, blessad hús jørdu á, blessadu trygda band, blessadu verk og mál, blessa nú beggja stand, blessadu líf og sál!

2. Vers.

Lagid: Heidrum vér Gud af hug' og sál!

Himneski fadir! höndin þín, högunum dilli barna mín, audga þau vitsku, aldri og nád, aunastu þeirra líf og ráð, elska þín bid eg einnig sé, ástvina þeirra hjálprædi, alla naudþurft uppfyllandi.

3. Vers.

Med sama lag.

Börnanna minna blessa þú, brunnur miskunar, ó Jesú! líf, önd, ástvini, heidur, hag., heilsu, ráð, efni, verkalag, allskonar dygdir þróa þeim, þau ad afdrifnum sorgareym, set vid þitt bord í sællri heim.

4. Vers.

Lagid: Nú bid eg Gud þú nádir mig.

Jesú brjóst-harmur, svida sár, sveiti, qvöl, undir, bæn og tár, öll fyrir-bón og eilíf trygd, allann frid, blessan, heidur og dygd, sálar fögnud og synda bót, sigur óvinum fast á mót, huggun og þol í hverskyns pín, hærst ykur veiti, börnin mín!

5. Vers.

Lagid: Uppá fjallid Jesús vendi.

Blóds og teingda børnum mínum, blídi Jesú! veittu lid, út-ryck þeim af ángurs pínum, allar syndir qvitta vid, ver þau undir vængjum þínum, veit svo loksins himna frid.

Barnanna Brúdkaups vers.

1. Vers.

Lagid: Mikilli farsæld mætir sá.

Míns kjæra Fødur, mildi þín, minn Drottinn! ebli hægd, æru fróma stjúp-módur mín, mettadu sóma nægd, heilagt inngeingid hjóna-band, hér í stad blessa þeim, æ medan lífsins leidar stand; lénar í þessum heim, innbyrdis frid og eindrægni, elsku, von, trú og gudrækni, láttu þau styrkja bædi best, blóds undir merkjum þín, géf þeim ydrunar gyrnd og frest, géd-fró og þol í pín, sídan þá glasid lífs er lest, lifendra gledi vín.

2. Vers.

Lagid: Heidrum vér Gud af hug og sál.

Allskonar blessan andga þú, elskulegasti

minn Jesú! Fødur þíns undir fridar krans, Fødur míns rád og qvinnu hans, bestu manndygdum bædi prýd, blessada géf þeim sælu tíd, eptir hérvistar unnid stríd.

3. V e r s.

Lagid: A einn Gud vil eg trúa.

Láttu gjøf líknar þinnar, lifandi Gud í himna-rann! unnusta módur minnar, mér í Fødur-stad stickadann, alla tíd endurnæra, andgadu beggja rád, hverju sem heitir æra, hyrdir og eykur dád; synda bót, sálar fridinn, samvitsku rósemi, veittu þeim lífs, en lidin, leid heim í þitt ríki.

4. V e r s.

Lagid: O vér syndum setnir.

Blessa þú, Gud minn gódur! gjørfamid egta rád, stjúp-fødur míns og módur, med þinnar gjædsku dád; veittu þeim værd og yndi, vernda þau nótt sem dag; elska þín ad sér byndi, allann þeirra lífs hag, géf styrk og þol í þraut, þau leid um fridar braut, inn í Abrahams skaut.

5. V e r s.

Lagid: Þá linnir hér min líkhams víst.

Foreldra minna fundinn hag, farsæl þú,

Jesú gódi! nádar hønd þín um nótt og dag, nægstar þeim heillir bjódi. Æ! gef þau lifi í ást og trú, egta-stand þeirra blessa þú, veit hægd, en varna módi.

Systkyna og Ættmanna Brúd-kaups vers.

1. Vers.

Lagid: Á einn Gud vil eg trúa.

Guds hjarta gjædskan fróma, gefi yckur nægst af krapti sín, hærstann frid, heill og sóma, hjartans ástúdleg systkyn mín! Egta-bands edla trygdir, elskan hans vardveiti, allar andlegar dygdir, innplanti sálunni; brot qvitt og bót á mædum, bádum eg yckur kýs, sídan á himna hædum, heilag-ann sælu prís.

2. Vers.

Lagid: Upphef eg augun mín.

Gefi yckur gledi og frid, Gud sem á hæd-um skín, al-dygdum audgist þid, ástúdleg systkyn mín, trygd haldi kjærleiks kaup, kef-

jiſt allt rauna ſafn, inn til þeſs æfi-hlaup, endid í Jeſú nafn.

3. V e r s.

Lagid: Ris upp, Drottni dýrd.

Guds á himna hæd, heiløg vísdóms nád, ſyſtkyn mín ſælu, ſendi yckur hjálpar rád, bleſsi trygdaband, beggja fylli ſtand, heill, áſtum, yndi, ei ſvo kénni grand; Drottins elſka dýr, dygdum krýni ſál, hreſsi, bleſsi hýr, hyggju verk og mál, líſs leidir allar, láti ſídan falla, tryggvar med æru, til Iſraels fjalla.

4. V e r s.

Lagid: Hærſti Gud Herra mildi.

Lucku med líſs føgnudi, lofstýr og æru ſkin, verdi yckur veitt af Gudi, virdugleg ætt-ſyſtkyn, hjónabands helgar trygdir, heit vermi Drottins áſt, lifandi lýſi dygdir, ljóma Guds eptir hrygdir, gledji yckur ſkod-un ſkárſt.

5. V e r s.

Lagid: Má eg ólucku ei móti ſtá.

Syſtkyna minna ſæmd og ráð, ſætuſtu náð, føgnud og fridar gjædum, begáfa Drottinn þrennur þú; þeim æ og nú, forda

synd, fári og mædum, innbyrdis trygd, allskonar dygd, lof, lán og fé, þeim legg í tje, hólpinn gjør loks á hædum.

6. Vers.

Lagid: Mikilli farsæld mætir sá.

Festi nú Jesú fridur og náð, fadmløgum kraptar sín, yckar líf, heidur, ønd og ráð, elskuleg systkyn mín, hans ástar gjæda logandi ljós, lýsi yckur jørdu á. Lífsins kjørvndi, heill og hrós, hreppid, en einga þrá; unni farsældum yckar merk, allshattud Drottins handaverk, ratist æ sefud rauna goll, ríki mann-dygda blóm, lifid svo blessud árin oll, ást-heit og trygda fróm, fagnandi loks í himna-høll, heiløgum eptir dóm.

Brúdgumans eigid vers.

Med sama lag.

Herra sem kosid hefur mér, hjúskapar veglegt ráð, veittu mér styrk, ad vel sem ber, vilja þíns fengi eg gád, kroptuga von og kjærleiks dygd, kristinn frid, helga trú, gjædsku, hreinlyndi, glæsta trygd, Gud! mér innplanta þú; æru, kjør, eignir, minni, mál,

mitt ráð, athafnir, líf og sál, fel eg himneskri forsjá þín, forða mér glæpum við, tilgéfna láttu misgjörð mín, mæddum veit þolgæðið, einninn, að deyfðri dauðans pín, dýrðlegann himna frið.

Brúðarinnar.

Með sama lag.

Eg þig og beiði ó Jesú! æ vertu styrkur minn, að eg í hjartans ást og trú, umfaðmi viljann þinn, hógværð, skírlífi, hreina trygð, heilagann frið og spekt, já allskyns sóma, æru og dygð, unn mér að stunda frekt; bjóð þú að himnesk blessan þín, bevari gjörvöll efnin mín, og öllu því mér ama kann, umvendi svo til lags, helið þá særir hyggju rann, haf þú í friði strax, mig og ástkjærann egtamann, til eilífs gleði dags.

Eckjunnar Brúðkaups vers.

Með sama lag.

Eilífi Guð! eg þacka' þér, þitt ráð sem hulið var, sorganna braut þú sýndir mér, síðan veg huggunar. Taktu nú enn við

máli mín, mitt ráð og lífsins hag, fyrirheitinni forsjá þín, faðmaðu nótt og dag. Lát mig þér hærstann heiður tjá, hjónabands skyldu þar með gá, í allri mæðu legg mér lið, fyrir Lausnarann Jesúm Krist, hærstu mann-dygðir haldt mig við, hrek synda gjöldin ytst. Ond minni géf svo eilífann frið, eptir þessa heims vist.

Eiginqiptrar eckju vers.

Með sama lag.

Mildasti Guð! sem mér hefur bætt, missir ástvina þann, sem áður hafði gédið grætt, en gleðina sett í bann; sníi þú enn ástar augum þín, að mér um dag og nótt, breið yfir hús og börnin mín, blessaða friðar gnótt, farsæl mín kjör til fagnaðar, fyrirgéfðu mér syndirnar, lát ecki djöful, hold né heim, hrekja mig þér í frá; sveipa qvenndygðum sinnu geim, sút einga lát ofþjá, ønd mína dýrðar seðji seim, sjón þíns auglitis há.

Brúðhjónanna sameginlegt vers.

1. V e r s.

Lagið: Eilíst lifið er æskilegt.

Ó Drottinn Guð! sem hér í heim, hjóna-

band ſkickadir, allra lífs heilla ſætum ſeim, ſídan begáfadir, bædi famhuga bidjum þig, bleſsud heill ſyndugs manns, fær ockar øll á fridar ſtig, fótſpor til himna ranns, mýk allann qvída, mein og grønd, miſkun þín hjúkri lífi og ønd, æ géf til nádar al-eblid, innbyrdis ræckjum ſkárſt, hjartans eindrægni, hógvært géd, hreinlífi, trygd og áſt, unn ockur ſídan æ þér med, í eilífri dýrd ad ſjáſt.

2. Vers.

Lagid: Lofid Gud! lofid hann hver ſem kann.

Ó Jeſú! ad þér í miſkun tak, ockur nú, og yfir lífs heillum vak, gjervøll rád og efnin øll, áſt þín vidhreſsi, ræti frid, en rými gell, rík hogum bleſsi. Heituſt trygd, hjartans ei þjáiſt, neytuſt dygd, nær ockur ſjáiſt, eitrud ſtygd, øll í burt máiſt. Láttu, Drottinn! líf og ønd, hjá þér ſídan hljóta not, himneſkrar ſælu, hjá þér ſídan hljóta not, himneſkrar ſælu.

3. Vers.

Lagid: Upphef eg augum mín.

Gud Drottinn, gjædſku hreinn! ſem gefgadir ektaſtand, bleſsa þú ockur einn, inngengid hjónaband; veit yndi, hafna hrygd,

heyr bænir, lýkn ei tef, þryck syndum, þróa dygd, þol magna, sælu gef.

Fyrir Kóngs skál.

1. Vers.

Lagid: Mikilli farsæld mætir sá.

Voldugi Fadir! vernda þú, vors Konúngs hásætid, haldt honum æ vid helga trú, hans ríkjum veittu frid, styrkur þíns anda stidji rétt, stjórnendur kristninnar, sérhver ad lifi í sinni stétt, sem þitt bod útvísar.. Varna stirjold og villuróm, vidhaltu þínum kristinn-dóm, heilaga trú og hreinann sid, hel-sting Andskotans megn, blessa vort land og bygdar-lid, bistur oss aldrei hegn; handleid þitt fólk í himna-frid, heims alla mædu gégn.

2. Vers.

Lagid: Upphef eg augun mín.

Auk þú med æru plag, allskonar lífs fögnud, Kóngsins Hátignar hag, heilagi sterki Gud! hans ríkis rád og lønd, réttum frid audga þú, veit engin villu grønd, véli sann-helga trú.

3. Vers.

Lagið: Á einn Guð vil eg trúa.

Gjæðska þín, Guð! bevari, gjørvallann Kóngsins tignar-hag, lýð hans og lønd forsvari, láng-gjæðann veiti stjórnar dag, yfir- og undir-mønnum, efli frið, heill og náð, styrk í embættis ønnum, einnig kostgjæfið ráð, þína dýrð, sinn veg-séma, sið og hag Føður-lands, efla með æru fróma, øruggir til dauðans.

4. Vers.

Lagið: O vér syndum setnir.

Kristi krapta gjæði, Kóngsins tignar stól, stiðji, blessi bæði, besta hlífðar skjól, við óvina stygðum, veri Drottinn hans, dyrsi í øllum dygðum, dýrann Føður lands, allt hans undir-ráð, andgi frið og náð, Drottins Jesú dáð.

5. Vers.

Lagið: Blíði Guð! børnum þínum ei gleym.

Kóngsins ráð, kyn og þjóð ríkisins, styrk í náð, sterki Guð friðarins! veit hans hjarta að vilja þín, ver øllu grandi, géf að skyldu gjæti sín, gégn hyrð í landi, kristinndóms,

kjor-heill svo nædi, fridar blóms, fylgja lát gjædi, villu-róms, varna skadrædi; voru landi veit forsvar, blída rósemd, blessan auds, og braud lífsins orda, blída rósemd, blessan auds, og braud lífsins orda.

Vers til heilags Anda.

1. Vers.

Lagid: Eilíft lífid er æskilegt.

Ei sæ eg, sannleiks Andinn kjær! upp-reiknad gjafir þín, ómetanlegar eru þær, øllum skilníngi mín, þú gefur hjartans hægd og kyrd, huggun og þolgjædi, kallar, upp-lýsir, helgar hyrd, Herrans á jørdinni, rétt-ann kjærleika ríkkar þú, rætir Guds elsku, von og trú, arfleifdar pantur útvøldum, upptendrar bænrækni, sannsæríng heimi set-ur um, synd, dóm og réttlæti, ver øllum sálar vandrædum; vegsemd þín eilíf sé.

2. Vers.

Lagid: Blídi Gud! børnum þínum ei gleym.

Ástar þín, Andi Guds heilagi! sæta vín, send oss af hædinni, Drottins Jesú dreyra

lind, og drepum Guds nádar, samanbrrl-
ad svo med hind, ad sálirnar þjádar, lifni
hradt, lofgjørd frammberi, blídt og stadt,
bæn-hreisar veri, dansi gladt, í Drottins
mustéri, allann føgnud ebli þó, brúdhjón-
anna brjósti mest, í brennheitum trygdum,
brúd-hjónanna brjósti mest, í brennheitum
trygdum.

3. Vers.

Lagid: Heidur og háleit æra.

Kom þú, kjærleiks Andi! kraptur Guds af
hæd, oss í nád uppfyllandi, alla frid-heillum
gjæd, brúdhjóna beggja trygdir, blómgi þitt
ástar-ljós, auk þeim allskonar dygdir, yndi,
farsæld og hrós; kristninnar heims-um hríng,
haldtu vid, Gud! eining, viltum sért veg-
lýsing.

4. Vers.

Lagid: Uppá fjallid Jesús vendi.

Fyrirheitinn fridar Andi, fullur nádar, sé
med oss, brúdhjónanna brjóst helgandi, bád-
um ástar gési koss, líkni þeim í lífsins standi,
lidnum veiti sælu hnoss.

5. Vers.

Lagid: Heidrum vér Gud! af hug' og sál.

Víngad innbodin hýr og skjær, himneska

dúfan, kom þú nær, hreinsa vort geð, en helga sál, hrestu þánkana, styrktu mál, tendra bæn, von og trúar safn, trngdanna látlu ríkja dafn, eg þig grátbæni í Jesú nafn.

6. V e r s.

Lagið: Upphef eg augun mín.

Minni sál mjög yndæll, megtugur ástar hýr, kalladur, kom þú sæll, kraptarins Andi skír! helga, stið, hátt upplýs, hjörtu vor allra senn, fögnuð, heill, frið og prís, festu við brúðhjónin.

Fyrir Brúðar sæng.

1. V e r s.

Lagið: Á einn Guð vil eg trúa.

Heppinn sé yðkar hagur, heiðurleg brúðhjón! alla stund, Föðursins geisli fagur, færi yðkur ljós í vöku og blund, qvíða gjörvallann kéfji, kjör=yndið fylli mest, vodunum ástar vefji, værðar svo njótið best, friðarins björt ábreiða, brotin að yðkar sæng, vermi lífs gleði greiða, Guðs undir hlífðar væng,

2. Vers.

Lagið: Sólin upprunnin er.

Sofið nú sætt í frið, signuð brúðhjónin! Guðs hlífðar vængi við, vendist hug-sjónin, hýr, heilskygn að, hæðum Israels fjalla, brjóst Jesú blóð-døggvað, bjóði' yckur af þeim stað, andar værð alla.

3. Vers.

Lagið: Blíði Guð! børnum þínum ei gleym.

Hann sem bjó, hjónabands vil-føgnuð, værð og ró, veiti yckur Drottinn Guð! á brjóstum andar brúðgumans, blundið í náðum, lýknar hjarta ljósið hans, lýsi yckur báðum; eining þrenn, eining við hressi, faðmløg tvenn, faðmur hans blessi, vin-kossinn, viðminnist þessi, sæng, ábreiða, svæfli með, veri Drottins voldug hønd, en vørn engla tjaldið, veri Drottins voldug hønd, en vørn engla tjaldið.

4. Vers.

Lagið: Upphef eg augun mín.

Beð yckarn brúðhjón hýr, bevari Drottinn hér, faðmur hans faðmi dýr, faðmløg yckar að sér, blundið svo blíðt og rótt, beggja sál

medlætist, gefi yckur góða nótt, Guð fyrir Jesúm Krist!

5. Vers.

Lagið: Hærsti Guð Herra mildi.

Einn Guð, sem yckar trygðum, eina sæng búa réð, við allskyns voða og stygðum, verndi yckar hjóna=beð! blessuð í trygða=bandi, blundið nú vært og rótt, frásskilin friðar grandi, Faðir, Sonur og Andi, gefi yckur góða nótt!

Valet frá Brúdkaupum.

1. Vers.

Lagið: Eilíst lífið er æskilegt.

Guði sé dýrð sem gaf oss enn, góð býti samvista, kjætti vorn hug við kjørin tvenn, kjærleiks og veitinga; þyggi nú hjartans þack=ir mín, þýðir boðs=ráðendur, eins fyrir dygð=ar atvik sín, allir nærverendur; yður far=sældar óskum með, eg í vinsemi þannig qveð: gleðji yður alla, góðir menn, Guð fyrir Jesúm Krist! skipi svo dvøl og skilnaðinn, skeið lífs=ins bevarist, inn til þess hittumst allir senn, í eilífri dýrðar vist.

2. Vers.

Lagid: A einn Gud vil eg trúa.

Sá Gud oss safna rédi, saman til funda hér í stad, holla svo hrepptum gledi, hefur og settann vorn skilnad, verduga virding hljóti! veglegann selskapinn, qved eg af kjærleiks hóti, kyssi Gud brúdhjónin, hans kraptar hærsti fridur, helgasta nád og vorn, margfaldist yfir ydur, elskuleg Drottins börn.

Eptirfylgjandi vers tilheyra Erfisdryckjum.

Fyrir minníngarskálum Foreldra.

1. Vers.

Lagid: Þér Drottinn þacka eg.

Fadir minn signsæll, sofdu nú blessadur! þér laungum þókti indæll, þíns Jesú blódfadmur, því var hann þinni sálu, midt í daudanum mjúkastur.

2. Eja! þitt ángur hvarf, ærunnar skýn forprís, þína dygd eg í arf, audæfum fram-

ar kýs, flýti nú Frelsarinn gódur, ockar samfundum í Paradís.

2. Vers.

Lagid: Avi! Avi! mig aumann mann.

O Fadir minn! Fadir minn! eg felli tár, af því nú, ad eg veit þú, ert ordinn nár, sem gladdir fyrr mín úngdóms ár, og elskadir mig í trygdum klár, þíns mér dauda svídur sár, svídur sár.

2. Dæmi nú, þá dygd og trú, mér Drottinn skjær, í arf sem hjá, þér sjálfur sá, var sí-frábær, þar til ángurs undin grær, og eg þig hitti, Fadir kjær! hægri Jesú hendi nær, hendi nær.

3. Vers.

Lagid: Þér Drottinn þacka eg.

Sofdu nú sorgum fjær, sæl í Guds akur mold, mín hjartans módir kjær! mun þitt forklárad hold, sídar um eilífd alla, blessad lifendra byggja fold.

2. Laung er nú lífsins eymd, lángt þér burthorfin frá, en sálin glødd og geymd, Guds fridar tróni hjá. O! ad eg fengi hid fyrsta, þig í føgnudi þeim ad sjá.

4. Vers.

Lagid: Upp, upp, mín sál.

Þó hér um sinn, kross bleiti kinn, kjætir þad hyggju slódir, eg kém til þín, þú ei til mín, þýdasta hjartans módir! æ ad stund sú, nálægdist nú, nædi eg takmarkinu, Jesú þín trygd, skýni mér skygd, skjærast í andlátinu.

5. Vers.

Lagid: Gudi lof skal ønd mín inna.

Gud sem fyrr gaf, og svifti, greidi nú hógum lagfæríng, vid mig í miskun skipti, munadarlausann vesæling; huggun, frid, heill og nádir, hérvistar alla tíd, forsvar og fridar dádir, færi mér nád hans blíd, veika trú virdist næra, vidhressi þjáda lund, sálar-heill sendi væra, sídan á dauda stund.

Fyrir minníngarskálum Barna.

1. Vers.

Lagid: Heidur og háleit æra.

Gud sem mig ádur gjæddir, gódu lífs afqvæmi, kyrtli réttlætis klæddir, qvittad frá

mædunni, heim til þín hafdir sídan, í himneskt gledinnar ljós, beindu mér fadminn blídann, í bylgjum eymda sjós, ó Jesú! minnstu mín, í miskunar ydrum þín, loks þegar lífid dvín.

2. V e r s.

Lagid: Hvar mundi vera hjartad mitt.

Hof sé þér fridar Fadirinn trúr! sem færdir barnkynd mín, hérvistar mædu allri úr, í eilífa dýrd til þín, vertu nú hinna verndarmúr, vid djøfli, synd og pín, allt undir væramn andláts dúr, ákeink svo gledinnar vín.

3. V e r s.

Lagid: Upp, upp, mín sál.

O Drottinn Gud! sem í føgnud, eilífann tekid hefur, mitt afqvæmi, þitt þó væri, þad mína sorg ei tefur, kom nú sem fyrst, krossburdar víst, kaldri géf sælann enda, mótføllum hrind, minni barn=kind, mér unn svo hjá ad lenda.

Fyrir minníngarskálum ættmanna og ástvina.

1. Vers.

Lagið: Þér Drottinn þacka eg.

Guð gaf og Guð aftók, Guð veri lofaður! Guð mína gleði jók, Guðs er nú, harmaður, af mér eptirþeyandi, ætt-bróðir minn og ástvinur.

2. Huggar þó hjartað mitt, hann í Guðs friðar borg, elur nú yndið sitt, alla viðskilinn sorg, fyrir blund hægann hafinn, héðann á lifendra lysti-torg.

3. Einn Guð sem ockar sætt, ástríki bróðir minn, fyrr batt, en gjörði grætt, géð mitt við skilnað þinn, hjálpi mér heims úr nauðum, til þín sem hraðast í himininn!

2. Vers.

Lagið: Blíði Guð! börnum þínum ei gleym.

Opnar und, ástúðleg minníng þín, við dauðans blund, dygðarík systir mín, elsku þína og aðhjúkrun, alla eg þreyi, til fullnaðar mér ei mun, mæðast sá tregi, fyrr enn Guð, forlögum breitir, og fögnuð, eilífann veitir, þar síðst ørvuð, sút, kinnar bleitir.

O ad eg sem allra fyrst, þángad numinn þrautum úr, þér mætti fagna, þángad numinn þrautum úr, þér mætti fagna!

Sorgar vers Eckjumanns eptir sína qvinnu.

1. Vers.

Lagid: A einn Gud eg vil trúa.

Hægdu nú hjarta mínu, himneska nádar lindin góð! áſtar atlæti þínu, afþerra kinnum tára flód; mín er nú moldu kafin, medhjálp og augna lyst, en þó til heidurs hafin, í himneska dýrdar vist, veittu því værd, ó Herra! vel fóstra børnin smá, hvergi lát huggun þverra, hept alla neyd og þrá.

2. Géf ad eg gladur þreyi, gjæddur heiløgu þolgjædi, eptir þeim dýrdar degi, þá Drottinn, þú mitt hjálprædi, lætur mig fá ad finna, frelsi þar mædan dvín, og mín sæl egta qvinna, allri sól fegur skín, svoddan samfundar yndi, sídur þú undan drag, heldur géf hryggu lyndi, himneskann gledi dag.

2. Vers.

Lagid: Hærsti Gud Herra mildi.

Hrópa eg handar-vana, hugarins þjádur þín, álíttu mig einmana, miskunar augum þín, heilagi hjartans Fadir! hept gjörvöll rauna tár, öll mín kjör, heillum hladir, himneska dýrd adladir, sídan um eilíf ár.

Eitt *Valet.*

Lagid: Sólin upprunnin er.

Hvíldu nú heilla sæl, hjartad mitt kjærast! þar engla dýrd yndæl, dyllar þér værast, hjá lambsins trón, laus vid öll mædu tárin, grand lífs og gjæfu tjón, Guds dýrdar mettud sjón, um eilíf árin.

2. Eg mun þig sídar sjá, sveipada gjædum, lifendra landi á, leystur af mædum, æ gledi stund, ó þau huggunar mæti! þegar eg fæ þinn fund, full-hressir þjáda lund, allt eptirlæti.

3. O Jesú! minnstu mín, mýk ebli nauda, fyrir blód-benjar þín, og beiskann dauda, legg högum lid, lát ecki miskun þverra, þraut vinni þolug bid, þar til eg eignast frid, hjá þér, minn Herra!

Eckjunnar sorgar vers eptir sinn mann.

I. Vers.

Lagid: Mikilli farsæld mætir sá.

Allsherjar Drottinn! aumka þig, yfir mitt sorgar stand, hel-skeiti daudans heiptarlig, hafa mér unnid grand, ástúdleg fallin er í mold, æru kóróna mín, skeikad lífs yndi skélfir hold, skilnadar sorg ei dvín; kom nú til hjálpar, Herra trúr! hrygdanna bøndum leys mig úr, þín føgur nádar fyrirheit, fyll øll á mínum hag, vid mig sem kjærast barn þitt breyt, bæt allskyns rauna lag, eptir hérvistar ánaud veit, eilífann gledi dag.

2. Vers.

Lagid: Gudi lof skal ønd mín inna.

Gud sem gladdir mitt sinni, þá gafst mér kjærann egta mann, og úr heims armædunni, í eilífa dýrd nú leiddir hann, styttu mér sorgar stundir, still æfi-raunirnar, ást þín á allar lundir, unni mér hjúkrunar, lát ei þolgjædi þverra, þar til eg fæ ad sjá, hans og þitt auglit, Herra! himnanna bygdum á.

3. Vers.

Lagið: Þá Israel fór af Egyptó.

O Drottinn Guð! sem af mér tókst, augnanna ljós, en mirkur jókst, í dauðans köldu kísi, sambúðar yndi sviptir hold, settir minn krans í græna mold, þyrmdu nú þjáðu lísi, tapaðann sýn ei trúskapinn, tak mig í náðar faðminn þinn, bevari hús og börnin mín, blessuð forsjónar mildin þín; unn oss, þá líssins ánand þver, í eilífri dýrð að sýngja þér, Halelúja! Halelúja!

Eitt *Valet.*

Lagið: Má eg ólucku ei móti slá.

Lifðu nú sæll við lambsins stól, lángt fegri enn sól, heilagur, heppinn bæði! gleði það nægsta géfur mér, Guð veitti þér, eilíf unnnar gjæði, hans höndin klár, hefur þín tár, öll af-þerrað, í friðar stað, leiddann úr lífs ónæði.

2. Preyir mín hjartans þjáða lund, þá gleði stund, er þig mér aptur færir, og í Guðs friðar faðmínum, forklárudum, sætustu sambúð nærir. En meðan líf, kannar heims kíf, ástar eldinn, ó Jesú! þinn, brjóstinu bið eg tærir.

3. Öll þín fyrirheit ástúdleg, á allann veg, mér til miskunar komi, þolgjædis einnig drýgi dád, þín dýrdleg nád, svo aldrei eydist sómi; vertu min sól, værd, yndi, skjól, heill hjartanlig, haldt mér vid þig, í lífi, dauda og dómi.

Fyrir syrgendra skálum.

1. Vers.

Lagid: Eilíft lífid er æskilegt.

Minn Gud! sem þinni miskun hétst, munadarleysíngum, og af-þerrud med ellu létst, eckjunnar tár fordum, sjádu nú þetta sorgar hús, sértu Gud naudstaddra, mýk þess ánaudir mildi-fús, marin bein um-reifa, himneskri læknirs hendi þín; hjörtunum géfdu svala vín, síns er ástvínar syrgja nú, sambúdar yndid misst, hogunum dillir þeirra þú, þolgjædis tem og lyst, lífsins vor allra leidum snú, loks inn í dýrdar vist.

2. Vers.

Lagid: Blídi Gud! bornum þínum ei gléym.

Minn Jesús! miskuni þessum hóp, líknarfús, lægandi stun og óp, eckjuna fadmi fast

ad sér, og forsvari børnin, þeirra sorgar-høgum hér, hans fylgi vørnin; grát þú ei, gudhrædda qvinna! þol og þrey, þessu mun-linna, ól þann mey, er æ skal þér sinna, því eilífum ertu Gudi gipt, sá þér géfur hønd vid hønd, hinni máttkari, sá þér géfur hønd vid hønd, hinni máttkari.

3. Vers.

Med sama lag.

Oll þín børn, annast þú, Drottinn kjær! heill og vørn, harmandi sálum fær; dreyra raudum døggva þá, dropum líf-æda, hjarta þíns, og huggun ljá, þeim hrygdirnar mæda; verndar múr, vert einstædíngum; Fadir trúr! fødurleysíngum, vid andláts dúr, eyd mót-lætíngum, allra þinna hér í heim; skugganum hnecktu skodun med, skínandi dýrdar, skugganum hnecktu skodun med, skínandi dýrdar.

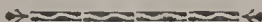

Minníngar qvedju vers.

Lagid: Sólin upprunnin er.

O þú hin sæla sál! sorgum af-lúda, sem beidst í bæn- forsjál, brúdgumans prúda, hvíl heillum gjædd, hans vidur dýrd marg-

falda, rós=björt af rannum gjædd, réttlæti Jesú klædd, um aldir alda.

Andláts vers.

Lagið: Gud Fadir, Son og Andinn hreinn.

Lif=kroptug æda lindin þín, Lausnarinn Jesú kjær! öll hugar=mæda, eymd og pín, ángurs bót sé mér vær, himneskra gjæda heilsu vín, hjartanu blæda láttu mín, dapur þá daudinn slær.

Vers til heilags Anda.

Lagid: O Jesú minn, eg finn, álídur hér.

Þú sanna ljós, líf=rós, lind gledinnar, Guds Andi klár! sem krossins tár, kinnum afþerrar, hygdu ad hörmum þinna, huggun lát þá finna, stödva kinn og qvein, styrk öll marin bein, yfir megn engann reyn, græd vort hid sídasta grafar mein.

Vers til heilagrar Þrenníngar.

Lagid: O Gud, minn Herra! aumka mig.

Heilög Þrenníng sé há=blessud, heidrud,

lofud og marg=tignud, fyrir øll sín ástar-gjædi, andar og lífs hjálpræði! Fødurnum greidist fagurt lof, fyrir síns Sonar dýra gjøf; Syninum sæmdin mesta, er sigurinn gaf oss besta; Anda heiløgum æra og dýrd, af øllum túngum verdi skírd, fyrir sitt øblugt ástríki, æll heiløg Þrenníng tignud sé, um eilífar aldir alda.

EPITHALAMIUM

Til qvedid

Síra Jóni Sigfússyni,

og Madame

Þurídi Gudmundsdóttur.

7da Octóbris 1731.

Lagid: Upphef eg augun mín.

Aldin=gard ágjætann, ádur med hærstum prís, gjærdum grundvalladann, Gud skóp í Paradís, ílmandi allskonar, aldinis føgur blóm, plantadi þýdust þar, Þrenníng almættis frómr.

2. Eyk lífsins edla mæt, ein í þeim gardi stód, ávaxtar yfrid sæt, innir svo Ritníng

fród, Adam í heidri há, hér næst var skap-adur, til íbúdar einninn þá, Eden tak-markadur.

3. Fremdar hag fullkominn, fødurleg Drottins náð, Adam í sama sinn, sofandi féck þar tjád, Evu til yndis því, uppbygdi af rifi hans, leiddi svo losleg í, lysti = gard hjóna = bands.

4. Þar inni þau med lyst, þjónudu Drottni sín, hørmúnger bolid bist, bætti þeim Jesú pín. Arfa=lid Adams því, erfda rétt þenn-ann tók, er margskonar ømun í, yndi Guds børnum jók.

5. Unnnar efni slík, yckar nú kjæta sjón, ástúdleg, æru = rík, útvalin dygda hjón, í tédum aldingard, erud þid gródursett, blóm-legri blessan vard, begáfud yckar stétt.

6. Komid nú sigur = sæl! signud af Je-hóva! Guds ástar gjøf yndæl, gledji lífs hagina! yckar stand athugid, edla samlíking tók, Kristur dýrkeypta vid, kristnina trygd-ir jók.

7. Adur í Eden stód, allfagurt lífsins tré, gjørvøllum meina mód, mannsins er varnadi; upprunnin edla rós, ønnur í þess-um stad, er Jesús yckar ljós, yndi því halliſt ad.

8. Þótt Jónæ þýdum lund, þeim er vid audnu sól, upprennur eina stund, allvída heims um ból, misfagna megid tídt, mun yckur víst í tje, athvarfid einka blídt, undir því lífsins tré.

9. Veri þar yckar værd, vilkjör og frjófgun öll, í Gudi endurnærd, ilmandi daggarföll, hunángs af hverjum qvist, hans nádar drjúpi þar, yckur, sem lífgi lyst, loflegrar sambúdar.

10. Sem Davíd unnti einn, ástkjærum Mági sín, og Jóseph hjarta hreinn, hugljúfum Benjamín, Assverus Esther med, Elkana sinni frú, eins yckar ástar géd, egtabands ræki trú.

11. Eingin lífs ømun bráð, orfanda sútar kaf, deisi þá kjærleiks dád, Drottinn sem yckur gaf, heldur med heidri og prís, haldist um æsi sú; Gudi sé vegsemd vís, vandist af bádum trú.

12. Af hædum hljótid þid, hagqvæma gledi nægd, af ládi frídann frid, flerst yckur ebli hægd; vøtn, sjór og vindarnir, verdi yckur jafn-yndæl, blífid svo bædi hér, blessud og luckú sæl.

13. Ef Drottins eilíf nád, yckar vill gledja sæng, med afqvæmis eign á lád, undir

hans hlífdar=væng, virdt, aldur, vitska og dygd, vín=qvisti dafni þeim, borin frá harma bygd, blómgist í sællri heim.

14. Enn þid med ástar lund, æ síud lífs um tíd, í Jesú nádar=und, innvafin fyrr og síd! hábleśsud heims um frón, heill yckar margfaldist, lendid svo lystug Hjón, loksæl í dýrdar vist.

Luckú Ósk,

til

Sr. Bjorns Schéving,

og

Mad. Sigrídar Jónsdóttur.

A Þeirra Brúdkaups degi, 17 Oct. 1736.

Lagid: Far heimur farsæll.

Alít þú øll verk, af alvitsku Drottins sem gjørd vóru merk, svo skaltu finna þad Sýrach sær kénnt, sett hefur Skaparans vísdómur tvennt, hvert í mót ødru til hagsældar því, sem heiminum skóp í, sem heiminum skóp í.

2. Skugganum skín brá, skúr enda þurviðri, blæ kyrrur hjá, visnan til frjófgunar, víkur alskjerð, varmans og horkunnar sem er aðferð, viðtekur sumar þá veturinn dvín, með verkunum sín, með verkunum sín.

3. Þess minna heims hag, held eg viðfestann um æfinnar dag, þar bíti forlaga, þó annann veg, þrástípuð hvor öðrum gagnstæðileg, sæld, ánauð, missir, happ, sút og fögnuð, sendir oss einn Guð, sendir oss einn Guð.

4. Gjöf hans er gjörvöll, gallalaus, heilnæm og fullkomin öll, í höllum stað framreidd á heppinni tíð, af hjartgróinni kjærleika þurfandi lýð, margföldum ávexti miðlar af sér, meinsemdum æ ver, meinsemdum æ ver.

5. Heillarík hans náð, hyllir það gjæðskunnar furðulegt ráð, að fyrir sjónvana sofendum önn, sínum þá best elur, nær þeirra grönn, framsýni gétur ei grundað sinn hag, hann greiðir það í lag, hann greiðir það í lag.

6. Fyrr jáði eg tvennt, jarðar og himinsins eðli gagnvendt, þar sumarið útþenur frjófgun á fold, sem fellur að haustinu kal-

in í mold, þessa vér skapnaðar skipti-kjör tvenn, skoðum í dag enn, skoðum í dag enn.

7. Enn eg lít af þeim, aldinis lít-klæðum varpandi heim, til þess ó-árborna, tignara þó, sem tendrast í frjófgun, er hins prýði bó, varma því lífgunar vökvun inndrack, við qvíslu Zemach, við qvíslu Zemach.

8. Hó! hó! þitt haust-blóm, Herrans víngarður sem kræsir vel góm, allra samfagnenda þeim gróða þín, þú gefur ilmandi gleðinnar vín, af kjærleikans liljum þó kominn sé nær, kjæll vetrar andblær, kjæll vetrar andblær.

9. Sín lima-lauf græn, leggja til samans þín blómsturin væn, kyssast algloandi knappanna flug, krønsunum undir þau slétta sinn bug; Heliótrópía samtengja sig, sjá! tvø dávænlig, sjá! tvø dávænlig.

10. Rími nú rek sorg, raddar-kyn heilög um þánkanna torg, hvella með lofgjörðar hörpu slag nið, svo hátindar gómanna klíngja þar við, Amphions Pindari, qváðust ei kjæn, Chrómata jafnvæn, Chrómata jafnvæn.

11. Hvað tefur mig meir, mín qvök að upphefja líka sem þeir, andlegu saung-fuglar

á lífsins tré, allir til hœdannna samqvakandi; eg vil ei fresta, þó faung verdi smá, fylla þann hóp, já! fylla þann hóp, já!

12. Gudi sé lof lagt, sem lét yckar vil-fögnud, heidur og agt, þrifna vid haust-yrkju þessarar mund, þíd gøfug Brúd-hjón, med al-dyggva lund, ad trygdanna veglegri teinging á fold, twø bygd í eitt hold, twø bygd í eitt hold.

13. Sem Jósúæ sól, sitt yfir Gibeon stødvadi hjól, inn til þess kappanna sigur var sjen, um sál yckar trygdanna glóandi, men, æ bid eg skíni til útfarar lífs, og endíngar kifs, og endíngar kifs.

14. Verdi sú veitt bón, varid og margfaldist, æru-dygg Hjón! varid ad loflegri vitskunnar dád, varid í kjærleikans edli samrád, vari yckar lofstýr og yndi med art, øll heill og géd-skart, øll heill og géd-skart.

15. Í margfaldri manndygd, margfaldist æ blessud frámunnin hrygd, margfaldi Gud yckar medlætis kjor, margfaldist heidur og vinsældir gjør, margfaldist lífdaga mæling af nægd, margfaldist øll hægd, margfaldist øll hægd.

16. Ilmi svo ávallt í ást, heill og manndygdum líf yckar allt, betur enn Jerichó

blánkandi rós, Basans og Líbaní skóg-
vidar hrós, vinni þess prýdi med vegsemd-
ar róm, veittum af hvørs góm, veittum
af hvørs góm.

17. Vid Mara vatnsdryck, vonar og þol-
gjædis fellid ei stick, eg bid og eyk lífsins um-
byrki þeim, og Elims af brunn - vötnum
síkri þann keim, destillerudum vid sína blód-
saft, med svalandi lífs krapt, med svalandi
lífs krapt.

18. Innsveipud, eg bid, oll verdid græd-
arans fadmløgum þid, haust - ynkja daudans
nær hel-sigdin ber, í hnota-gard Drottins
og liljur afskér, yckur sem skrúdbúnar, skárst
vorud þar, í skírn plantadar, í skírn plant-
adar.

19. Básúnu hvelt hljód, heims þegar
dofnada vekur al-þjód, upprísid Guds dýrd-
ar einneginn til, sem einginn ber ljóssins og
dymmunnar skil, sæl, heiløg, útvalin sídan
med lyst, sál og líf gledjist, sál og líf gledjist.

Sumar Ósk,

qvedin til Klausturhaldarans,

Sgr. Hans Schéving,

og hans kjærustu Madame,

Gudrúnar Vigfúsdóttur, 1739.

Lagid: Kjær Jesú Kristi.

Nýr nádar dagur, nýrra tíma skil, nýr nædis hagur, nýtt fagnadar spil, endurnýar öldum, edlis hírna brár, hreggs og hrídar köldum, hjúpi steipir ár, kjörum hyllir kjæti stand, kéfur, stillir audnu=grand, ofan=gyllir unn og land, Orions tjalda skjár.

2. Vod veldis=geyma, vinda=hjólin blá, hafs nordur=heima, hrinda bylgjur á, grösum grédrar=endin, grædir saft í rót, lifna dýr um löndin, leika qvik á föt; spekir kransa fugla fjöld, sídur glansa hreisir öld, lífga, dansa lángt á qvöld, ládin brosir mót.

3. Fræ=folgum reiti, færir smurníngar, dír dropinn feiti, Drottins vagn=leidar. Magt hans guddóms gjædsku, girdir jardar=horn, vendir öld í æsku, ýngjast gros og korn, deilir mjallar dampann í, daggar falla, gjörir

því, sast útkalla sædin ný, sú þau bleikti forn.

4. Vitjar svo vægur, vors fátæka lands, Guð gjæðsku nægur, gleður mildin hans, allt hvað er og hræríst, yfir og neðar sól, honum heiður tærist, heims um gjörvallt ból! dáð hans hrósi dægur tvenn, dýrð hans glósi fylkinn þrenn, jörð og ljósin öll, er enn, aldar glæsa hjól.

5. Sól sumars bjarta, sig framm gésur nú, hírt ástar hjarta, Herrans boðar sú, oss er hjúkrað hefur, heitt skínandi í náð, geisl-ar enn og gefur, glaðast hjálpar ráð. Vor lífs hræring í honum er, alla næríng hann oss ljer, mikir særíng, meinum ver, megtar frið og dáð.

6. Skjótt skipast mæður, skin af dögg frambar, tíð tekin ræður, til samfagnaðar, Guðs ástvinum góðum; gleðst eg einn þar með, horfinn huga móðum, hressir líf og geð, í Drottins hendi (hvað-sem snist), heill mín stendur, kvíði eg síst, öll hans bending batar víst, er bót við súl sær ljeð.

7. Allt áform hefur, afmarkaða tíð, Guð svipti, gésur, grætir, huggar lýð, orkar ávallt sínum, öllu þó til góðs, hefur högum mínum hrygða varnað móðs; þó eg liði um litla

hríð, lausnar tíða von er blíð, allt um síðir stemma stríð, straumar Jesú blóðs.

8. Því skal afbreya, og þakkir Drottni tjá, hans vilðum hnegja, og hann einn vona uppá, framar lofgjörð færa, fyrir liðna stund, nafni hans náðar skjæra; nú við ferska mund, skal og ratast ríngum þjón, rækin *Gratulation*, yckur matin Eðla Hjón, út af dyggri lund.

9. Lífs luckn blóma, láði og hæðum af, auð, yndi, sóma, og ollu því er gaf, yckur Drottins elska, inn til þessa dags, í friðar-heill án folska, frjófgað enn til hags, utan þagnar þelið dást, því samfagnar mitt af ást; óskir magnar einninn skárst, auðnan geymi lags!

10. Sem varma fæðis, sumar-blíðan ól, hærsta hjálpræðis, heit og fögur sól, geisli nú og gleðji, gjörvallt yckar ráð, lífið sóma seðji, sinnið frjófgi dáð. Hormúngunum hrindi fjær, hagsældunum þoki nær, fjörs í unun faðmist kjær, fóstur Guðs á láð.

11. Um yckur skíni, ástin Jesú hrein, viðsmjöri og víni, veiti á yckar mein; allt hvað géðið grætir, gángi þurða til, hitt sem hugann kjætir, hnegist fast í vil, lífsins dygða

loflegt safn, leisi skygdast æru nafn, kjærleiks trygda kostur jafn, krapti værdar il.

12. Jesús lífs-lynd hrein, lagi synda goll! heims áttin hver ein, og handa-verk hans öll, byr og blóma skírum, blási ad yckar hag, himins ljóma hýrum, hlýti gjæfulag, jørdin blædi blessan þó, bjørg adhlædi vøtnin frjó, hljótid bædi heilsu-ró, heppinn sumar-dag.

13. Gódfellt ágjæti, gjædsku hreina trygd, ástúd, ørlæti, og alla hjartans dygd, mér og mínum tjáda, margfaldlega hér, bid eg brunnur dáda, borgi yckur med sér; øll tilhægist uppskéran, eins og þægi sjálfur hann, hún sér dragi himneskann, hag þá lífid þver.

14. Allt yckar efni, af innstu rót eg bid, stidji Gud og stefni, á stødugt heilla mid; annist æ gjørvallann, ástvinanna krans, í fridar fadminn snjallann, fel eg yckur hans! Lídid, þreyid, lífs med dád, lífid, deyid, Guds í nád, hugar-fegin sídan sád, í sælu dýrdar ranns.

Til Barnanna.

Lauritz Gud stirki og stýri,
Stór-dygdum audgist Þórun,

Vid Hannes værdin lodi,
Vasim sé luctu David!
Vigfúsi døsnun drjúga,
Drottins nád einninn votti,
Øll yckar hærstu heillum,
Haldi Børn lífs um aldur.

Nýárs Ósk,

til somu

Høfdings Hjóna, 1744.

Med sama lag.

Gott ár í Gudi, Gefugi Húss-Fadir! Zions sofnudi, senn á ládi hér, úngur alda háttur, ofan hefst í fáng, hreifir edlis háttur, hærri ljósa rang. Sudur geima grætur hjól, glød nordheima lætur sól, nidur-sveima nætur ról, nemur dags uppgáng.

2. Med makt yndælli, í merkjum sig framdró, er ønnur sælli, upprennandi þó, bádar sem brúdgumi, bruna af dírum sal, hjartans hørpur þrumi, hefji þackar tal. Byrtast ljósa brunnar tveir, blómann rósa vinna þeir, heidur kjósa hver þó meir, himum ædra skal.

3. Lind líf-drjúpandi, lífs af hæðum sú, líf allt lífgandi, lífsins dreyra nú, ferskum til vor fleytir, ferskann blóðs af und, friðgjöf ferska veitir, ferskam viður mund. Faðmi lýður fengið hnoss, fagrann býður ástar koss, Jesús friður öllum oss, Eja, gleði stund.

4. Gleðvændar gjæti, gefnr mér í dag, sú sálar kjæti, sendist ydar hag, kjæri Fóstur-Faðir, fylgir bæn af rót, að í Guði glaðir, gjöf hans takið mót; sinnið varmi Simeons lyst, sveipið armi Jesúm Krist, blíðgum hvarmi barnið kyst, blíðki trygðar hót.

5. Hans hritið æðsta, hans umskurnar sár, hans mildin hærsta, hans hin fogru tár, lýsi, leiði, hressi, lífsins ydar hag, bevari, styrki, blessi, bæði nótt og dag; hjúpi dáðum hjartað mest, hylji náðum állann brest, vilja og ráðum vendi best, víki rauna slag.

6. Dygð ydar díra, daglega til mín, Guðs gjæðskan hýra, gjaldi launum sín, happa gróður hæsi, hennar sáð í old, uppskéruinar æfi, aldrei finni qvöld, fram svo þræðið tára tíð, teppist mæði fár og strið, ýður blæði ár og síð, ástin Guðs margfold.

7. Gott ár í Gudi, Gøfuga Húsz-Módir! frid med føgnudi, fædir enn af sér, undir-landa ljóma, líf-gyllini rós, ydar sál-ar sóma, sýngid Drottni hrós. Upp er runn-in sólin sú, sem þér unnid best í trú, hjartans grunni hlýid nú, hennar vidur ljós.

8. Leikid lof-strenginn, lysting hefjist øll, frægur framgenginn, fílabeins af høll, ydur er nýfæddur, andar brúdgumi, klárri myrru klæddur, késju og alói, hans hid fríða hof-ud gull, hárin prýda daggarfull, blódug lýda brot sem ull, blæ-hvít gjørandi.

9. Mjúku málfæri, munns og hjarta sín, kallar hinn kjæri: kom þú, Dúfan mín! mind fegurdar mæta, mig lát þína sjá, gledi raust ágjæta, gløggt og heyra fá, hjartans díra mildin mín, minníng skíra ber til þín, brjóst-id hýra býdur sín, blídvik þér ad tjá.

10. Eja! gott yndi, ó þau vilkjørin, andar ást-lyndi, ydar frambodin; njótid nú sem krefur, nádar grædarans, allt hvad í sér hefur, edla mildin hans, ydar skýni heidurs hag, og heillum krýni nótt sem dag, runninn sýni rauna slag, rádinn gledi dans.

11. Líf, laufn og yndi, leidar styrkur jafn, sól, sigur-lyndi, sé ydur Jesú nafn, blessan

þess innblæði, brjósti og høgunum, einsog Arons klæði, umflaut balsamum, Drottins varma dreyrinn klár, deysi harma gjørvøll sár, ydar hvarma ilni tár, í hans blóðdropum.

12. Guðs náðar nægða, njótið hverja tíð, og allskyns hug-hægða, í heimi fyrr og síð, aldri og æsku minni, alinn dygða slóð, gjaldi ydur gjæðsku sinni, Guðs og meyar jóð, eingar feilist óska spár, af svo deilist vaungum tár, að finnið eilíft fagnaðar ár, Fóstur Móðir góð.

Sumar Vísur,

til

Lauritz Hanssonar Schéving.

Lagið: Uppá fjallið Jesús vendi.

Kennur ósk af hug og hendi, hjarta frómi Lauritz minn: allar tíðir sælar sendi, sálu þinni lausnarinn, frá hans engla víst ei vendi, vøktun heldur líkaminn.

2. Eitt er það sem hug minn hvetur, heilsan slíka að inna þér, þú hefur mørgu

barni betur, bóknáms mentir ydkad hér, fimm unnlidna lærdóms vetur, ljúfur gégn og hlýdinn mér.

3. Því skal bæn af hreinu hjarta, í himininn sendast vegna þín, ad aukast megi og á þér skarta, aldur, nád og vitska fín, fram til þess í fridnum bjarta, forlaganna skugginn dvín.

4. Nú med Sumars blídu blómi, beinist ad þér gjæfan sterk, minn gédspektar fuglinn frómi, fagni þér Gud og øll hans verk. Eins í lífi, danda og dómi, dugi þér hans trygdin merk.

5. Þig umflýi fár og pína, frá þér spyrnist heimurinn, undir fætur þrýckist pína, þúsund véla smidurinn, rekist æ þín luckulína, laung og viss í himininn.

6. Hag þinn allann gledji og greidi, Gud sem hjálp á jørdu ljer, ástar-fadminn blídann breidi, blessadur Jesús móti þér, heilags Anda huggun eydi, hrelling þitt ef brjóstid skér.

7. Lifdu æ med dygd og dádum, dírn nafni svarandi, hladinn sóma, heill og nádum, hér um dægur varandi, gjarnann hlýdinn gódum rádum, Gudi líf þitt sparandi.

8. Nær sem þinni hérvist hallar, heims úr öllum nauðunum, Herrans Engla hyrðin snjalla, hefji þig með sandunum, standi Jesú undir allar, opnar þér í dauðanum.

9. Yfir þig sem dögg hans djúpi, dreyra foss við heljar grönd, sínum rauða hjartans hjúpi, helgur sveipi þína önd, miðt úr köldu dauðans djúpi, dragi þig hans líknar hönd.

10. Efni, ráð og æru þína, orð og verk, sem heyrn og mál, heilsu kjör og hagi fína, hugsun, mynni, líf og sál, fel eg Guði í í geymslu sína, géfna þiggðu Sumar skál.

Ný-árs qveðja til ástmanna.

Lagið: Þá Israel fór af Egyptó.

Blessaður Jesúss, bróðir minn, besti sé Ný-árs gróði þinn, nafn hans þig endurnæri, umskurn hans hjartað umskéri, útrunnið blóð af synd hreinsi, tár huggun ferska færi, reiſar hans, helgun reisi sál, raustin ómálga styrki mál, máttveikjan hans, þinn máttur sé, munaðarleysið, víst hæle, öll hans lægíng, þín hefð og hlíf, högg vægð, bönd frelsi, dauði líf, ach, eymd, óró, Eja, dýrð, hó.

2. Fagni þér gjædska Fødursins, fagni þér mýskun Sonarins, fagni þér Andans fridur, fagni þér Engla fylkin góð, fagni þér Guds útvalin þjóð, fagni þér flest hvad stidur, fagni þér lífsins farsæld merk, fagni þér Drottins handaverk, fagni þér mannords frægdin dygg, fagni þér heilsukjørin trygg, fagni þér sérhver fjørstundin, fagni þér lokfins eilífdin, allt hvad Guds er, æ fagni þér.

Annur Nýárs qvedja.

Lagid: Mikilli farsæld mætir sá.

Ný=árs tíd holla nú framber, nýtt ljós af hædum skín, ný=fæddann Jesúm nefni eg þér, í ný=árs gjøf, systir mín, nýrrar umskurnar njóttu hans, ný sé þér helgun tjád, ný=skérdist hverskyns neyd og vans, ný=blómgist allt þitt ráð, endurnýist þér líf og ljós, lán, heilsa, fridur, yndi, hrós, allrar naudþurftar uppfylling, øll ment og gudleg dygd, Jesú dreyra rós=raud smurning, réttlæti, nád og trygd, í dag, ã morgun, ár um kríng, og allt inn í himna bygd.

Sumar Vísur,

til

Kristínar Jónsdóttur. 1737.

Lagid: Uppá fjallid Jesús vendi.

Þad hefur kraptur guddóms gjæda, gjarnan fest vid dygdirnar, meir sem vottar reynd enn ræda, ad renni blód til skyldunnar, sérdeilis ef saman blæda, sætar andans trygdirnar.

2. Verda má þann ik mér ørfi, elskulega Systir mín, þinna dygda gott atgjørfi, gjæfulegt ad heyrn og sýn, fridurinn aldrei frá þér hverfi, fjørs á medan dagur skýn.

3. Protinn sýnist þessi vetur, þøck og æra Gudi ber, oss er tídir mildar metur, miskunarinnar væng under, hann af gjædsku svo til setur, Sumarid enn ad høndum fer.

4. Komi þad nú med byr og blóma, blídt af hædum þér á mót, hafdu not af himins ljóma, handur, eldar, vatn og grjót, unni þinnar audnu sóma, eingin pín þig snerti hót.

5. Loptid, vindar, gros og geimur, grædis hyrjar kyn margfaldt, dýpt og hæd, sem døgg og eymur, dymman, ljósid heitt og

kaldt, fuglar, dýr og fegri heimur, fagni gjæfu þinni allt.

6. Guds þig fadmi' gjædskan hreina, gledji þig hans eilíf náð, øll sé bótin andar meina, ondu þinni jafnan tjáð, vyrdist Gud þinn veg ad beina, og vera þinn skjøldur, líf og ráð.

7. Sálu þína svipti módi, signud Jesú krossins mynd, hann med sínu hjartans blódi, hreinsi þig af allri synd, fridann áftar fadminn bjódi, flotinn sætri nádar lind.

8. Veiti Gud þér vørn yndæla, vinnist ei til skadrædis, heiminum þinn hug ad tæla, hvergi fardu góds á mis, þér upprenni, Systir sæla, sólin eilífs réttlætis.

9. Vid Kristum ertu kénnd ad nafni, Kristni Drottins impløntud, Krists útvaldra kjørin safni, Kristó sjálfum trúlofud; æ þér Kristí elskan dafni, í honum sértu margblessud.

10. Ástar gjædum hýr þig hressi, heilagur Andi fyrr og síd, styrki, leidi, lífgi, blessi, linni gjørvallt hugarins stríd, safnid dygda sætt inntpressi, sálu þinni lífs um tíd.

11. Skaparans Engla skarinn mæti, skjaldborg setji kríngum þig, ekkért heimsins

eptirlæti, eingin mæda skadvænlig, hrindi þér frá Guds ágjæti, gacktu beinann lucku = stig.

12. Vera þín og audnu vegir, upprennandi lífs um ból, rekjist, sem af rockri megi, renna bjørt í heidi sól, Guds ad vilja, þó sem þrejir, þitt sé temprad gjæfu hjól.

13. Menta = ríkid lucku ljósa, leggi þér og einnig til, heidur þinn svo kunni kjósa, qvenn = prýdinnar hátta = skil, marg = vinsældir manna og drósa, mjúkast falli þér í vil.

14. Øllu framar á þér skíni, alls = kyns dygda fagurt blóm, þig um æfi þar med krýni, Þrenníng sælum mannords = róm, Gud af sætu gledinnar víni, gefi þér svolun eptir dóm.

15. Lífsins þegar forløg falla, framm á dimma grafar = braut, Drottins Jesú dreyrinn, alla, daudans þína mýki þraut, svo þú megir høfdi halla, hans í fridar eilíft skaut.

16. Veru, kjør og ástmenn þína, ønd og líf um tára = flód, í forsjón taki Fadirinn sína, fyrir Jesú Kristí blód; qvedur þig svo ljóda = lína: lifdu blessud, Systir gód.

Sumar Vísur,
Til Ch. J. D.

Lagid: Kjær Jesú Kristi.

Gott ár í Gudi, góda Sumar=tíd, ferskum fögnudi, frjófgada eg býd, þér af huga hreinum, hjarta Systir mín, mesta bót á meinum, midlist högum þín, sem nú gróa vídt um völl, vid il=fróa sædin öll, audna þróist þín gjörvöll, af þeim er hærstur skín.

2. Allt endurlifni, áform þitt til góds, dug=drjúgar þrifni, dygdir hyggju sjóds, saungum sádfuglanna, samstemmi þín raust, Drottinn dýrdar ranna, ad dýrka mædulaust. Hjartans yndi hann sé þitt, hug þinn bindi fast vid sitt, ástarlyndi kala qvitt, krapti, von og traust.

3. J lund fridar ljósum, Lausnarans undir hönd, réttlætis rósum, rík=blómgist þín önd, fögur lysti=lilja, lifandi Guds á hæd. Verk þín, ord og vilja, veiti sér nástæd, í æru=neytri dád og dygd, dreyra heitust Jesú trygd, hans þér sveitinn sesi styngd, og svali hjartans æd.

4. Hvad hug þinn grætir, hjadni og dofni allt, hvad hjartad kjætir, heppnist þér

ávallt, fagni farsæld þinni, fuglar, dýr og sáð, blædi blessaninni, bædi votn og láð, heilsa, fridur, hægð óspör, haldist vidur öll þín kjör, vinsæld ydug fadmi fjör, og fleyti mann=ords dáð.

5. Alls góðs þér unni, almáttugur Gud, Jesú blód=brunni, blessudum ádöggvud, lifdu frid umflotin, fróma Systir mín, grædarans gjædsku notin, geisli á högum þín, allar stundir æfi-tóms, eptir mundir laufnar dóms, sittu ad lundi sælu blóms, þar Sumarid eilíft skín.

Utfarar Minníng, Ingveldar Solvadóttur, 1735.

Lagid: A einn Gud vil eg trúa.

Svo líða sorgar mundir, sinna lífs nauda kénnir hver, medan Krísts merkjum undir, mæddann líkama daudans ber; forlög ad erfdum falla, frædist í heiminum jód, gledinnar býdur galla, grátur, þess fyrsta hljód, ótignum, edalbornum, aud er vok sama kífs, fer ad skilmála fornum, fæding og endir lífs.

2. Hérvistar tíminn tæpur, tefst undir ljósa skiptunum, sældar og sútar-hæpur, sí-kafinn margskyns skiptunum, heimur ei létt vid leikur, lýr holdid andar-mátt, samvitsku svidann eykur, syndirnar fjølga þrátt, heils-unnar byr og blómi, bregdur, sem kulni strá, dregur svo fjør ad dómi, dauda-stund lokfins á.

3. O! hvad sæll er sá madur, afneitar jafnan heiminum, géngur syrgjandi gladur, géfur sig allann himninum, trygdar og bæn-ar tárin, til Drottins elur skjær, ei þó marg-faldist árin, elli med dygdum nær, Jesú frid-sjónar fundi, fagnar og medlætist, burt-farar hægum blundi, borinn í dýrdar víst.

4. Hans líf er Herrann Kristur, honum er daudinn ábati, hann er oss hvergi mist-ur, hans eigum von á samfundi; hann skal med heidri krýna, hans minníng æruverd, hans ønd ei hittir pína, hans eru tár af-þerd, hann er til sigurs hafinn, hans yndi stár óvalt, hann er Guds heillum vafinn, honum er Jesús allt.

5. Sætir nú svoddan prýdi, sinn eptir þeiginn lausnar dóm, ein med útvaldra lýdi, Ingveldur Solvadóttir fróm; Guds eptir gódum vilja, gétin, fædd, helgud var, lysti-

leg Drottins lilja, lifandi dygdir bar, úng í Guds ótta nærdist, unnti Skapara sín, hennar því høgum tærdist, heidur og blessan sín.

6. Frómartug, fridinn æfdi, foreldrum hlýdin, ástar þeck, mentir vid mátann hæfdi, mannúdleg, settlind æ frammgéck, almælis hafdi hrósid, hilli = rík, ør og greind, vid lífsins orda ljósid, lyst hennar mjøg var eind, gódvikin mæddra meinum, medaumkun yfir bar, valla stygd veitti neinum, verdkaupid loks uppskar.

7. Undir sinn tvítugs aldur, all = mjøg í dygdum þróadist, vildi þá Gud alvaldur, vitjunar = stundin nálægdist, hérvistar heilsu tíma, hratt ad sídasta punkt, láungum krossburdar líma, hidi mjøg holdid úngt, blódug Krists benja sárin, brjóstid lét hugga þó, andvørp og augna tárin, øll hennar til sín dró.

8. Kránkdæmis kasin mædu, kreptug í trúnni mettadist, sannhelgri sálar fædu, sveipadi hjartad Jesúm Krist, himnesku dýrdar hnossi, hlackadi til ad ná, qvedju med ástar kossi, kjæra gaf eptir á, sínum sameiginlega, férhverjum ástvin þar, þackandi, þó med trega, þeim øllum dygdirnar.

9. Féck síðan fáar, stundir, framm-dreg-
ið, þar til veraldar ljós, hennar géck aug-
um undir, útvalin Jesú. dygda-rós, hné
fyrir hægann dauða, hans í miskunar faðm,
öllu svipt ángri nauða, unir við lífsins baðm,
vitnisburð hæfann hefur, hlotið í Paradís,
minníng þar glæsta gefur, Guð hennar
tygða prís.

10. Í lifandi lífsins blóma, lofsæl um
aldir, fegurð skín, heiðbjörtum himins-ljóma,
hreinast inndreckur gleðinnar vín, útvaldra
kjörin kransi, krónu réttlætis ber, Drottins
lofgjörðar dansi, dreifir af vorum sér, . öll
hennar dýrð og æra, óðauðleg þar af stár,
að Skaparans auglit skjæra, hún skoðar um
eilíf ár.

11. Vér sem í von yndælli, við-hjörum
lífsins tára-slóð, samfögnum hennar sælli,
sigurvinníng fyrir lambsins blóð; enn þó
kiks undir-rótin, oss beiski forlögin, ríkust
er rauna-bótin, rétt að vér allir senn, ör-
uggir, heilum huga, heitum á Jesú brjóst,
eins mættum yfirbuga, allrar heims mæðu
þjóst.

12. Jesú þín bönd og benjar, blóðugur
sveiti og dauða-stríð, mýki svo Adams
menjar, með oss á þeirri hörðu tíð, er

lífsins andar værir, uppþorna líkt sem hjóm, og daudans sverd útsærir, sálina fyrir þinn dóm, ad vér þá innsveipadir, allri þíns hjarta = trygd, heimleidumst hugar gladir, hedan í sælu bygd!

Utfarar Minníng, Sýslumanns Spendrup,

sem deydi nóttina milli þess 5ta og 6ta Octóbr. 1735, en grafinn ad Reynineſsstadar Kl. Kyrkju, þann 18da sama mánadar.

Lagid: Syrgjum ecki sáluga brædur.

Hví qvøldar? hvad byrgir ljósid? hver deif= ir gledinnar hrósid? hví þyljast harmar af túngum? hvad veldur andvørpum þúngum?

2. Hver kallar? lífid. Hvad? daudann. Hvar til? hann gjørir sess audann. Hvern? þann er frægur var fundinn. Fyrir hvad? komin er stundin.

3. Hvad rómar kallandi kraptur? komid þér blessadir aptur, fángadir, fyrr dauda mæddir, frelsadir, lífinu gjæddir.

4. Hverjum er kjørin sú qvedja? kappa Guðs útvøldum: bedja, sorganna, sem ei gat haldið, en sæll Jesú blóð-fadmur valdið.

5. Ur køfum ángurs og dauða, óværdar, sjúkdóms og nauða, í frið og fagnaðar mæti, frelsi, líf, heiður, ágjæti.

6. Grein mér þann Guðs vin með nafni, sem glæstann í dygðanna safni, þú léist fyrir skømmu hér skína, og skjótt bíða formyrkvan sína.

7. Ritað á bók lífsins bjarta, blessað hans heiti mun skarta: Jens Matzson Edla-gøfugur, að auknafni Spendrup sálugur.

8. Dýr, valinn, dyggur Høfdíngi, Dómari í Hegraness Þíngi, ættstór og einka vel metinn, áður á Jótlandi getinn.

9. Hans fedra heiti, nafnbætur, hús, arfa, qvinnur og dætur, alls veit eg ekkért að reikna, annað mig gyrnir að teikna.

10. Sem er hans eilífur sómi, sá, að Guðs ástvinur frómi, fæddur af feðurnum ljósa, fedranna dygðum nam hrósa.

11. Réttsýnn og røggsamur talinn, ráðhollur, einnig útvalinn, laganna grundvøll að leggja, lýðum til nytsemda tveggja.

12. Vegſemdar vegu rekjandi, vildaſta nam hér á landi, réttarins fullmakt ad færa, framgéck ſvo høfdíngjans æra.

13. Stjórnſemi veglega valdid, víſt gat og løgum upphaldid, matti ſvo málin ſem krafdi, manngreinar-álit ei hafdi.

14. Farſæll og forſjónar = kamur, frid= gjarn, en vandlætisſamur, ódygdar = háttum ad hneckja, hugdi víſt eingann ad bleckja.

15. Bøl eckna bætti med prýdi, brjóſt= gódur þurfandi lýdi, vinſælda vann ſér ágjæt= id,,val manna kalladur ætíd.

16. Gudrækniṡ hlutſkiptid hærſta, hon= um bjó vyrdíngu ſtærſta, lyſt hafdi í løgmáli Drottins, lít eg þad gløggvaſta vott hins.

17. Guds kyrkju gjarnan virjadi, Guds ord af hjarta ſtundadi, Guds typtun géd= prúdur ſætti, Guds dýrkun brjóſtinu rætti.

18. Líf,. heidur, ønd, eign, umforgun, áſtvini, qvøld hvert og morgun, hús, qvinnu, hjú, børn, ſem þádi, hann Gudi befala nádi.

19. Frægaſtar framleiddi ſtundir, Frels= arans blód = merkjum undir, velbyggdur von og þolgjædi, vanuſt honum Drottins hjálp= rædi.

20. Utrann svo æfinnar hlaupið, inn til þess dygða verdkaupið, sætt fann á Simeons stundu, sællri við Jesú blóð-undu.

21. Fimmtýgi og fimm ár í heimi, fjáður af dygðanna seimi, lífs þreyði, lifir margfaldur, lofsællrar minníngar aldur.

22. Vind-bil og vatnsstrauma hreina, vagnleiðir Helíæ beina, samt efnið helgunar salla, af sorgum lét Guð hann útkalla.

23. Vøtn dauðans vøk honum gjørðu, vatns brunna á lifendra jørðu, lík-vatna liðinn frá bóli, lífdrykkja vøtn af Guðs stóli.

24. Ur myrkrum leiddist í ljósið, lífs nauð, í sælunnar hrósið, hrygðum, í himneskann føgnuð, hans er því gleðin al-møgnuð.

25. Skínandi skrúða réttlætis, skrýddur í vist friðar sætis, pálmavið hefur í høndum, heilagra samfagnar øndum.

26. Friðurstu faðmløgum vafinn, Frelsarans Jesú til hafinn, arfskiptis eilífra gjæða, øll er hans burthorfin mæða.

27. Fagni því himin og hauður, honum er lokinn sá auður, sem rið kann ei granda né rotti, ritníngin tel eg það votti.

28. Fagnið hans ástvinir allir, sem eruð

í gledinnar hallir, kjørnir ad koma á hans fundinn, qveinid ei, nálæg er stundin.

29. Senn kémur Drottinn ad sýna, hvad Sonarins bænir og pína, hlífir, þá heimur ei líknar, en holdid af daudanum bliknar.

30. Vakid til vegferdar hradir, verid æ syrgjandi gladir, dregur ad hjálprædis degi, dómarinn bidleikar eigi.

31. Drottinn sem lífgar og deydir, úr djúpinu sídan upp leidir, veri yckar athvarf og yndi, øll vid sín fyrirheit bindi.

32. Láti sitt lidsinni mesta, líf og sál aldreigi bresta, þar til í daudanum dofnid, og Drottins á ørmunum sofnid.

33. Alfrí af allskonar mædum, uppskérid føgnud á hædum, í sambúd ástvina þrádra, óqvídinn skilnada brádra.

34. Jesús vort høfud og hyrdir, sem hug-mædda sorgunum fyrdir, allra vor meinsemdir mýki, og mædu til rósemdar víki.

35. Veiti oss í voninni ad þreya, vid-búnum sídan ad deya, þar, þegar, þannig á ládi, sem þægt er hans alvísa rádi.

Utfarar Minníng, Hallgríms Magnússonar,

sem deydi þann 11ta Janúarii 1737,
á 25ta aldurs ári.

Lagid: Gudi lof skal-ønd mín inna.

O Gud í eilífdinni! alvís, heilagur, sæll og trúr, þú sem af elsku þinni, þrá-leysir, holdsins bøndum úr, sálirnar sorgum beigdar, sem undir nádinni, ektadir ádur leygdar, í þínum víngardi, fagrann opnandi fadminn, fyrirheitanna þeim, vid lífsins bjarta badminn, í bygdar sællri heim.

2. Þítt vald og dýra dóma, dásemdar verk og æru skal, mín ønd og munnur róma, medan eg byggi tára-dal, enn þó ømunar-slagur, adgusti þaunkunum, og sorgar dymmu dagur, dreyfist ad høgunum, vid huggun þá eg þreyi, þar kémur lokfins ad, mitt ángur, mein og tregi, mér verdur umbunad.

3. Þessarar tæpu tídar, tvøfaldleg hrygd og mótlæting, sér hefur kjørin sídar, sjø-faldrar dýrdar ávinníng, reiknast ei svoddan sælu, sannlega verdug þó, sem eptir súta kjælu, sínum Gud Drottinn bjó, þann søgn-

ud augad opid, einkis manns litid fékk, hefur síst heyrn inndropid, huganum fjær þad gékk.

4. Afþerrar ángurs tárin, útvaldra kinnum, Drottins hönd; rakur þó rotni nárinn, réttlætis hjúpur skýlir önd, beinin í fridi blífa, bevörud utan meins, hár þau af höfdi drífa, hefur Gud talid eins, daudann ad sætum svefni, sjálfur þeim gjordi hann, eckért hörmúngar efni, ödina snerta kann.

5. Hver er sá grundad géti, Guds barna fögnud annars heims, medan í hrygdar hreti, hjarir veraldar innan geyms? sjúkdómur enginn sýkir, sorg öll er horfin þá, himinsins ljóma líkir, leyptra þeir Englum hjá, Guds Sonar hægri handar, heilög útvalin börn, léttfærir eins og andar, eingin sjest gledi þörfn.

6. Réttlætis krýndir króuu, klædin hvítfágud bera þeir, glansinn af Guds ásjónu, gledur þá allri sælu meir, bjartir í höndum halda, herlegri Pálma-grein, Lausnarans lof margfalda, lífs vötnin drecka hein, sú lind um eilífd aptur, af þeirra lífi gár, kjætir innbyrdis kraptur, kjærleikaus furdu hár.

7. Þó al-heims eptirlæti, allar hans tídir fram til dóms, hér á einn hladist gjæti,

hærstar ad gyldi maktar blóms, skár jafnast skugginn vidur, skínandi í heidi sól, en Drottins dýrdar fridur, daudleikans gjæfu hjól; hærst er líf, heill og yndi, himneskann Gud ad sjá, leikur því allt í lyndi, Lofsaungvurunum hjá.

8. Í þennann ódvínandi, allra trúadra vil=fögnud, dró hér af daudans landi, dýrdarsamlegur himna Gud, minn æru=merkann bródur, mædúunar stytti von, heitinn var hjarta=gódur, Hallgrímur Magnússon, æsku=blóms árin fjögur, yfir tuttugu bar, hans þegar ferdin fögur, fékk í Guds hendurnar.

9. Líknar=vild Herrans ljósa, lífs allir þacka skyldum vær, hans verkum einnig hrósa, heyrdum og sjedum fjær og nær, gullvægann ávort gésur, Guds dýrdar leitun öll, þann lysting hennar hefur, hendir ei glæpa föll, því vil eg sælann segja, sérhvern er hana jók, fyrr lífs enn fór ad deya, og fridarins höfn svo tók.

10. Maklega má eg hrósa, míns vinar látins þeirri dygd, skírar enn skjærust rósa, skein hans líf hér í æru og trygd, vidfeldinn, vidmóts gódur, vinsæll og fridar=gjarn,

síþeckur sínni módur, sem dygdugt einka barn, hýr-máll, í hófi kátur, hneigdur til menta víst, gudrækinn, lítilátur, last-mælum eyrdi síst.

11. Tryggordur, trúnad festum, til ódugnadar hvergi brá, ei var tál audnu-hrestum, edur lausmælgi fundin hjá; einlægur út af hjarta, ástfuguɫl vinum þó, sidgjædis blómann bjarta, bar víst, en ecki dró, þroskadi dygdum þanninn, þægur sitt únga líf, framleiddi fjørs um ranninn, fast vid þá søgn eg blíf.

12. Utan mótlætis einginn, í gégnum daudans myrkur er, Guds dýrdar víst inngeinginn, gjør vitnar Páłus þetta mér. Allt hold sem fatid fyrnist, forløgin valda því, sitt efni sérhvad gyrnist, sig lokfins myndad í, líka sem reir og rúda, rjód liljan fell og blá, elli-skérf æskan prúda, einneginn þyggja má.

13. Í líffins besta blómi, beyskjunnar kaleik þessi minn, ætt-bródir einka frómi, ásteinktann þádi líka sinn, vikurnar vel svo tíu, vid daudans fætur lá, inn til med ári nýu, uppréttann þeim í frá, krossins hjúp Gud afklæddi; kjær í hans fadmi dó, helga braut heim svo þræddi, hédan med Stephanó.

14. Prekadur þvíngun meina, þádi tvisvar á bana=sæng, hold og blód Jesú hreina, hann med oblugum trúar væng, allann fêck ad sér vafinn, ei fannst á nockurn hátt, þolgjædis kraptur kafinn, krossins þó drýgdi mátt, hei=lagar hóf upp laungum, hendur, og lausnar bad, féllu tár vorm af vaungum, vidstaddur sá eg þad.

15. Sorgar þó sældi regni, særdur í daud=ans böndum einn, freistar ei frekar megni, Frelsarinn Jesús gjædsku hreinn, sampínist eymdum sinna, sætarsta mildin hans, metur forþénan minna, misgjördir syndarans, kém=ur í krapti hreinum, qvedju nær þikir mál, hédan frá holdsins meinum, hjartans ör=mæddri sál.

16. Eins hefur hann álitid, hér greindann vin og bródur sinn, mæddum gaf mál og vitid, midt undir sídurst andvörpin, leysdi svo lyktan hörmum, leisti hvad bundid var, sálina sér á örmum, í sælu hús innbar, medal vor hvíldir hefur, hold í Guds barna reit, þar til hann þess útkrefur, þann dag er sjálfur veit.

17. Packir, lof, heidur, þídast, þiggi nú Gud á himna trón, fyrir þad einka frídast,

frelsið er veitti sínum þjón; en eg sýng: Avi bróðir! undir stríðs nótunum; aptur þó: Eja bróðir! yfir þeim sigrinum, Guð sem þér gaf og ljeuti, gjæðsku-hreinn, fyrr enn mér, sála þín hnossið hendti, hvert eg veit, en þú sjer.

18. Um þig dauð-moldar manninn, marg-ur ber æru vitnið sitt, lýstir mig líka þann-inn, leingur enn skémur virða þitt, merkis mannkosta næmi; nikils þó hefðir ei, ráð ella ríkidæmi, rétt varstu forsjál mey, þíns Guðs, er þig elskaði, þægur af hjarta meir, mørgum þeim mig stundaði, meðan hér lifð-um tveir.

19. Elsku mér ávallt sýndir, óska dýr saungur þinn mér skín, nú eru tímar týndir, trygðar og æru sakna eg þín. Ei géfur moldin málið, mína sem kjætti lund, þá súp-um sama kálið, sorganna lífs á grund, mig annars meira gleður, munum við aptur sjást, kjør-heillum krýndir meður, kyssast í fegri ást.

20. Sofðu nú, sæti Bróðir! sæll í Guðs jørðu framm til dóms! þína marg-hreſsi móðir, mýskunar-heitin Kristi róms; eins hennar egta-maka, ellinni hrjáðann mjøg, traust að sér virðist taka, trúr Guð á allann veg, breiðandi beggja høgum, blessaðar hend-

ur mót, inn til þess ad forløgum, øll hefst á meinum bót.

21. Sá Drottinn lífs og dauda, dýrstur var, er, og koma mun, finna vitjandi sauda, sídurstu lífsins útfølun, veiti oss øllum væga, vid dýkid Jesú blóds, ástar mund høfdi hæga, hyrdi, sem módir jóds, klárir vid andar qvídann, qvellíngu, stun og sorg, ad hittumst allir sídan, í Drottins fridar borg.

Utfarar Minníng, Høskuldar Jónssonar, 1737.

Lagid; Lit upp mín ljúfa ønd.

Allt hefur umbreytíng, ad skipun forlaga, sækir án tafar heims um hríng, hvad til síns uppruna.

2. Vøtnin sem falla frá, flædandi sjáfar hil, í djúpid hafsins aptur gá, uppsprettu þadan til.

3. Skúrin sem draup í dag, dregur sig loptid í, samgróin ský med svoddan slag, sean géfa døgg á ný.

4. Eins hvad á jørdu ór, aptur til jardar snýr, eykur, sád, runnar, aldin plógs, ormar og gjørvøll dýr.

5. Myndud af jardar mold, manneskjan er til sanns, því verdur lidid hennar hold, ad hníga til upprunans.

6. Nær sem þad kall áknýr: komid þér manna børn; trúudum stundin trega rír, tæmir sú alla þørfn.

7. Dýrmætann andláts dúr, Drottinn Gud metur þeim, uppheidir sælu skin af skúr, skaprauna fyrri í heim.

8. Hverfa þeir hédan til, heilags uppruna síns, settir vid nægann svala-hyl, sætarsta gledi víns.

9. Hætt yfir heljar djúp, heimleiddir sorgum frá, réttlætis Jesú raudum hjúp, reifadir sigri ná.

10. Byggja sitt edlis ból, beinin til grafar færd, andinn veglegur yfir sól, í Gudi tekur værd.

11. Sínum því saudum bjó, sjálfur þann gledi hag, allir þeir findu eilífa ró, eptir sinn mædu dag.

12. Og sem hér yfirgár, ímyndan, heyrn og sjón, Drottins útvaldra heidur hár, hærst fyrir lambsins trón.

13. Svó mikil sorgum þá, sælu gnótt eptir ser, þeir aldrei minnast þadann í frá, þrauta, sem báru hér.

14. Sofnadur sálar hreſs, sætann vid andláts dúr, hlutskiptis notid hefur þess, Herrans ástvinur trúr.

15. Vor bródir alinn einn, undir veráldar ljós, ellíprúdur og æruhreinn, eptir sig lagdi hrós.

16. Merkis manndygda sín, medan oss þreydi nær, hans minníng sæl á himnum skín, hún skal oss einninn kjær.

17. Blómgast hans beinin køld, bygd andans sællri mót, þar var sá madur einn í øld, er elskadi Gud af rót.

18. Hátignum einatt hans, helgidóm kepptist ad, gódrar sidvenju gaf ei stans, gudrækinn saung og bad.

19. Hollur sitt hús án kífs, hann í Guds dýrkan jók, þjáníngar byrdi þessa lífs, þolugur jafnan tók.

20. Fannst honum frid af akt, fridsemin hjartans þeck, eins og þad ljós er logar spakt, lundhægur áfram geck

21. Skilríkur skiptum í, skap-ør á gódvildir, ágjætrar mann-ords æru því, abladi frómur sér.

22. Fyrir þá fridar-ást, frekast er æfdi þó, jafníngjar hans nú færri fást, fyrnar so kyrrd og ró.

23. Med greindum sóma síd, sín dægur gjørvöll ól, inn til vid hægast andlátid, øndina Gudi fól.

24. Sem fyrr um segir ljóst, settlyndis dagfar hans, eins hér ad lyktum inndæll bjóst, afgángur dygda manns.

25. Vid heilsu vang þrótt, veikann þó mjøg um stund, sig bar á fótum, sídast rótt, sofnadi nætur-blund.

26. Ad morgni máttar hress, meir venju qvadst, á ný, høfgadi lítt, en sælu sess, sálin tók ørt í því.

27. Líka sem annad ljós, lidinn af þessum heim, vid Sarons unir rauda rós, ríkur af dýrdar seim.

28. Hann Drottins heidur jók, hann Drottins ok vel bar, hann Drottins fadmur hédan tók, hann Drottni lifir þar.

29. Lík hans er lagt í mold, líflegast øndin skín, sællrar uppríſu heilagt hold, harmalaust bídur sín.

30. Hans dygda minníng mæt, med honum ecki þó, heidvyrdum skartar hún ágjæt, heiløgum fegur þó.

31. Far vel, þú fróma sál! fridinn sem æfdir hér, fridhelg vid Jesú fridar mál, fridar von sádir þér.

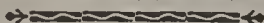
32. Heimsins ófridi fjær, fridur þinn blómgist nú, eins og þad lauf á lundi grær, lyktast ei frjófgun sú.

33. Afleistur allri pín, eg megi fagna þér, holdsins þá eymdar hagur dvín, hærstur Gud veiti mér.

34. Andlátid eina þitt, ó Jesú! Marju Son, hel-dofid næri hjartad mitt, himnesk-rar sælu von.

35. Og sem þad fyrrist ønd, afþerrud gjøri klár, mykfunar þinnar mjúkust hønd, mín øll af kinnum tár.

36. Qvittum vid rauna ról, renna lát sálar hag, eilífs réttlætis eilíf sól, eilífann gledi dag.

Utfarar Minning,

Systranna

Gudrúnar og Gudnýar, Ingimundar dætra,

sem burtkolludust á Sumardegi ársins 1738.

Lagid: O Drottinn allsvaldandi.

Sú tekur senn ad hæcka, sár harma-kløgun

Davíds eín, heilagir fyrnum fæcka, fjølga trúlyndra dofin bein, róstir líkt reyrnum falla, raunir slíkt má vel kalla, daudinn ríkt, dupt-inu þekur alla.

2. Vinsældir, vitsku, trygdir, vænleik og hreysti líkamans, mannvit, aud, merkar dygd-ir, metur einn skugga brædin hans, þá svo ber, høgum hagi, holdid sér, moldin dragi, en sæld ópver, sálunum fornægi.

3. Skilmálinn er svo skaptur, sképnu mann-legri um allann heim, einginn lífs anda krapt-ur, abl hefur til ad raska þeim, rómur skár, reidar-slaga, rís upp hár, dóms forlaga, þú skalt nár, þinna saddur daga.

4. Hnossid þó annars hljóta, hverjir sem elska Jesúm Krist, þegar lífs árin þrjóta, þeim er tilbúin dýrdar vist, geymdir vid, gráti og trega, gjæddir frid, alla vega, hjá skaparans hlid, skína þeir eilíflega.

5. Mótlætis eckl minnast, medlætis hag-ur skín svo hreinn, þúsund ár þessum finnast, þvílík sem væri dagur einn, hátt vid stól, Herrans dansa, heitri sól, fegur glansa, ei-líft hól, aldrei má þeim stansa.

6. Þeir sem dags þúngann sveittir, þol-inmódlega báru hér, síd og ár samt óþreytt-

ir, sáðverkin dygða tømdu sér, føgnuð á, friðarins landi, ferskum ná, uppskérandi, verdlaun há, í vegsemd óðvínandi.

7. Lifandi lærðu að deya, lísið í dauða hrepptu því, þeir gjørðu lífs að þreya, það líf nú sjálfir gleðjast í, rósin lífs, líf þeim greiddi, ljós einhlífs, vegar reiddi, hrós án kífs, hafa þeir slíkt hann beiddi.

8. Guðs barna gleði slíka, guðhræddar Systur bygðar trú, Guðrún og Guðný líka, Guðs hafa báðar þegið nú, sælu nær, sál ei grætur, sóktu þær, harma-bætur, ær-legar tvær, Ingimundar dætur.

9. Onnur í ekkju standi, elskhugum tveim-ur skilinn frá; hin geymd í hjónabandi, holds-ins útfarar degi á, skjærust kjør, Kristí brúð-ar, kjær óspør, giftu lúðar, værast fjør, vist-uðu elliprúðar.

10. Missirið mundi sama, mælingar lífs-ins daga jók, báðum fyllingu frama, friður Guð sem þær að sér tók, hepti flóð, harma nauða, hold og blóð, Jesú rauða, synda-móð, svipti þær í dauða.

11. Að lyst og lífsins báðum, líkar sem skyldar voru þær, blessun addundi báðum, breytni þeirra var Guði kjær, ríka trygð,

rausn haglega, rædu blygd, andar trega, og bestu dygd, báru þær marga vega.

12. Mentanir hugvits hæfar, hagsæld og mannord æru-neytt, ráds og minnis gjörgnæfar, gáfur þeim hafdi Drottinn veitt, hlýdir grein happs tilleggja, hittist ein, rótin beggja, kosta hrein, kyn-stafanna tveggja.

13. Af Gudi fegurst fæddar, fræddar af Gudi sönnum best, Guds Anda krapti gjæddar, gudlegri dýrkan sinntu mest, Gud um nád, gjarnan bádu, Guds hjálprád, jafnan þádu, gudleg sád, Guds kornhlödu nádu.

14. Sæll er nú sigur fenginn, sæmd, hagur, yndi, líf og prís, gladværd, en grátur enginn, Guds liljum þeim í Paradís; vidur tréd, lífs þar ljóma, lada géd, øllum sóma, reifdar med, réttlætisins blóma.

15. Hagur kifs hepti dægur, hér í jardneskum tára-dal, dagur lífs þeim er þægur, þar í himneskum gledisal, ást vid Krist, ad margfalda, eptir vist, heimsins kalda, þróar lyst, þeirra um aldir alda.

16. Heillir svo hábleßadar, hólpinna þar í dýrdinni, sér krefja samfagnadar, syrgendra hér á jørdunni, stund ad ber, stygdum hafnar, stirjöld þver, ángur kafnar, ljúfum sér, loks þá Gud heimsafnar.

17. Þeir sem í Drottni þreya, þreyandi í Drottni finna ró, í Drottni sér þá deya, deyandi lifa Gudi þó, í ljóssins heim, líf án dauda, lénar þeim, hyrdir sauda, sviptir eym, sorgar, hels og nauda.

18. Þá eru þegin sælli, þekking, líf, heilsa, gyrnd og makt, ásjónu Guds yndælli, yfirgeislandi furdu spakt, skulu þar, andir una, útvaldar, sút ei muna, vellystar, vøtnin ad þeim bruna.

19. Allt hvad til ama neydir, allann veg burtu rýmt er þá, allt hvad manns yndi beidir, aldrei kann veikjast þadan í frá, eilíf nægd, Guds húss gjæda, gésur þægd, lof ad ræda, útaf hægd, hverra lífsins æda.

20. O! ad vér settum sinni, svoddan fagnadar víst ad ná, æ ad vor ønd hún kynni, eilífann Gud sem fyrst ad sjá, upprunans, í réttlæti, og vid hans tignar sæti, magna dans, mestu sigur kjæti.

21. Jesús sem dóst og deyddir, daudann fyrir þitt maktar horn, þar med í ljós framleiddir, lífid og ódaudleikann vorn, veit oss hér, værd ad þreya, vel sem ber, sídan deya, líka þér, lof um aldir segja.

Utfarar Minníng,

Módir Skáldsins

Þorgérdar Eyólfsdóttur.

Lagid: Kjær Jesú Kristi.

Sæll Engla sómi, sálar heidur manns, lífs dýr og ljómi, lynd ódaudleikans, þú sem þína taldir, þinni dýrd er skein, heimsins ádur aldir, upptok hofdu nein, mildar sídan mundir óskt, mann og frída qvinnu skópst, beggja þídar høgum hóffst, heillir utan mein.

2. Forvitsku frægdir, fagurt heimkynni, hverskonar hægdir, og heilagt sjálfrædi, skjærann skilníngs anda, sképnu, rád og vald, lystug gjædin landa, sem líffsins maktar-hald, gaf þín fróma gjædskau þeim, gjordi róma bádum tveim, bods hid gróma brot í heim, bída mundi gjald.

3. Alls edlis høfund, unntu þau svo ríkt, ad andskotans øfund, ecki þoldi slíkt, rigndur reidi djúpi, rendi svika bond, skreid í høggorms hjúpi, helvítsk flærdar ønd, manninn veiddi véla hind, vann, og sneidt i Guds ímynd, hann innleiddi sér med synd, sálar eilíf grønd.

4. Beiſt lagabrotin, báru nidjým gjøld; hér út af hlotin, heims er mædan køld, ørbyrgd, húngur, ótti, ømun, qvídi, tár, ſorg, armæda, ſóttir, ſídaſt daudinn blár, þreyngiſt hold í heims óv:xrd, hnígur mold, um ſídir tærd, undir foldu ſveipud, ſærd, ſedur orma nár.

5. Niſtur neyd ſtrángri, nakinn fædiſt mann, eymdum og ángri, yfirklædiſt hann, ſaddur ſorgar braudi, ſvølun tára hlaut, hafnar heill og audi, heilſan þegar laut, ſnaudum otur ſnakar blygd, ſnýr ad lotum vina trygd, freſtar notum fágud dygd, færri mýkja þraut.

6. Byr lífs og blóma, bregdur þanninn ſkjótt, líka ſem ljóma, leidi dags ad nótt, þad ſem føgnud færdi, fyrr á æſku-tíd, burt vid aldur bærdi, bitur mótgángs hríd, ľád ſem hafid læſir kríng, líf er vaſid umbreyting, heitum graſid harma-ſtíng, hremmiſt út um ſíd.

7. Ad ýmſir tregar, uppá falli þeim, dádir daglegar, ſem drýgdu þó í heim, vottar víſdó:.s andi, var þad fyrir ſpád, ferſk á ſridar landi, feingiſt hvíld ei nád, utan gégnum þreingiſt þjód, þrautir megnar lynd-

is góð, Kristš inn dregna krossins slóð, kraminn, hrygg og þjáð.

8. Hörmúngar-hæfi, harla mæðuríkt, efra hlut æfi, undirlagði slíkt, minnar kjæru Móður, maktar höndin æðst, frek við tára fóður, féck þó dygð ei mæðst, þolgóð sínar þrautir bar, þegar pínan holdið skar, og blóðug lína lífs stundar, lá sem helju nærst.

9. Særð sorgar eymi, sæmdahrein og klár, hér bar í heimi, hrygð um þrettán ár, knúði kross óvægur, kløckann harma saung, risin rauna dægur, rekja þókti laung, heit við stundi hjartans æð, hrønnum dundu tár hagstæð, gyrntist funda Guðs á hæð, gjeð úr eymda þraung.

10. Andvarpsins ydju, æ því meira jók, sem sorgar-vidju, særíng herða tók, ørt að fimtugs aldri, æfi-glasið rann, hún þá hérvist kaldri, hætt að þreyngja fann, Herrans Kristí hold og blóð, hennar tvistann gladdi móð, lausnar-þyrsta lindin góð, lífs þá hressa vann.

11. Fám døgum fjærri, frí við harma grønd, vist Engla værri, viðtók hennar ønd, eptir hrakníng hlotinn, hefur eilíst skjól, føgnuð lífs umflotinn, fyrir lambsins stól; í sæt-

um blundi hvílir hold-, heilagt undir vígdri mold, uns ad grundar feigins fold, fagurt eins og sól.

12. Hægann svefnhøfga, hlaut vid andar-slit, Guds mildin gøfga, gaf henni mál og vit, fram til þess ad færdist, frid af holdi sál, hjartad æ vid hrærdist, heiløg bænar mál, sem þá ljóma svipar af, sitt hid fróma líf upp gaf, dýrdar blóma hefur haf, hlot-id utan tál.

13. Gladværdar-gjæti, géfur sálu mín, ferst fridar kjæti, fengin øndu þín, hjart-ans milda Módir, mig sem gladdi best, og um æfi-slódir, untir jafnan hrest, hlinnti skárst ad høgum mín, hugul ástin, dygda þín, kunni ei þjást í qvøl og pín, kjærleiks hyllin mest.

14. Af elsku brunnum, andar-heit og klár, útveittust unnum, augna þinna tár, mér svo fengist fridur, frelsi og heill á jørd, blessadar bænir vídur, brunudu þau ósþord; þad er ótæpt þánki minn, þeirra fljóti krapturinn, mér til bóta sérhvert sinn, af sálar hærstum vørd.

15. Von væri eg mindi, vansalaust til þín, æ qvadst þér yndi, ad návistum mín, huggun holla tjádir, hjartad til mín skreyd,

med æru og ástar dádir, allt í raudann deyd; Gudi hlýdug gladdir þjód, gjædsku þíd, nær hagur stód, audveld, lídug, lyndis gód, lífs þá kénndir neyd.

16. Öll er nú unnin, þín eymd og sorgarbad, rjéduft upprunnin, rós í þyrna stad, qvída kafid lyndi, qvelling, óp og vein, snúid allt í yndi, ekkért bagar mein, svída krømu sárin þín, sjást ei fremur, gjædskan mín, gleymd er ømun, graud og pín, gledjast marin bein.

17. Ekkért ángrædi, ýfir meir þitt hold, sannheilagt sædi, sád ert þú í mold, hugurinn heidri saddur, harma fyllist bót, einn í strídi staddur, stofn af þinni rót, yfir leidis þiljur þín, þessi breidir laufin sín, tært útseidir tára vín, og tregar á þitt mót.

18. Gud sem hér gladdi, gjæsku þinnar ljós, mjøg sídan mæddi og myrkrum yfirjós, líf ángistar lúdast, leifdi þó um síd, findi frelsid prúdast, frid og sælu tíd, anni minnar andar slód, upp til þinnar, Módir gód, Jesú vinni blessad blód, bug á mótgángs hríd.

19. Ó! eg víst vona, veit eg trúi fast: gjædskan Guds Sonar, géfur þad audnast, svo sem fyr eg sá þig, sárveinandi hér, svo munt þú og sjá mig, samfagnandi þér, lambs=

ins tróni ljósum nær, lífs þar krónu skartid grær, og Guds ásjónu gledi skjær, geislinn aldrei þver.

20. Þig þauninn qvedur, þacklætisins klár, minn, æru medur, munnur, géd og tár, sofdu sæl í Drottni! sveipud andar-værd, blæck þó beinin rotni, blómgast þau vid hrærd, þegar skín af ædri øld, øll svo dvína mædu gjøld, sem og hlína sædin køld, sast ylmandi nærd.

21. O Jesú! unni, allskyns hægdar þeim, af gjædsku grunni; sem gleddu þig í heim, hrelling frá þeim hrindi, hjúkri sætt í neyd, eilíft sé þeim yndi, eptir værann deyd, dýrdarljósum degi á, Drottinn kjósi' mér ad sjá, undir rósum alla þá, sem or þíns hjarta sveid.

22. Lynd líssins dáda, sem lagadi skjær á kross, mind kífsins máda, meti værast oss, þegar hegum hlotid, hjadnar audnu rúm, og ad augum flotid, ydar daudans húm, hradi málum blídast blód, badi sálum, eydi mód, ad forsjálum gledin gód, greidist med Jómfrúm.

Utfarar Minning,

Födur Skáldsins

Þórarins Þorláksſonar,

hver ed deydi þann 17da Maii 1739.

Lagid: Arid hýra, nú hid nýa.

Allri tára tíd í heimi, takmörk hefur dýrdar frægur Drottinn sett, sem ad skérdtum skúrar eymi, skýni sól í heidi nægn, hrygd er létt, hverjum þeim sem himininn kallar, heims og tíma kjörum frá, sveipast unun sælu hallar, sálir allar, Guds er fögnud gyrnast á.

2. Anaud lífs þó yfirgnæfi, eptirlætis tídir manns í tára=dal, þad er stund en engin æfi, innan skamms er hafinn dans í himna sal, líkt sem vatna lídi straumur, leidarbeint í haffins flód, út svo rennur yndisnaumur, æfi=draumur, skipast önd um skiptin gód.

3. Einginn hagur, einginn sómi, eingin prýdi veitt er sú í veröldu nein, ad Herrans ótti hans fyrir dómi, heilög bæuar ydja, trú og elska hrein, endalaust ei yfirgángi: audur, speki, virt og magt, allt í daudans fölnar fángi, fleyir rangi, dygd og æra drottna spakt.

4. Mannkostanna minníng hreina, má vel kalla lífleguſt líkhríngíng, umſal gott og blómgun beina, blóddøggvadrar. Guds unnuſtu heims um hríng, dillar hug og drjúgum grædir, daudans harma lifandi ſár, huggun ſú í hjartad blædir, hrygd ef mædir, míns er vinar minníng klár.

5. Súrann ſkérf af ſorgar ecka, ſikri þeſsu byrladann ſinn eg brjóſti mín, Guds af hendi géſinn ad drecka, gledi og ángur leifir minníng lyſta þín, í allri dygd og æru-prýdi, audnu minnar gimſteinn klár, hjartans áſtar elſku þýdi, Fadir minn frídi, þín eg harma þrotin ár.

6. Eins ſem Gud mér uppá lagdi, áſt og hylli verduga lífs ad veita þér, líka tjá med ljúfu bragdi, lidſemd, æru, þægd án kífs og hlýdni hér, bleſsadra molda blómgan þinni, byrjar ſvo eg unni faſt, medan verkan valda ſinni, vit og minni, tíd og kraptar tilendaſt.

7. Kriſtí brúdar kyngott ſædi, qviknad undir fridarins vængjum fæddiſt þú, ſkrýddur helgu ſkírnar klædi, Skaparans bjó þitt hjarta, ſæng, hin hreina trú, lánid, heilſu þroſka þádir, þig bar Gud á høndum ſín, æſkutíd med æru kljádir, uxu nádir, heill og bleſsan høgum þín.

8. Ærlegrar qvinnu ekta-bandi, undir hér í talin Sex og tuttugu ár, sorgir deyfdi ástar andi, yckar sæng, án hvílu flecks var haldin klár, fjøgra barna frjófgun þádi, fagnar eitt í himna = víst, hin med lífsins harma rádi, heims á ládi, dyggvann þreya fødurinn fyrst.

9. Otta Guds um æfi sinntir, ástarhollur, bædi qvinnu, børn og hjú, þráſamlega þar áminntir, þacklátur og bænrækinn, med tár og trú, hyggjuspakur, happanægur, heilordur og gódvikinn, frómur í hjarta, fridgjarn hægur, flestum þægur; sá er hródur sannqvedinn.

10. Elsku = merkin ógunar sinnar, á þér Drottinn þægur byrti, þinn húss = kross, hærri barst um hlut æfinnar, Herrans tiptun æ þér virdtir ástar = koss, stinkur trúar stríds þolgódur, stødnglega bardist þinn, þar til beyskur harma hnjódur, minnar módur, fullsnérist í føgnudinn.

11. Sælu himna sídan þreydi, sálin þín, til Guds heimkynna fyrri fús: ei var lokid ársins skeidi, ádur hennar leid bar inn í lifendra hús; sann = audmjúkur sídast þádir, sálar vørd á kyrkju fund, heilsu brugdinn

hægt þig tjádir, heim svo nádir, sagdir lída ad sælli stund.

12. Furdu viss um frelsid hradast, framleidst undir Herrans klárum hlífdar væng, andvorp heit í Gudi gladast, grátinn héfst og døggvadir tárum dauda sæng, lofadir Drottins adstod alla, æskilega hédan bjóst, vinnunum blessan valdir snjalla, vits án galla, sæll í Gudi sidan dóst.

13. Tignar verdlaun trúrra þjóna, tók þín sál í frid heim bodin, frjáls vid mein, leiptrar henni lífs kóróna, Lausnarans Jesú blódi rodin; bjort og hrein, hafnar synda hugraun kjælli, hvergi daudans kémur fár, allri vitund soma-sælli, sjón yndælli, fagnar Guds, um eilíf ár.

14. Í þeim heidri skjært ad skarta, skoda og smacka Drottins húsa dýrd og nægd, ann eg þér, mitt ástar hjarta, í veroldu mér góðfúsa mjøg vanst þægd; þín var dygdin holl í heimi, hagur, ljós og unun mín, sætt hafnadi sinnu-geymi, sútar eymi, tilhugsunin trygda þín.

15. Hag minn gjørdir hefja og stydja, hvattir mjøg á allskyns dygd, en einkum þó, ad óttast Gud og æ tilbidja, ord hans rækja, stunda blygd og styrkja ró, sjálfur

ærfdir sömu dádir, sællrar andnu badst mér títt, aldrei særdann hug minn hrjádir, huggun tjádir, mig ef þecktir mæda lítt.

16. Nú er þessu lokid láni, lífsins ockar daudinn skilur stad og stund, í audn er sem fyrir augum bláni, andláts skuggi þinn mitt hylur ljós og lund; mér þinn sess á móti grætur, mín vid hann eg felli tár, svo munu endast eymda nætur, ángurs bætur, jafnhefjist og Júbil ár.

17. Senn uppskín (þad svalar gédi, sofendra þó húmi af ljósum), hagur inndæll, qved eg þig med grát og gledi, í Guds lifendra bindinis rósum badadu sæll! dygd ad erfdum dæmi þína, Drottinn Jesús minni sál, svo meigi hún eptir mædu sína, med þér skína, sam-qvedandi sigur mál!

18. Allra heilla fadirinn frídi, fyrir sárann grædarans dauda, qvein og køll, meti oss bót á mædu og strídi, marin smyrji blódi hans rauda beinin øll, ferskum óska-fundum blandi, føl þegar heljan dynur á, eilífrar sælu undir standi, á yndis landi, vist oss festi vinunum hjá!

Sálarinnar Sigurhrós í himninum.

Lagið: Upphef eg augun mín.

Ó hó minn dýrstann arf! ó hó minn frelsis hag! eja mitt unnið starf! eja minn sigur dag! eg sem fyrr døpur dró, daudlegann, sorgum mædd, líkama, þolug þó, þeim er nú loks afklædd.

2. Minn fyrir synda seck, Seraphims klæda skart, nádar þyrst nú eg féck, nærsta mjøg hreint og bjart, Gud líssins gaf mér sæll, grátinni lausnar dóm, hans fadmur hír, yndæll, hefgar minn sigur róm.

3. Sú dymma sorgar nótt, sem æ bar gledi þorfn, horfin er furdu fljótt, flaug eg sem brádur ørn, hátt uppúr daudans dal, dýrdar Guds hæda til, kominn í kóngsins sal, klíngja læt gledi spil.

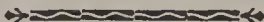
4. Allskyns værd vafin hér, vid líssins eyk eg skín, hún géfur hunáng mér, af hverjum qvisti sín, hennar vínberja blóm, blessad og ylmandi, gjørir mér sætann góm, gledinni mettandi.

5. Grætir ei gédið neitt, geislar af sínum stól, allann veg ad mér heitt, eilíf rétt=

lætis sól, bed mitt er búíd kríng, blankandi liljunum, hørpu nid allt í hríng, heyri eg med dans-leikum.

6. Engann hef edlis brest, andvaralaus er værd, kjærleikans kjæti hrest, kraptanna styrkíng nærd, gyrndin í Gudi øll, gjør opnud þeckíngin, heilsunnar hvergi spjøll, hugur, mál fullkomin.

7. Sem engill sól fagur, sýng eg í þeim føgnud: heilagur! heilagur! heilagur Drottinn Gud! lambinu lofgjørd vís, líkt verdi æ samin, heilsa, magt, heidur, prís, hærst vald og dýrd, Amen.

Graf-skrift.

Órendur heidurs hærum,
hér sádi loks til náda,
Þórarinn þegn hinn dýri,
Þorláksson æru borinn,
sæld jók vid sjøtugs aldur,
samblundar Egta sprundi,
byggja dýrd andir Beggja,
bein frjófgar minníng hreinust.

Utfarar Minníng, Lauritz Hanssonar Schéving,

sem á sinni heimreysu til Islands, frá Kaupmannahøfn deydi 6ta Júnii 1741, á 18da aldurs ári vid Norveg og er þar jardatur.

Lagid: Gud Fadir, Son og Andinn hreinn.

Því er nú kjørum þanninn breytt? þøgn ersir sætann hljóm, skérdir óvørum skinid heitt, skúrvidris dymman gróm, eymir af skørum, en er leidt, út á líkbørum hédan eitt, uppþornad edla blóm.

2. Því er mín hjartans lyst og ljós, lidin svo brádt af fold, mitt vonar skart og hugar hrós, horsid svo djúpt í mold, mín æsku bjarta yndis rós, eymstrud svo hardt á bylgjum sjós, ad svipt er sálu hold.

3. Utpressar tárin augna mín, ángrinu hjartad skér, minn kjæri Lauritz minníng þín, frá módur-knjánum hér, þín dæma klárust dygdin fín, þær dandans bárur gégnum skín, sem hédan sviptu þér.

4. Upprunnid blóm af edla rót, ættar og dygdar mest, gyrnd í barndómi gafst þér fljót, Guds veg ad stunda best, blídleikans fróma barst vidmót, byrtir med sóma þægdar hót, mér æsku-manna flest.

5. Hlýdninnar dádum innst af akt, æra þín sinnti klár, gódum heilrádum gafst æ vakt, gédprúdur sid og ár, ávarpid tjádir öll-um spakt, ástheilla þádir géngid stakt, lofstír og lucku spár.

6. Gáfum ei sídur Gud þig bjó, glærstu þær dygda krans, nett-skarpur, frídur, nám-sæll þó, nádir veg þjód-framans, manngjædsku prídin menta frjó, mesta hrós lýda til sín dró, utan sem innan lands.

7. O þitt skammvinna líf á lád, lífsverd-ugasta blóm! æ hvad eg þinni æsku dád, undi hér lífs um tóm, hjartad í minni hef-ur þad sád, hér medan sinni géfst og rád; minn þecki eg mædu dóm.

8. Elli med dygdum æfi þín, árdegis hef-ur nád, falin Guds trygdum fékk vel sín, forløg á enda kljád, í himna bygdum hug-urinn skín, holdsins afskygdur sút og pín, lík hylur **Norvegs** lád.

9. Veraldar fær ei vondska nein, vélad meir þína sál, heilsunnar særing, hugarins

mein, heims-bøl og andar tál, síst kann þér næra sinnu qvein, sál þín og æra geisla hrein, mædist ei sigur-mál.

10. Við þaü að skarta vilkjør sín, og venda í sælu rann, út af Guðs hjarta gleðinnar vín, grát-feiginn þér eg ann, fundunum snart eg fagna þín, frómleikans hjarta liljan mín, ei skiljum upp þaðan.

11. Ástvina þinna sorgir sér, samtengi Jesús klár, hærstar svo sinni hugganir, hans fyrir blóðug sár, ljúfur þeim inni liðsemdir, loksins af kinnum þeirra hér, øll þerri ángurs tár.

12. Líkkrøptug æða lindin þín, Lausnarinn Jesú kjær! øll hugar-mæða, eymd og pín, ángurs bót sé mér vær, himneskra gjæða heilsu-vín, hjartanu blæða láttu mín, dapur þá dauðinn slær.

13. Vinina fróma veit þú mér, verndarinn trúr að sjá, sveipaða ljóma, líka þér, lifendra bygðum á, kjærleikans blóma þar ei þver, og þínar hljóma lofgjørðir, ó Guð! um eilífð há.

Utfarar Minníng,

Sr. Skúla Illugasonar,

sem deydi á 44 aldurs ári 1744.

(*Prosopopœia*)

Lagid: A einn Gud vil eg trúa.

Far vel hinn forni heimur, far vel þú hærda tímans øld, þinn hagur, hefd og seimur, heilsa, fridleiki, ment og vøld, yckar eg eingann þádi, eignar-rétt lífs um tón, hugur minn heldur þrádi, himneskann eigindóm, sem fugl á flúgi beinu, fram ørt um tára stig, úr módur skauti einu, til annars báru mig.

2. O verøld yndis-nauma! eg hefi sagt þér góda nótt, vid þína stygdar strauma, stúrdi eg fyrr med harma gnótt, mér jókstu margar tídir, meinsemdum þrúngid brjóst, æfi-spor øll um sídir, ad því takmarki drógst, mettadir mædu lángri, midt á útlegdar fold, dryckjadir daudans ángri, og duptinu þakid hold.

3. Pínum þjáníngum undir, þjøkud er øndin lífi frá, mínar mótlætis stundir, máttir þú ecki leingur kljá, baráttan burtu flúin,

byrjad fagnadar hrós, fjötur í frelsi snúin, framreidt af myrkrum ljós, sorgum í sælu hrindir, saltir útgéfa þær, himnesku Helims lindir, horfin er Mara fjær.

4. Drottinn, sem fyrir mig fordum, frid-arins bod lét úthrópast, og í sáttmálans ordum, allt sitt hjálpræði kunngjörast, veiku sád-verki mínu, veitt hefur umbun þá, framstíginn fjörs af línu, sæ eg hans dýrd ad sjá, mitt braud er fólgid Manna, minn dryckur gledin ein, mitt túngumál englanna, magt á lífs trénu hrein.

5: Ædsti Gud hinn útvaldi, er mig í heimi skicka réd, vord á Zions vardhaldi, vitnisburdarins ljósi med, lífs hefur lampann sjálfur, leidt fyrir sínum þjón, hátt yfir heimsins álfur, ad himna veldis trón, von minni víst ei hneckti, vitnisburd þann eg hlaut, og nafn, sem einginn þeckti, annar enn sá þess naut.

6. Hér ber eg hvít-glansandi, heilagann skrúda Seraphims, med sigri sam-dansandi, saungva herskara Cherubims, heilsunnar hladinn blóma, himins á rósum geing, losid Guds leindardóma, leik á Guds hörpu-streing, mótlætis mædu og synda, minníngu vidskil-

inn, ljósśins umgéfinn linda, lausnar hag þacka eg minn.

7. Voldug vegsemdar króna, veglega mér á hofdi skín, geislandi Guds áśjóna, gledur forklárud augu mín; læt eg því ecki linna, lofś og fagnadar danś, medtekinn sælla minna, midt í ástvina kranś, vellyst þá vid aú skína, vilkjor sem oll áqvad, sí-þyrsti sálu mína, sjá þad er fullkomnad.

8. Frelsi því fagna skyldir, fyrrum ást-kjæra sóknar hjord, þad einnig þacka vildir, þínum helgasta sálar vord, ad mig frá mædu stríngri, medtók í fognud sinn, elsku-géd þitt ei ángri, andláts skilnadur minn, Gud mun þér gledi senda, greidandi kjor í lag, og vernd-ar kápu venda, voldugur yfir þinn hag.

9. Log hanś og líknar dæma, líf og hugg-unar reglu þér, haldtú med hegdan fróma, honum þacklát í ollu ver, svo mun þinn sómi fagur, síd og ár margfaldast, eptirá yndiś-hagur, eilífur fullkomnast, mig gladdir mildi þídur, meti Gudś dygda-safn, feiginś ad fundum lídur, far vel í Jesú nafn.

10. O mín kjær egta dúfa! eptir syrgjandi mædd í heim, med hofud og arma hrjúfa, huggadu þig af kjorum þeim, ad eg, sem eymdum vafinn, í þínu skauti lá, til eilífrar

heilsu hafinn, hægd alla ber nú þá, sem Drottins dauda harmar, dýrdlegu keyptu mér, og hans blód-drifnir armar, ørmagna gáfu af sér.

11. Frá mínum fadmi skilinn, fadmlögum Jesú taktu mót, Herrans brjóst-unda ilinn, inndragdu þér í hjartans rót, svo þínum ángurs ørum, eydi þad gledi hnoss, veittu hans trygda vørum, varmann hugástar koss, hann er þinn hjartans maki, hann er þín andar sól, hans vængur yfir þér vaki, og veri þitt hlífdar skjól.

12. Yfir minn andláts skugga, útgéf nú framar tár ei þín, heldur lát sinnid hugga, hér eptir kémur þú til mín, blessud í brúdkaups klædi, búnn þá sídan ad, heilög og hólpin bædi, í himneskann fridar stad, trega senn tídir þverra, treystu því síd og ár, þinn Jesús mun af-þerra, þín loksins gjørvoll tár.

13. Far nú vel hjartad fróma, falinn ást-hylli grædarans, haf þøck og heilla sóma, heit fyrir goldin trygda bands, einn Gud sem øllu rædur, úngunum dilli þín, heims vid úthafnar mædur, hefji þau upp til sín; eg bíd á yndis landi, eptir þeim gledi fund, jafnan júbilerandi, vid Jesú hægri mund.

Eckjunnar andvarp.

Lagið: Lít upp mín sýsa önd.

Svo leiðir skýa skúr, skírviðri dags um frón, sorgar andvöku sældar dúr, sætt félag yndis tjón.

2. Svo dymmir degi af nótt, Drottinn Guð sjá til mín! gégnum ángistar húmið hljótt, horsi eg upp til þín.

3. Þú hefur myndað mig, mín sálar un-un kjær, ástvin trúfastann á eg þig, allir þó standi fjær.

4. Faðir og móðir mín, mig yfirgáfu hér, en hugul ástar höndin þín, hefur sí-dillað mér.

5. Skírnar laug skjæra við, skart andar minnar bjó, lífs heiður, yndi, lán og frið, lént hefur síðan þó.

6. Allann minn hag í heim, hún að sér jafnan tók, leiddi mig fram að lundi þeim, lystir míns hjarta jók.

7. Gjæðum var gróinn krans, geysla mér yfir brá, sólskyn á laufum leit eg hans, ljóma Guðs hæðum frá.

8. Kristi blóð-salla krapt, kjarn-dreginn hafði sér, hans af ávöxtum helga saft, hrærðu Guðs verkaner.

9. Laungum mér lénti sitt, ljós og ylm kjærleikans, blídlega vøfdu brjóstid mitt, blessadar greinir hans.

10. Sat eg vid audnu sól, sinnis glöd undir þeim, mitt voru þær og minna skjól, med Gudi í þessum heim.

11. Æ hversu hverfult er, hags-yndi manns á jord! midt vid fegurstu farsældir, fram-brunar eymdin hørd.

12. Bergi' eg nú af þeim brunn, beysk-junnar vøkva þann, ad minn lauf-grœna lysti-runn, lít eg uppþornadann.

13. Svellur hid djúpa sár, sorg veitir høgum, ad, døpur á vaungum dynja tár, Drottinn aumka þú þad.

14. Myskunar unntú mér, mæni' eg á hjálpráð þitt, sjádu hvad lísid sárt þad skér, sundrad er hjartad mitt.

15. Brákud og marin bein, burthorsid augna ljós, styn eg sem dúfan sturlud ein, stúngin er þyrnum rós.

16. Vakir mitt harma vers, vid mædu kjør einsæt, yfir ná-ból og audann sess. ást-vinar míns eg græt.

17. Þinn hefur daudans dúr, duptad mitt høfud-skart, minn hjartans ekta-maki trúr, myrkvad er ljósid bjart.

18. Lýstir þú lífs á veg, lísi og sálu mín, geyslaði náðar gleðileg, Guðs birti af vorum þín.

19. Flutti mér friðar róm, fögnuð og andar traust, þín meðan gaf í heimi hljóm, hyrðirs bástúnu raust.

20. Þér hefur Skaparinn skjær, skickað laun voku = manns, þár himna fylkirs harpan slær, honum lofgjörðar dans.

21. Krossins þó kenndir tíðt, kystir þú Herrans vönd, heilög trú, bæn og þol = geð þýðt, þig báru Guðs á hönd.

22. Mjög var meðaumkun þín, mótlættum hjálpar fús; nú seður Guð þig nægtum sín, numinn í sælu hús.

23. Sem Hunnu ást = hollur, Elkana varstu mér, dygð hefur alla dásamur, Drottinn umbunað þér.

24. Þín gladdi hjúkrun hlí, hag minn við sorgar lút, nú má eg eins og Naemí, nefnast ein Mara af sút.

25. O Jesú! ángur þitt, af = þerri tárin mín, sveipaðu lífið særða mitt, signuðum faðmi þín.

26. Þú sem ør = þjáður fyrr, af þínum krossins stól, hag þinnar móður huggaðir, og henni lagðir skjól.

27. Réttu mér hjálpar hönd, heit-orðin minnstu góð, þín hefur blíð og blessuð önd, bundið sér eckna móð.

28. Munaðarleysið mitt, meðlæti hjástoð þín, faðmi dýrasta forsvar þitt, föðurlaus börnin mín.

29. Geymdu þau, Guð minn trúr! grandlaus í vöku og blund, vegur, sól, hæli, vagn og múr, vertu þeim alla stund.

30. Í þínu ljósi leið, líf og önd þeirra og mín, eptir síkraða síðurstu neyð, safnaðu oss heim til þín.

31. Ó Guð! eg þakka þér, þinn sannleiks rétt og dóm, þú léntir bæði og burt-sviptir, blessuð sé náð þín fróm.

32. Æ kom og ecki tef, ást-kjæri Jesú minn! skjótt mig úr dauðans skugga hef, í skoðunar ljóma þinn.

33. Ó minn unnusti sæll! eg þig með tárum qveð, hug þínum sé Guðs himin inndæll, holdi sætt jarðar beð.

34. Þacka eg sambúð þín, þægasta lífs um stund, eg veit þú kemur ei til mín, á þinn eg sæki fund.

35. Þú hefir þegið frið, þín sól ei undir gár, lifðu, ó Guðs mann! ljós það við, lof-sæll um eilíf ár.

Utfarar Minníng, Jóns Jónssonar,

ad Vøglum í Hørgárdal, er deydi 1758.

Undir Nafni barna hans.

Lagid: Uppá fjallid Jesús vendi.

O þú lindin eilífs góda, ylmsætasti Jesú minn! hjálpin allra heimsins þjóda, hverskyns meina grædarinn, þú sem kallar þjáda og móda, þíns í ríkis føgnudinn.

2. Guddóms ást og gjædsku pína, gét eg aldrei fullþackad, sorgum firrtir sálu mína, sjálfur þoldir heljar bad, svo þín tára-laug og lína, leiddi mig í sælu stad.

3. Besta skarti brúdar-þinnar, bjóstu mig í skírnar sá, end-batst þig til andar minnar, alla qvittir synda þrá, nægstu svølun nádarinnar, nem eg þínum brjóstum á.

4. Lífid mitt í lyst og vanda, lísi þínu er innsiglad, þreyttann hressir þad minn anda, þjáníng hvør sem fellur ad, millum þinna módur-handa, mjúkann finn eg grida stad.

5. Þó eg heilsu, yndi og audi, afklædist og verdi hér, lík, sem þekur leyrinn raudi, lífs-

ins huggun er þad mér, hverki sorg nje dapur daudi, dregur mig af høndum þér.

6. Andláts þegar adber stundin, eflaust trúi eg verdi þín, blód=fegursta blessud undin, blæa og hreidur sálar mín, eptir dáins óska blundin, æ sam-dreckum gledi vín.

7. Nú ad sinni tek eg táre=tíd, er høgum brugdid fær, megn upphafin mædu bára, mínu hjarta géngur nær, burt er horfid æsku ára, athvarf mitt og lampi skjær.

8. Raunir skyldu rakna blódi, renna tár, en bliknar kinn, hédan tókstu, Herrann gódi! hjartkjærasta fedur minn, þann er veiku valdir jódi, vin og ríkis arfa þinn.

9. Hann þú prýddir helgum sóma, heimsins voda geymdir frá, honum gafstu hjartad fróma, heill og sæmdir jørdu á, hans í dygda heidum blóma, hærur skygdar létstu sjá.

10. Þinni mynd í krossi og kjæti, klæddur innra mannsins bar, trú, gudrækni, trygd, ørlæti, tamur dádum mynskunar, gladdi þjód í gjæfu sæti, gyrntist øllum velferdar.

11. Undi sætast' ordi þínu, elskadi þinn helgidóm, bæn og þol í brjósti sínu, bar og æfdi lífs um tóm, sann=audmjúk í sorg og pínu, sjed var æ hans lundin fróm.

12. Æfi-dægur út svo kljádi, (eru þess vitni mørgum hjá), fxmdar daga finna á ládi, saddur, harma byljum frá, líffins hofn og landi nádi, leingst er eptir gjørdi þrá.

13. Undir sorgum efftu naudo, eilífs hafdi lífs forsmeck, máls og rænu midt ad dauda, mjøg farsælum notid féck, blóds vid Jesú brunninn rauda, burt sem ljós af heimi géck.

14. O minn Fadir! þig eg þreyji, þín gudrækni, trygd og ást, vann mér hag frá vøggu degi, velferd minni lísti skárst, æru lífs og audnu vegi, áknýandi fyrir mig þrást.

15. Blessadar létstu bænir vaka, blessan húsßins stundadir, blessadir ekta børn og maka, blessad hjarta sýndir mér, blessud laun ert búinn ad taka, blessan hvar ei nockur þver.

16. Minníng þín med sigri og sóma, sád í blessan ecki dvín, holdid leyst af hrygdar dróma, hvílir sætt, en øndin skín, þar til Gud á degi dóma, duptud frjófgar beinin þín.

17. Allra-heilagra Messa mundi, mædu þinnar lykja dag, Allra heilagra fridar fundi, fagnar þú med yndis hag, Allra heilagra lífs ad lundi, leikur dýrdar hørpu-slag.

18. Eg mun þig á himná hædum, horfin allri sút og þrá, yfir skrýddann Cherubs klædum, kórónadann sigri há, í helgustu ástar gjædum, eilíflega finna og sjá.

19. Dygd og blessan dæmi þína, Drottinn Jesús mér í arf, láti mæda myskun sína, mér ad inna lid, sem þarf, leysi hjá þér loks ad skína, lífsins eptir mædu starf.

20. Herra Jesú! veit mér vera, von og styrk í daudans þrá. Mildi Jesú! mína ástkjæra, mér unn þú í dýrd ad sjá. Þídi Jesú! þér sé æra, þock og prís um eilífd há.

Utfarar Minníng,

þeirrar góð-frægu Hofdíngs qvinnu

Gudrúnar Vigfúsdóttur,

sem deydi nóttina milli þess 3ja og 4da Decembr. á hennar 66 aldurs ári, 1767.

Lagid: Sólin upprunnin er.

Hvad skyggir hreina sól? hvad stjørnur klárar? hvad grætir haudurs ból? hverju vill ára? hví géfa hljóm, helgidóms málm-

ar frídir? vakinn sem vísi dóm, vottandi klockvum róm, tárugar tídir.

2. Utréttur Drottins er, armleggur fundinn, þángad sem hafdi hér, hinn skjæra lundinn, fyrr gródurfest, fegurstu aldin gjædum, vidsýndar varinn mest, vokva lífandi best, af Zemachs ædum.

3. Pemann med brum og blóm, blæ líkann fáum, í daudans húm og hjóm, horfinn nú sjáum; æ! ángurs pín, il-sætar kulna glódir, sorgbitnu sinni mín, sárt er ad minnast þín, mild **Edla módir!**

4. Uppgéck þitt æfi-hrós, ad Drottins rádum, krans-fogur qvenna-rós, krínd adal-dádum; sæl Kristí mynd, systir og elsku-brúdur, marg-dryckjud líssins lind, líssins fadmadir hind, vid líssins lúdur.

5. Hans ást þér ylmadi, ok hans trú glæddi, hans ord þig helgadi, hans andinn frædi, hans hægri hönd, hollust var þín ábreida, sú vinstri svæfill, önd, svo máttu ei nockur grönd, andar hvíld eyda.

6. Eitt blóm af edla rót, eins varstu manna, eitt blóm ad erfdum fljót, adals himnanna, eitt blóm í öld, atgjörsis, hold er prýddi, eitt blóm ad audnu töld, æfinnar framm á qvöld, hvern tíd sem hlýddi.

7. Ypparlegs egta-manns, ønd og kó-róna, hag og lífs-yndi hans, hyggvæm ad þjóna; heill, hefd og ljós, húsins á alla vega, barnanna byr og hrós, blessunar hind og rós, metin maklega.

8. O Gudelsk Eunyche! ó forsjál Marhta! þitt loflegt líferni, lengi mun skarta. Hrein hjartans trygd, hógværd og spektar ædi, föst auðmýkt, fögur blygd, fágjæt ørlætis dygd, merk þolinmædi.

9. O! ad hver arfi þinn, ætt-génga sindi, heill þína og heidurinn, hegdan og lyndi. Sér sjálfum rótt, sól medan geyslum hreifir, hitt þjáir þánkann hljótt, þinn dagur forgar nótt, lifendum leifir.

10. Þitt harma þrotid skeid, þínir ástkjæru, þig harmar bygdin breid, bundin gøds æru, þig harmar hér, hús Guds og þinn bústadur, þig harma þurftugir, þig harma góðkunnir, mjøg sem einn madur.

11. Sídan þér vein og vans, vann daudans mædi, umsnúinn er minn dans, í sorgar quædi; úng æsku tíd, upphreifir tára minni, holl, margføld, hugul, blíd, hrærir þín dygdin fríd, søknud í sinni.

12. Minn greiddir menta veg, mig uppfóstradir, mín kjør marg-haganleg, mjøg

umsorgaðir. Mér unntir mest, myskunar Guðs af hjarta, minn þoldir margann brest, mig þjáðann gladdir best, blémið hugbjarta.

13. Oddáins æra þín, úrræði nauða, raunholluft rækti mín, rétt framm í dauða; sár svíður und, sviptir þíns lífs, er faldi, mitt ángurs mæðu pund, og marga gledi-stund, í verøld valdi.

14. Huggar þó hjartað mitt, hversu rólega, lífsins Guð lísið þitt, leiddi frá trega, nestaða sætt, nátt-verdi Jesú dýrum, síðan frá sorgar ætt, svæfda með yndið rætt, í hans faðmi friðum.

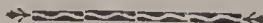
15. Þín góðverk þúsundføld, þacknæmust Guði, borgar nú alda øld, ædsta søgnuði, uppskéran þar, allann fullkómnar sóma, hér vera blessunar, beinin hag frjófgunar, inn til dags dóma.

16. Edla ást-manna þín, ángur Guð bæti, egtamanns vatni í vín, veinan í kjæti, fyrir Jesú tár, fagur-rauð virðist snúa, þeim øllum þerri brár, þitt sæla Júbil ár, eptir lífs lúa.

17. Sof nú af sorgum qvitt, sigurs með gnóttir, Guðrún í Guði frítt, glod Vigfúsdóttir, uns alheims þjóð, uppvekur

Guds básúna, og þín bein líks af lóð, leiðir dags ytstu rjóð, blær morgun brúna.

18. O Jesú! andlát þitt, yfir mig blæði, lífgun, þá lífið mitt, lír dauðans mæði, svæfðu mig sætt, synd mína gjör ørenda, svo friðar frelsið mætt, finni eg með þinni ætt, í dýrð án enda.

Graf-skrift.

Hér sefur Høfðings mær, heiðurs með gnóttir, Guðrún gull-lampi skjær, góð Vigfúsdóttir, af aðli lands, upprunnin veglegasta, hærstum þó himna ranns, hvíld undir dygða krans, nam náð skírasta.

2. Búið líkblæu hold, blómlegast forðum, þessa heims þakið mold, þreyr að Guðs orðum, sálin ótvíst, saung dýrðar lætur hljóma, þar til Guðs lúðurs lyst, lénar þau samtengist, á degi dóma.

Þú maður bíðandi, þeink hár og skríðandi, þér ber að deya.

Líf Guði hlýðandi, hag dygðum prýðandi, hrein forsjál meya.

Sértu vel líðandi, sæll muntu stríðandi,
sigurinn heja.
Vert ecki qvíðandi, sorg eptir svíðandi,
sætt kémur eja.

MISCELLANEA.

Fjalla nøfn úr heilagri Ritníngu.

Hér skal Fjalla heiti þjóð,
herma þau er Ritníng tjer:
Ararath bar eptir flóð,
ørkina með sínum her.
Þaut af Sína þrumu hljóð,
þaðan géfið Løgmál er.
Knást af Ebal kneisðu hnjóð,
kénnimanna bølvanir.
Bauðst af Grizim blessan góð,
báðum Amen sagði hver.
Uppá Hór hann Aron tróð,
afklæddann þar lesum vér.
Bjó á Seir með børn og fljóð,
bróðir Jacobs hylli þver.
Sjó á Þæór Zipors jóð,
sjón olturu bygði ver.

Fjøld á Saphir reisu rjóð,
reistu fylkin erfda gjer.
Baala nær með benja skóð,
bjuggu Júda kyn-þættir.
Ephraim ei bar vloþjóð,
besta kyn þá fold yrkir.
Salmon, Hebron, enn í óð,
Ephron, Heres, skriftin lér.
Midt af Písga mót Asdóð,
Móses hvíldar landið sjer.
Hann á Nebó heljar slóð,
hitti senn og gékk yfir.
Heit af Zion hrinda móð.
Hæð þá Davíds slot gyllir.
Flaut af Hermon hins á lóð,
hlý nátt-døgg og frjóssemdir.
Mesta borg á Moría stóð,
Musterið og heiløg kér.
Hár Líbanus, fregn er fróð,
frægann Cedrus við geymir.
Hraut á Carmel himin glóð,
hremmdi tvenna fimmtýgir.
Fjøll Gilbóa víg um vóð,
versti dauði Saul þar skér.
Fleitti Thabor føgrum sjóð,
forklárunar prísinn ber.
Á Golgatha útrann blóð,

allann heim er friðþægir.
Olíveti heiðri hlóð,
Herrans pín og uppfarir.
Þegnum Fjalla þulin Ljóð,
þanninn falla skulu hér.

Tíu plágur Egyptalands.

Egyptanna uppteiknast,
átta reiði-slög og tvenn.
Blá-vötn öll í blóð smíast,
beysk-ýldist hvør lækurinn.
Illar pöddur áþreingjast,
allann lýð og kongínginn.
Moldar-lúsinn mor-qveikjast,
menn og dýr við aftökin.
Svartir ormar sam-þyrpast,
svelgja og víða matvælin.
Drep-sótt æðir dálegast,
deyðir hjarða frumburðinn.
Eldíngar með hagli hast,
helslá bæði fé og menn.
Bruna kaunin holðið hvast,
hrífa, nær sem glóð ausin.
Eingisprettur fánga fast,
flesta landsins ávöxtinn.

Himin ljósin heidmyrkvast,
hvergi sást um dægur þrenn.
Frumgétníngar foreydast,
fannst ei nockur ódrepinn.
Lokfins rauda rán adbrast,
rauk þar allt í hel=køfin.

Marju tal.

María systir Móisis hin fríða,
mjøg vel kunni ad spá.
María Drottins módir, allra lýda,
mestann heidur þá.
María svipti Magdalenu qvída,
mildin Jesú há.
María systir Marthæ smurníng þída,
mundi Kristó fá.
María qvinna Cleóphæ nam bída,
krossi Drottins hjá.
María Jacobs módir þar samtída,
mædd hans útfør sá.
María Jóhanns módir gésti blída,
medtók æru kná.
Maríu (Hebers mál) er beyfk ad þýda,
mørg þad nafnid á.

Um óstødugleika þessa lífs, og þess armædu frelsi.

Svo linna tregar sem tíðir, mannsins æfi hér í heim, hnígur fast að merkjum þeim, allir dagar eiga qvöld um síðir.

Leit eg standa liljn netta, líka rós hjá*) henni spretta, rúðu, stør og reirinn létta, renna upp annars vegar. Svo linna tregar. Skein þá prýðin rósar rétta, reyr-staunginni fegur øld. Allir dagar eiga qvøld. Loks að jøfnu það og þetta, þrycktu vetrar hríðir. Allir dagar eiga qvøld um síðir.

2. Sú rann eingin sól í heiði, sældar skyn ei eptir leiði, raka nótt af unnar eyði, eymir kjælu þegar. S. l. t. Æsku jafnt og elliskeiði, yfirdynja sømu gjøld. A. d. e. q. Forlaganna roskin reiði, rétt og bogið níðir. A. d. e. q. u. s.

3. Rædu spakur sín forsjálum, Sýrach þannig hegdar málum: einginn sæll í heimi hálum, heiti, fyrr enn þegar. S. l. t. Að Drottins myskun dæmir sálum, dægur lokin harma køld. A. d. e. q. Heita má þar

*) af.

skipt á skálum, skírir sól afhýdir. A. d. e. q. u. s.

4. Eins og þreittum hvíldin hagar, hugg=un þeim er sorgin agar, svølun mæddum lind=in lagar, lifnar kjæti þegar. S. l. t. Hrak=id slei ad høfnum slagar, hvar ei skynur ald=an køld. A. d. e. q. Gleyma svo því gled=ina bagar, Guds útvaldir lýdir. A. d. e. q. u. s.

5. Þeir sem hér á eymdar árum, einatt sádu nidur í tárum, skulu dýrdar kransi klár=um, krýndir fagna þegar. S. l. t. Bindini, qvitt af synda sárum, sín utgengin framber øld. A. d. e. q. Skip ei leingur skékst á bár=um, skína fegri tídir. A. d. e. q. u. s.

6. Sem af økrum sveimi ljómi, saungva møkum bregdi hljómi, veisi røku vatna hjómi, vonum skyndilegar. S. l. t. Eydist søkull æfidrómi, eins og sprøkud húsa tjøld. A. d. e. q. Lúdum vøk ad lausnar dómi, lidnar hoda tídir. A. d. e. q. u. s.

7. Þar til hlackar hverju sinni, hjartad mitt í verøldinni, ad eg hulinn féssjód finni, á fridarins akri þegar, lífs l. t. Sætt mun skína sálu minni, sólar fyrirheitin øld, þá a. d. e. q. Hold í jardar hvílu sinni, harmar ei né qvídir. A. d. e. q. u. s.

8. Nær mig ømun synda sveitir, samvitskunnar dómur þreitir, heimur stygd og hneixlan veitir, hugsa eg annars vegar, senn l. t. Hverju sem minn hug áreitir, hvet eg mót þann vonar skjøld: A. d. e. q. Gud í føgnud grát umbreitir, géfur sælli tídir. A. d. e. q. u. s.

9. Sjúkdóms ef mig særir pína, søknudur eptir vini mína, edur gipta fjárins fína, fallin utan vegar. S. l. t. Ber eg von í brjósti hlýna, bætast munu þau vanhold. A. d. e. q. Réttist bogin lucku lína, løksins þegar strídir, a. d. e. q. u s.

10. Eingin skal því andar mæda, eingin þørfnun heimsins gjæda, eingin kraptur hug minn hræda, holds ei dvíni þegar, Tídir sem tregar. Drottins Jesú dreirinn æda, deyfdi svo mín glæpa vøld, ad þeir dagar eiga qvøld; enn í stadinn yfirblæda, allar heilla tídir, allir dagar eilíflega blídir.

Til S. J. D.

Alphabetid uppteiknad, úngri veiganipt eg sel, bid frumgétin brúdir þad, beri sig ad læra vel.

2. Mikils vísir mjór er tídt, menta safn- id líkt um fer, þad sem grísir námu nýtt, náttúrunni tamast er.

3. Gømlum hesti gyldir vardt, gáng ad kénna, þad er mín trú, því er best ad úng- um art, ørugg tamin verdi sú.

4. Menta rótin mjøg er beisk, midlar sætu blómi þó, þeim er bótin þeigi treisk, þeirrar saft er vel inndró.

5. Lysting væra legdu því, ljúfan góda! støfun á, byrtu skjæra bókum í, barna gull- id finna má.

6. Med støkunum máls af reir, mig, (ef skyldan gjætir sín), heilrædunum hreifa meir, hvetur dygd foreldra þín.

7. Fyrsta, besta og frægsta rád, finn eg vella sólin, þér, ótta mest og elsku dád, æ til Drottins þú geymir.

8. Hyggdu vel ad hann sjer allt, heyrir, dæmir, gjeldur laun, vondum selur kaupid kalt, kjefur gódum alla raun.

9. Trúdu því hann tryggur er, typtar vægur, elskar heitt, einginn mía megnar þér, medan hans er fylgi veitt.

10. Bid hann vilji blessa þig, byggja, stoda, varna þrá, misgjørd hylja, módurlig, mæddi og gladdri augun ljá.

11. Skøpun, myndan, fjørið fríðt, fæð-íng, sjón, heyrn, krapt og ráð, hreinsun synda og heilsu tíðt, hans eilífri þakka náð.

12. Fóstur, hafinn heilla krans, hægð, umsorgun, friðar-vist, og ótal gjafir allar hans, en einna mest fyrir Jesúm Krist.

13. Honum fel þitt áform allt, eignir, heiður, líf og sál, að hans vel þig orðum haldt, undir tæmda dauðans skál.

14. Æsku-blómið ætti þitt, einnig hyllast foreldra ráð, það er sómi heldur enn hitt, hefur líf og géfur náð.

15. Ætíð skyldir inna þeim, ást og heið-ur Guði næst, fegri gyldum fórnar seim, fráð er barna hlýðni tærst.

16. Þol øgunar, þackláti, þjónkan yð-in, hæf og trú, skarta mun og skylduníni, skaparans boð ef rækir þú.

17. Bið þeim allrar blessunar, bresti þeirra kjær umlíð, hæfi snjallrar hagsældar, heyrir þetta fyrr og síð.

18. Vendu þig að vera stillt, við offkjæti síður tøm, friðar-stigum fjær ei villt, fá-skiptin og ydjusøm.

19. Verka-dygg og viðmóts hír, vinum trygg að jøfnuði, fáum stygg en reiði rír, ráðin bygg á framsýni.

20. Elska frid, en eyru gef, aldrei þeim er hylla róg, þeirra nidur sládu slef, slíkir aka fjandans plóg.

21. Hvar sem betur haga má, heldur skyldir koma fram, ecki metur æran há, íllqvittinna þackar vamm.

22. Láttu geymt þad leyna ber, legg í minni velgjørníng, hafdu gleymt úr huga þér, hitt sem þecktir ávirdíng.

23. Vert ei bleckin heldur holl, hæfilát og gódvikin, drag þig ecki í drengja soll, né dryckju-manna selskapinn.

24. Sýndu milda medaumkun, munadlausum hvar þú kannt, hjálpar-vild og hugsvølun, hygg þad vísann sælu-pant.

25. Ef þú gledur, gjædskan mín, Guds fáráðann vesæling, sídar gédi svalar þín, sjálfur Gud í mótlætíng.

26. Þr til móds ei ødrum bæg, agta hvern vid skipta ber, hugul, gódsøm, hír, einlæg, hylli granna festu þér.

27. Vertu um of ei gróda gjørn, gáfur Drottins þó vel hyrd, heyrnar lof ei legg á børn, lædir heimskan þótta vird.

28. Hvar ed, nær og hverja sem, hitta kunnir þánka stygd, þolgéds æru þér vel tem, þad er blessud edla dygd.

29. Øllum skyldir unna góðs, øllum kjósa Drottinns náð, øll er skildin ættar blóðs, undir slíku falin og tjáð.

30. Uppá heimsins auð og prjál, ei þig reiða skyldir fast, það er eymsins ímind hál, edlisgjørn að foreydast.

31. Eins er trygðar=hafið hans, hjástoð øll og mannvirðíng, raunar bygð á rósum sands, reikar eins og hjól í kríng.

32. Himna gjæðin helstu því, heiløg, væn og tryggileg, allrar mæðu frelsi frí, fylla þau á bestann veg.

33. Þótt að høndum komi kjær, kjør, sem æru gylli sess, dauðans bøndum dregur nær, dúfan góða, minnstu þess.

34. Þinnar æfi þrýtur hlaup, þegar kannské varir minnst, sérhver hæfir síðar kaup, sem í dauða verður finnst.

35. Eptir liðið lífsins blóm, liggur eyk í bóli sín, forløg miðast fyrir dóm, freku munar sæld og pín.

36. Þessa minníng þér vel tem, því sú finnur Guði hjá, hærsta vinníng síðar, sem, sálu þinni gagna má.

37. Guð sem áður gaf þér líf, gjørði fyrr og innplantað, undir náðar æðstu hlíf, æfinlega geymi það.

38. Mentir snjallar þrói þér, þinn sem heidur auki ljóst, dygdir allar safni sér, sætan únga þér í brjóst.

39. Happa-skjær og hyggju-fróm, hag vinsælda nádu dug, mann-ords æru, byr og blóm, beini gjæfu þinnar flug.

40. Pídarst veri þitt forsvar, þrennur Gud um æfi-stig, óbænir og áligar, eingar láti snerta þig.

41. Fridar-gjædum fylli dád, fordi galla synd og pín, þitt í mædum, rétti rád, og raunir allar sikri þín.

42. Nær sem hér ad hondum rædst, holds og andar skildaginn, komi þér til hjálpar hærst, hver einn Jesú blód-dropinn.

43. Vid brúsandi heljar haf, hvar sem ber ad standir mædd, sálar grandi øllu af, í hans fadmi sértu klædd.

44. Gledi-dægur eilíf øll, eptir vægann lausnar-dóm, finndu næg í himna høll, Herrans þæga lilju-blóm.

45. Pundar vistir þar eg fel, þrotid kjærist óska vín, fróma Systir, fardu vel, fylgi sigur nafni þín.

Til G. J. D.

Furdu lítid fræda qver, fyrstu bókar menta, skyckju níta skordin hér, skrád í flítir sendi eg þér.

2. Línu byrgdann leturs mó, líka þrýck-íng handar, bid eg vyrdir betur þó, baugs enn hyrdir penna dró.

3. Kaup áskil eg hrínga hlín, herdtu þig ad læra, mentir vil eg þrifni þín, þess ei dylur beidni mín.

4. Þad og gledi fersta fær, fødur og módur þinni, hjartans medan vøk er vær, vertu gédi þeirra kjær.

5. Hæfir mildum, Herrann qvad, hlýdni foreldranna, reikna skyldu þína þad, þeirra vildum hneigast ad.

6. Mundu rádin mín ávallt, mun þá Drottinn bjarga, þeim á ládi þig adhallt, þær vid dádir una skallt.

7. Æ þinn Gud med trú og trygd, til-bidjandi sértu, sá føgnudur hafnar hrygd, há-blessud er þvílík dygd.

8. Legdu jafnan líf og ønd, ljúft um qvøld og morgna, í Jesú nafni hans á hønd, hreint svo kafni synda grøud.

9. Einnin vinnist vel og hægt, verkid hvert sem byrjar, hvad sem finnur hug óþægt, hafdu í sinni dygda nægt.

10. Vertu fróm og vel sídud, vør og mild í rædum, allann sóma géldur Gud, gjæt hans dóma réttsinnud.

11. Þar um ætíd þenkja skallt, þegar unir glammi, holdsins kjæti, hér med allt, heims dálæti stendur vallt.

12. Adgjæt því ad allir menn, eru í dauds-ans skugga, aumleg búast umskiptin, opt vid snúin forlogin.

13. Þad er mín gáta þels um far, þegar Drottinn kémur, margur gráta muni þar, mest er káta sinnid bar.

14. Hinna vaungum, veit eg, hann, víst afþerrar tárin, hverra laungum heims í rann, harma saungum una vann.

15. Heimsins glaum ei þrái því, þitt hid únga hjarta, soddan draumur svipar frí, sorgar straumimn flestum í.

16. Audnu fremur undir lagt, ydug still-íng gétur, þar af kémur æra og agt, ef þér temur sinnid spakt.

17. Vøndud láttu verkin þín, varast ó-nenníngu, ydnis háttur eign er fín, æru þátt-ur sá vel skín.

18. Holla trygd og blíðni veit, húss foreldrum þínum, þol-géðs dygðar þú æ neit, þau til sīngðar ecki reit.

19. Hygg vel á þau heitin sín, heillir munt uppskéra, dygð ef sáir, dúfan mín, Drottinn gáir verka þín.

20. Bráðu sinni ver þig vel, vert í orðum gjætin, ráði svinnu reiði fel, ræðu minna skapi sel.

21. Hirðtu sjaldan hyggjū grunn, hálfkéndum að opna, tíðu skvaldri tæpast unn, tem þér aldrei lausann munn.

22. Hverki rædur, lag né lyst, legg við káta drengi, þeirra slæðum þú verjist, þinn á hæðum Guð óttist.

23. Frómann, hygginn, þecktann þér, þú skalt velja að ráðum, þeink, sá tryggur ödrum er, eins má dyggur verða mér.

24. Jafnkít aldrei illhrísíng, ert ei børn til reiði, vondsku-baldinn vitfyrríng, vantar sjaldan formælíng.

25. Þeim er minna þaði lán, þér, af Drottins hendi, gjæt, að innir ei forsmán, utan finnir dygða rán.

26. Þann ei hyrðir sjálfum sér, sæmd og æru kjósa, lítils vyrðann láttu þér, last í kyrðum þó geymir.

27. Minnst án sakar, wía skallt, munaðarleysíngjunum, sér það makar meinið kaldt, mørgum bakar yndið hallt.

28. Harma = sjúkum hugsvølun, hæfðu, ljúfan góða! Drottins mjúka meðaumkun, mun þér lúka sætt umbun.

29. Aumann hlæir aldrei þú; uppá Drottins náðir, vef þig æ með von og trú, vel í haginn fyrir þig bú.

30. Hrygð er flekkuð hérvistin, haldtu þig að Drottni, stóladu ekki mjøg á menn, margann blekkir verøldin.

31. Sett við = eymrinn sorgar ert, síður festann láttu, þinn við heiminn þánka bert, þíns ógleyminn dauða vert.

32. Hugleið sannann Drottins dóm, dylst ei við, hann kémur, líkt sem annað lauf og hjóm, líf = stundanna fyki blóm.

33. Dagar þínir drífa hratt, dregur ódt að merkjum, bedju sína byggir stadt, bjørkin sína þar hún datt.

34. Enn þar stundin helst er hál, hugar dofnu meingi, varastu blundinn við heims tál, vertu hrundin mey forsjál.

35. Øll mun dafna dáðin þín, dygg ef heims á foldu, rækir jafnan ráðin mín, røðuls hafnar láðin fín.

36. Þín munu svæfast synda gjöld; sem og unnum vara, lofið hæfa lífs um öld, lán og gjæfa þúsundföld.

37. Drottinn sá er öllu ann, æru-skarti þínu, hreki frá þér heims í rann, heilla-þrá og gledi bann.

38. Hverskyns gjæfu-gyrnd og þrótt, glæsta ment og heidur, dýr þér æfi dag sem-nótt, dygdir hæfi sinnið rótt.

39. Hvad sem æru hefgar þín, heimsins undir sólu, Herrans næri höndin fín, hjá þér, kjæra dúfan mín.

40. Allar tídir unni þér, Englar, menn og sképnur, haudur, frídir himnarnir, hafs-ins prídi, vindarnir.

41. Lægirs-feldur, ljósin öll, loptid, jurt-ir, steinar, skúrir veldar, myrkur, mjöll, málmur, eldar, vatna-föll.

42. Mistur, heidi, heitt og kaldt, hæd, dýpt, eymur, kirra, fjörs um leidir audnu allt, yfir þig breidi, sprundið snjallt.

43. Gud á hædum gefi þér frid, gledi, nægd og yndi, fordi skjædum synda sid, sendi í mædum styrk og lid.

44. Vertu hér í voku og blund, vafin Jesú örmum, standi hver hans æda-und, opnuð þér á dauda-stund.

45. Rær sem bøndin, hvarma hjól, heljar, saman- reira, laus við grøndin, lífs á ból, leiðist øndin fegri sól.

46. Allra gjæða fylling fróm, faðmi þig, mín dúfa, finndu bæði frelsis dóm, frið- og hæða sigur blóm.

47. Prýtur versa vandað smíð, vart í mærðar gildi, línur þessar lær og hlíð, lifðu blessuð fyrr og síð.

Til G. J. D.

Bænar ljóða vèrs óvønd, (verðugri sem bæri), sofnirs glóða fríðri strønd, framm skal bjóða góms af rønd.

2. Vantar qvæða vitsku lag, vil eg þó æskja þanninn: friðar gjæða hrepptu hag, hrundin klæða, nótt sem dag.

3. Yfir þér skíni einna mest, ástin Guðs og manna, øllum tíni auðnu brest, á þér hríni gjæfan flest.

4. Dagana alla Drottinn minn, dilli þèr á ørmum, sútar galla sefi þinn, sólar-halla Kónguriñn.

5. Aðstur blessi ár og síð, øll þín verka

störfin, í gaungu og sessi gjæfan þíð, gladt þig hressi um æfi-tíð.

6. Jesú hjarta gjædskan góð, gledji sálu þína, hrygdar parta hrindi móð, hans hid bjarta sídu-flóð.

7. En sem dvínar æfi skeid, og yndi lífsins hallar, sálu þína svipti, greid, sonarins pína qvel og deyd.

8. Henni skjól í himna vist, hærstur Drottinn veiti, fegri enn sól med lífsins lyst, hjá lambsins stól hún forklárist.

9. Bæn mín verdi skrifud og skráð, Skaparans midt á hjarta, hrínga gérdi heims umláð, hvergi skérdist æru-dáð.

Qvædis-korn, Til Sigrídar Þorláksdóttur.

Sjádu þinn sóma Sigrídur mín, gjættu Guds dóma, þá gledin skín, framsýnin fréma, sé fasteignin þín.

Margir stunda hefd í heimi, hvergi blunda ad fergja seimi, fjádir í lund af fagur-dreymi, forgengilegs blóma. Sjádu

þinn sóma, viltir grunda víst að eymi, vonum fyrir dvín. Framsýnin fróma, sè fasteignin þín.

2. Líf á grønnum leikur þrædi, leiðir mønnum brygðul gjæði, sveipað onnum, sorg og mædi, sígur æ til dróma, s. þ. s. Yndis hrønnum byr þó blædi, ber að ángurs pín, s. s, s. s. þ.

3. Því er láni laust að trúa, luckumánî kann sèr snúa, hags með ráni, rètt í grúa, raups og hylli dóma, s. þ. s. Einatt spá-nýj gjæfu gúa, gabbar vini sín, s. s, s. s. þ.

4. Hag þinn tryggja hreint ef vildir, hús ei byggja á sandi skyldir, heims við liggja grandi, gyldir, gígar niðinn tóma, s. þ. s. Viltu hyggja á hærri snildir, hlíddu ráðum mín, framsýnin s, s. s. þ.

5. Drottins ótta dugnað mestann, dag og nótt þèr hafðu festann, vitsku gnótt og virðta bestann, veg það hyggnir róma, s. þ. s. Lucku þrótt og lofstýr hreſtann, ljer sú gáfan sín, s. s, s. s.. þ.

6. Hvert þèr mætir svanninn svinni, sorg eða kjæti í verøldinni, haldtu gjætíð hug og sinni, Herrans viðúr dóma, s. þ. s. Løg hans ætíð legg í minni, ljósið af þeim skín, s. s. s. s. þ.

7. Þín skal vaka bænin blída, bid um sakar uppgjöf tída, allskyns blaka fríun frída, frid og andar blóma, s. þ. s. Talinu spaka teing Hid þýda, traust á Jesú pín, F. s. s. f. þ.

8. Elska þá er elska dygdir, ad þeim gá er velur tryggdir, vek ei þrá, en veid af styggdir, ven ei last á góma, s. þ. s. Brýrli hvá, sem bann og lygdir, bist ad eingum tín, F. s. s. f. þ.

9. Heidur, ást og hlýdni svinna, hneigdu skárst til foreldra þinna, lát ei þjást ad þægja og inna, þeim gédrækni fróma, s. þ. s. Mest og dást í mædu ad hinna, minnstu launin sín, F. s. s. f. þ.

10. Yfirsettum virdíng veitir, vinskap réttum aldrei breytir, sorgarmettum síst ad=hreitir, set þig ei til dóma, s. þ. s. Heilsu flettum hægdar leitir, hugnad aumum sýn, F. s. s. f. þ.

11. Gömlum æru gjarnan tjáir, Gud vill hærum kannské náir, þér hug kjærum þeirra sáir, þar sem dygdir ljóma, s. þ. s. Vork=un=sær, um lúa ei láir, lífs þó qveini sýn, F. s. s. f. þ.

12. Hóf og spörn á hverju tægi, haf, svo þörfu ei sídar bagi, þackargjörn þó þörf=

in agi, þygðu vatn sem rjóma, s. þ. s. Mis-
leik hvern ei met sem dragi, mótgjørðunum
tín, F. f. s. f. þ.

13. Þótt þú nædir þyggja slettu, þocka-
fædi, stygd og glettu, þolinmædi þér æ settu,
þenk til seinni dóma, s. þ. s. Senn þó ræd-
ir svari nettu, sök ei lengi brín, F. f. s. f. þ.

14. Heimsins illa øfug dæmi, upp að
fylla, þér ei sæmi, þó eins villa vítum flæmi,
verk og tal hins fróma, s. þ. s. Vart að-
grilla veit hinu slæmi, vel hvar dygdin skín,
F. f. s. f. þ.

15. Sannleik reyn í sagna grúa, sokum
þeim til góðs að snúa, jafnan sein að taka og
trúa, tali sqvaldurs lóma, s. þ. s. Brestum leyn-
ir bragna og frúa, bót ef þøgn er sýn, F. f.
s. f. þ.

16. Flýðu stjá vid falska og káta, felst ei
þá er mikið státa, víktu frá þeim vanka láta,
vols og késkui gróma, s. þ. s. Þessir fá sinn
glamm að gráta, gyrnst ei þeirra vín, F. f.
s. f. þ.

17. Gjæfu spár af góðum þyggir, gudleg
tár ei frá þér styggir, er þeim skár, að und-
irliggir, enn purpura af Róma, s. þ. s. Lífs
um ár þau að þér tryggir, æ þeim hefudið
krýn, F. f. s. f. þ.

18. Þocka ſnidug þinna vanda, þriſin, ydug, verkin handa, víka lidug, víls án anda, volgur lát ei hljóma, ſ. þ. ſ. Hraks vid klidur hyrd ei ſtanda, hend ei møk vid ſvín, F. f. ſ. f. þ.

19. Varaſt þú frá bygd ad buga, baki ſnú vid þeim ei duga, ferſkum bú ad frómleiks huga, ſis vyıdandi Nonra, ſ. þ. ſ. Legg ei trú vid lauſmáluga, limſkum kjænſku ſýn, F. f. ſ. f. þ.

20. Forſmá ei þá máttar minni, minnſtu ad ſleigja ſtoltu ſinni, og burtſveia øfundinni, øllum gyrnſtu ſóma, býr, heill og blóma, lærdu ad deya lyſting þinni, liſid fyrri enn dvín, F. f. ſ. f. þ.

21. Pitt hid hjarta lítilæti, leidi ſkart á audnu ſæti, minnis art og menta gjæti, myndádu líf til gróma, ſ. þ. ſ. Audmjúkt hjarta vánga væti, varmt í Guds augſýn, F. f. ſ. f. þ.

22. Kéyptu haginn qvøld-ſtundanna, kjænt vid blæinn árgeiſlanna, ſenn ber daginn ſól til hranna, ſetſt ad húmid gróma, ſ. þ. ſ. Magnadu fræin mannkoſtanna, medan ljóſid ſkín, F. f. ſ. f. þ.

23. Fodur rádin þygdu þeſsi, þig ſvo dádin øblug hreſsi, Drottins nádin dýr inn-

pressi, bygdir þér sem ljóma, sífeldt til sóma, heims á ládi byggi, blessi, og brynji þig heillum sín, F. f. s. f. þ.

24. Jesú blódid rósar rauda, ríkt þér bjódi frelsi nauda, leidi fljódi líkn ótrauda, lasta renni dróma, og sveipi þig sóma, breyti flódi hins beiska dauda, í besta gledinnar vín, F. f. s. f. þ.

25. Hœrsti fridur heilags Anda, haldist vidur þilju banda, þrycki nidur þjósti og vanda, þreyti lyst hégóma, og sedji þig sóma, gjædsku idur Guds lifanda, geymi þig frá pín, F. f. s. f. þ.

26. Tær hólpinna trúar-glædra, tárin þinna fedra og mædra, nidja sinna audi æd-ra, yndis fundinn plóma, safni þér sóma, krapti og hinna Kristí brædra, klár í Guds augsýn, F. f. s. f. þ.

27. Farsældanna finndu gengi, fridsæld-anna kjörin lengi, vinsældanna val hjá meingi, vörn englanna fróma, sigur og sóma, lof-sældanna fórn og fengi, fegri enn sól í Rín, F. f. s. f. þ.

28. Mín svo ræda myndug standi, minn-is klæda hrind árnandi, lífsins hæda lind ylmandi, líf þitt reisi blóma og sannhelgra

sóma, ad þér hlæði á yndis landi, Elsku dótt- ir mín! Framsýnin fróma, sé fasteignin þín.

Nafn Studull.

Sals ró : Sin ey : Su él : S,
J he : : Jm : : . J grandfr : J,
Góðfræ : G, riktu : G, ráðhø : G,
Rati æ : R : u kjø : R væ : R,
Inndrag J d : Igda hl : J,
Dáðval : Dur an : Ds lá : D,
Uns ró Um rød : Uls br : U,
Rína : : R be : R sú ei þve : R,

Sumar gjøf.

Sem á sæðis bólin, Sumarið skín, um lífs og lucku hjólin, leiptri þín, sæl réttlætis sólin, systir kjæra mín.

2. Hressíst æ þinn hagur, heims á grund, æru og yndis fagur, alla stund, rími ranna slagur, ríki dygð í lund.

3. Eptir æfi tíðir, allar hér, dýrðar dagar blíðir, dilli þér, þar sætt samfagna lýðir, og Sumarið aldrei þver.

Sumar vísur.

Qvíknar landa kjæti senn, kéfur drift á túnum, svalbaugs andar sætir enn, síuum lypta brúnum.

2. Happa slagur hendir sveit, hastar náð innsljóti, bjarnar-dagur bendir reit, brosir láðin móti.

3. Vetrar qvída vindur þraut, viður glansar skógur, kjarna hlíðar kind uppskaut, qvikur dansar plógur.

4. Af liljunum elli brá, aldin falda ljósa, heið-geislunum hellir á, hlýrnis tjalda Rósa.

5. Vaka saungvar víða um reit, varmar hlýðir gróa, bakar vaungum blíðan heit, barmar fríðir hóa.

6. Sem að hasti sjónar æð, sett að skíra geingi, fagna rastir, frón og hæð, fuglar, dýr og meingi.

7. Kulda neyðar hvellur dó, kjör þau aptur seldi, Guðs vagnleiðar fellur frjó, feiti-saft um veldi.

8. Hans viðnærir handar skjól, happa fríar þrotum, allt hvað hrærir andar ból, undir skýa lotum.

9. Hann oss náda hreidur lér, hann born galla bætir, honum rádast heidur ber, hann oss alla kjætir.

Sumarid þegar setur blídt, sólar undir faldi, eptirá med sitt edlid strídt, andar vetúrinn kaldi.

2. Felur húm hid fagra ljós, frostid hitann erfir, væn af dupti verdur rós, vindur logni hverfir.

3. Lýdum þegar lætur dátt, lucku byrinn mildi, sínum hug í sorgar átt, sérhver renna skyldi.

Vítaflagur.

Pítur skída þundar blær, þagnar-dals af heidi, máls til hlýda, mjøg óvær, mystri vída fyrir slær.

2. Undirbúast hærum heims, háskasamar tídir, vidur grúa klækja keims, kénnir lúa sorgar eyms.

3. Øllu standi leidir last, lucku tjón og mædi; kjærleiks andi kólnar fast, kíf í landi margfaldast.

4. Illskan rama bríst um brá, brjóst og túngur manna, hvør vill ama ødrum tjá, eingann sama gyrnast á.

5. Sundurlyndi sældar mest, sjálfs elskunnar víti, upp sú kindir allann brest, eins og vindi bál æsist.

6. Kann ei líða kul á mót, kjør-vyrdíngu sinni, lætur svíða hefndar hót, hvar sem þíða fann ei rót.

7. Fyrir ómæta søk er sátt, svipt á augabragdi, forsug þræta fellur dátt, fridinn græta þykir smátt.

8. Mannskap halda meingjørn þý, mýslugana ad sigta, sjálfs Ulfalda svelgja frí; sinnid kalda lýsir því.

9. Þycki brygd á þocka sid, þræll fyrir gódum manni, eina stygd er áhlaupid, eingra dygda vidgétid.

10. Hans útmálad heyrist brot, hætt sem orka skyldi, undir hálast æru rot, edur sálar heilsu þrot.

11. Agg og þrá um eyr sem gull, ydka menn af létta, gífra, já, um geitar ull, gamni hjá er þyckjan full.

12. Allshættad til ólempis, æglyndir sér sinna, víta hvad sem væri slis, veifa nad, ef bærist fis.

13. Hendi frómann feil um sinn, framar víſu rádi, þad ſkal hljóma út og inn, eyds med dóma ſkak-vidinn.

14. Hann beryrda hvar ſem ſtár, heyrnar vídt um ſæri, dygd hans vyrda hunds vid hár, hitt án kyrda laſtid gár.

15. Makar þetta mannords ſting, morgum ver enn ſkyldi, gremur þetta gédſæring, géfur ſlétta leidrétting.

16. Málid ſvinnu mjúkt og hægt, mót ſér líku veitir, ſqvaldurs ſinnu ſkapid ægt, ſkjaldan ſinnur ſvar einlægt.

17. Svoddan vída ſannar þjód, Salómonis ræda, ordid ſtrída eyſir hnjód, andſvars blída fordar móð.

18. Svo ſem neiſtann magna má, med adblæſtri hordum, líkt útkreyſtann lýdir fá, lítt ef geyſtann hrækt er á.

19. Þínum munni þetta tvennt, þó í raun afkémur, ſáttum unnir ſú er ment, ſamvitſkunni betur hent.

20. Hvad þú vildir hlotid fá, hilliríkt af odrum, ſama ſkyldir ſjálfur tjá, ſvoddann ſnildir hepta þrá.

21. Þú villt bródur heyra þinn, hafdu ſlíkt vid adra, veikum bródur vægdir inn, vef í tjódur laſtyrdin.

22. Þér ef sánkar þyckju, lost, þinn útþrópi lýdir, láttu ei vánka kífs vid kost, kylltu þánka bríxlin host.

23. Þinnar æru, þú ef kís, þock og virdt af meingi, hinna skjærum heidri lýs, hyllisær um þeirra prís.

24. Qvis, álýgi, kals og bann, kjósa viltu eigi, varast því ad vondskap þann, vidur drýgir nockurn mann.

25. Kífs ef sólin kunna þér, kynda móð, svo vakni, reynslu skólinn, reidi-hver, renni ei sólin bjort undir.

26. Stillir ama, styrkir ró, stoduglyndid hreina, qvillasama hefnd afhjó, hylli-frama laungum bjó.

27. Þolinmædi þjáir stygd, þolinmædi vinnur, þolinmædi þróar dygd, þolinmædi sóar hrygd.

28. Þolinmódur eblgum er, ágjætari fundinn, vænni hródur vinnur sér, vígs enn gódur kappi hver.

29. Forprís Davíd fékk af því, fordum tíd, er þoldi, helju krafid, hefnda frí, heiptar skrafid Simei.

30. Móses, Júda fólsku far, fast og tídum reindi, mindin prúda manngjæsdar, millum flúda seglin bar.

31. Jósephs dygda fráð er flug, framm þó seldur væri, undir hrygda beyskann bug, brá ei trygda sostum hug.

32. Jobs er tíðum hrósað hátt, helgri þolinmæði, gráts í hríðum svar með sátt, svanna stríðum gaf hóglátt.

33. Tobías eyrði friðnum fast, fyrðtur vina geingi, sorgum dreyrði súrt. aðkast, sitt þó heyrði, gaf ei last.

34. Morðbrýrlauna reinda røgg, Ragúels dóttir fróma, síst þó vann að hefja høgg, heldur anna tára døgg.

35. Svoddan skyldu dæmin dýr, drótt-um sáttir ørfa, grand að tryldu gédi snír, gjæfan mildu fyrir býr.

36. Forsi mætti flestu sá, færst til ama gjørði, þolgjeðs hætti þó ei brá, þvílíks ætti sérhvørr gá.

37. Líka boðið hefur hann, hógværð af sér læra, þeim er voði ei því ann, allir skoði speigil þann.

38. Hvað skal þrátta hérum gnótt, heims-ins auðnu feingis, allir hátra førum fljótt, feigðar sátta ber að nótt.

39. Skyldu geya skjæðir spart, skjótt kann ønnur bjalla, þessum fleya þyt óvart: Þú skallt deya, bú þig snart.

40. Er þá qveikur æfinnar, útslockinn ad bragdi, svo sem reykur rími skar, rotnar bleikur nárinn þar.

41. Þeir sem stunda frid á fold, fridarlaunum hlíta, fridar-lunda fljótt í mold, fridad blundar þeirra hold.

42. Öllu grandi fridar frá, frelsadir án enda, fridar-landi fögru á, fridar andlit Guds þeir sjá.

43. Látum fridar rád og róm, ríkja vor á milli, höldum fridar dýrann dóm, drígjum sída skiptin fróm.

44. Blygd, hógværi, bæn og trú, blídleik, þolinmædi, elskum, kjæru Herrans hjú, hærst er æru giftan sú.

45. Verum eigi vansáttir, vorn um lítinn tíma, gráts þó vegi gaungum hér, glödum degi senn ad ber.

46. Allt er strídid úti þá, ei sem verid hefdi, drígja tídir yndis á, ama hrídir fjærri stá.

47. Berum, gódir brædur! því, byrdi hver, med ödrum, þeigi hljódir þels um bý, þolinmódir kala frí.

48. Sár þó mæti sorgin hér, sannlega verdugt eigi, þad mótlæti þeinki hver, þeirrar kjæti er eptir fer.

49. Gud oss øllum géfi nád, grid og frid ad halda, vægi gøllum, verki dád, verji føllum, styrki rád.

50. Synda grómid endi allt, andláts tómid vidur, leggi í dómi lid óvalt, lof hans hljómi þúsundfaldt.

Hagrauna slagur,

kalladur

Þagnar mál.

Er líta sýnist til ósida sumra þá hann var qvedinn, 1728.

Þar um gétur Þagnar mál, þrátt í gédi mínu, velmagt øll og veraldar prjál, veltir blómi sínu.

2. Vinsæld, audur, vald og magt, vitska, lán og hreysti, líffins fegurd, æra og akt, útkulnar sem neisti.

3. Hvad er verøld, hennar glis, hefd og art, sem heidist? reykur, bóla, funi, fis, fellur, hjadnar, eydist.

4. Lán er best ad lykja sig, litlum undir feldi, heimsins prýdi hégómlig, háttar senn í eldi.

5. Öll náttúran er ad sjá, ellimörkum bladin, vindar, haudur, vötn og lá, votta sinn skapnadinn.

6. Ísar hlædast yfir mold, eydist bjargar fengur, bylgjur æda, fyrnist fold, flest til þurda geingur.

7. Eldar brenna grjót og grund, grasid jardar kylur, sképnur kénna feigdar fund, fargar húsum bilur.

8. Vída skridur vinna tjón, vegu forðjarfandi, vatna-ridur fergja frón, föstum leyr og sandi.

9. Grædir ódum gremur sig, grandi skipa veldur, beinir þjódum bana-stig, bygdin skada géldur.

10. Þessu framar sækir sveit, sjáfar-abla skortur, fyrir þad sama fæst um reit, fordi matar kortur.

11. Veidi farga van-gjæftir, vindar bylgjum róta, sultur marga sundurskér, sældar vistir þrjóta.

12. Þad sem fordum þókti múr, þessu födurlandi, happa-skordum hallast úr, heill þó fridar standi.

13. Umbreyting er orðin mest, atork-unnar líka, fátæklingar finna brest, fatar nockud ríka.

14. Þéttir mædur þó sumpart, þegna fædu máti, armur klæðist og í skart, ecki rædur státi.

15. Brastar þjódin barna rík, brauds er gródinn seldur, hver amlódinn fágar flík, fast í módinn heldur.

16. Vefur klútum fálka frón, fyrdtur súta mørkum, hnappa jútur hags vid tjón, hoppar út á jørkum.

17. Reinir hortug rædu gaung, rétt í gorti smitar, æ þó skorti fædu faung, fotin sortulitar.

18. Snaudu búi bjargar ei, born og hjú-in sveltir, naumast kúa hyrdir hey, hjørd um þúu veltir.

19. Skulda seigur skipti veill, skémmir leigumála: til øreigu hrakar heill, happa-feigum gála.

20. Sumir feita sig um of, sølu beita størfum, út um sveitir kaupa krof, kosti neita þørfum.

21. Hafa réttann hunda sid, hacka mett-ir fantar, en sem þetta er uppsólgid, allt hid létta vantar.

22. Hyrduleysi hér og þar, hinum geisir voda, valla meisi vidbjargar, vill í hreysi stoda.

23. Beitir eingi, tredur tún, krassa-fenginn kaudi, sefur leingi hann og hún, hyrdir enginn saudi.

24. Qví-fénadur missir máls, med er þad í gátum, byckjur ladi bæ til hálfs, baulur vadi í sátum.

25. Pussinn snaudi þetta veit, þykir aud ei saka, hímir kaudi hvad sem leit, hans búnaudir maka.

26. Feigir bædi føt og skó, flest armædean lúdi, géfur nædi gørpum þó, gisinn klæda dúdi.

27. Ambód fatar adgjørdir, ull og matur fargast, hvad sem klátar ónítt er, aldrei gat vidbjargast.

28. Heyin skadar, hætt sem dý, húss má vada bleytu, þanninn badar aulinn í, óþrifnadar veitu.

29. Børnum verdur sama ad søk, sóma skérdir leingur, þau á herdum bera bløk, bann ad erfdum geingur.

30. Vinnu-hjúa vandrædin, vaxa nú ei minna, sum ótrú og sérplægin, søfn í búi grynna.

31. Hundraðs kaupið heimtar sá, hadd-ar laupi veldur, byggur staupið ofan á, allt í raupi géldur.

32. Er í-byggur augna þjón, eins og tryggur væri, en ódyggur undan sjón, ef sér hyggur færi.

33. Vanar tíðum verk = efnin, viðmáls blíðu hréið, hvimsku níðir hagleik sinn hvergi síður tóið.

34. Vinnugrípum veitarans, véla ripill háir: hinum skipun húsbóndans, hvergi svipa náir.

35. Arsins klórar eitt umfar, eysir bjór á mundum, sefur, slórir, hér og hvar, hefur óra stundum.

36. Vanur rápi, vángann klær, víls í kápi slíngur, kjaptar, glápir, hvimar, hlær, hönd í kápu stíngur.

37. Því sem beiða bóndinn vann, buld-ur eyðir hinna, svo það neyðist sjálfur hann, svalagreiður vinna.

38. Vítur eigi þola þó, þessi grey af neinum, knefa reigja, Karl minn ó! komdu (segja) reynum!

39. Ei má vita ockar hver, ødrum bita géfur, eg tek slitið út hjá þér; en þú kritið hefur.

40. Fyrir kracka þína og þig, þó eg skacka bidi, eingu þackar, ætíd mig, eins og racka nídir.

41. Þá eg ræ um rastirnar, ríd og plægi haudur, aldrei vægir þú mér þar, þó eg lægi daudur.

42. Illa fer ef þurfa þræll, þinn, (sem er af mønnum), skuli eg vera; sértu sæll! segi eg þér upp ønnum.

43. Upp í hári herra síns, hædinn bári stendur: út svo gár í ædi svíns, eins og Kári brenndur.

44. Þannig haga sumir sér, sídur aga teptir; þernur slaga, því er ver! þeim óragar eptir.

45. Frestar víma verkum á, vinnu-tíma hneita, þá þær híma, kúra, kjá, qveda, stíma, neyta.

46. Málum teingja marglætid, mundir eingja ad kolli, setur leingja, lystar vid, leik í dreingja solli.

47. Eptirsjón ef ørugg þver, ødrum þjóna af létta, víta hjón, en vinna sér, verka-tjón árétta.

48. Sumar dækjur feigja flest, fata-bræk-ju safna, socka-stækju sinna mest, sem órækjur drafna.

49. Fyrna lángann festa dúr, fýlu krángann bítur, leppsur hánga lorfum úr, lukt af ánga pítur.

50. Þó kaup-gjaldið þægt sé veitt, þeim að haldi kémur, sem það aldrei nefnist neitt, nudda, malda fremur.

51. Hinna spjátur er við of, ecki mátann hyrda, sér í státi síða-lof, sinnis-kátar virda.

52. Búra-píkur berast á, beint við ríkis frúna, vatmáls flík er virdtą smá, vordin slíkum núna.

53. Stífinn teigja stiku-fald, stórann speigil vidur, klædis-treyur kosta gjald, klútar eigi midur.

54. Látúns taka lindunn þær, lenda-þak að skorda, krunsur blaka føldum nær, flest er makað borda.

55. Sveipa stundum silkin þrjú, svo við grundir blánkar, hálsinn, mundir, heilabú, hvað sem undir vánkar.

56. Raddar-gaungin reyra þétt, róm og saunginn tæmir, blód í vaungum blánar slétt, barka þraungin ræmir.

57. Hendur breidast hálf-ermum, hettir reidar prúnka, gotann skreyda glit-sodlum, gyrnast veida júnka.

58. Þegar brúdar-beckinn á, búníngs-prúdar flacka, til sambúdar taka þá, tötra-lúdann blacka.

59. Sídan geysa í búſtángs bopp, byrja reysu kjæra, trog, dall, eysil, aſk né Kopp, ecki í hreysid fæera.

60. Vodir, dínur, vantar ſljód, viſtir fín-ar líka, ſkuldir hrína, ſkrækir jód, ſkortir lín á kríka.

61. Fleſt ákjærir þörſin þá, þykir ærid ſtúra, bóndinn, mær og börnin á, bjálfa gjæru kúra.

62. Svona ſtátid ſumra fer, ſæld í gráti brynna, viſta ſpiáturs vísum er, verdt ad láta minna.

63. Búſs til ſafna bera ſig; ad björg, og hafna kráſsi; en ad drafna í óþrifnad, edur kafna í ſtáſsi.

64. Þetta og annad því um líkt, (þó med ſann ed heyra), lyſtur hann á lánid ríkt, leſa kann eg fleyra.

65. Margſkyns tjón í allri ætt, undir krónu Dana, Iſa-fróni háir hætt, hofs er nón á rana.

66. Vidur meſta vanbrúkun, vín er berſt ad landi, færir verſta fordjörfun, ſer ſem peſt eydandi.

67. Mørgum grickja møkum því, máta skick af-hrekur, sú ofdryckja sem um bý, sveitum þryckja tekur.

68. Veikir sinni verkar tjón, vitsku hlinnir banni, deydir minni, deysir sjón, dreckir innra manni.

69. Margra láni móti slær, mørgu ráni hladinn, margur dánumadurinn fær, marga smán í stadinn.

70. Prestum hallar dryckju dá, dómarar falla nærri, bændur lalla eptirá, ýmsir bralla smærri.

71. Ønnur færist óska jurt, ísa kjær ad grundum, margann ærir dúda durt, drepur nær á stundum.

72. Eins og beit í almenníng, usla reitum krefur, Tóbak heitir þetta þíng, þúngar smeitir géfur.

73. Fýsn úr ædi fær til þess, funa sædis margur, brennir, snædir, bridur hress, blautt sem fædi vargur.

74. Tóbaks mok ef þrýtur þá, þeir med rokum flacka, buddur sloka, baukinn, já, buxna-pokann hacka.

75. Leingi bid um litla stund, lífsins frid af-tekur, hremmir qvid, en hrakar blund, haminn rida skékur.

76. Vinnst þeim eingin verka ró, víls á deingja klidur, annars keingjast upp í hró, allir heingast nidur.

77. Þótt hinn armi (þad eg sver) þiggi varma og fædi, Tóbaks jarmur í honum er, eins og harma qvædi.

78. Veitist ecki vil-gjøfin, voludum seckja hreifir, á hann blecking ædir senn, ángur þeckja leifir.

79. Fer og tætir sølu-sock, síldum fæti sprángar, edur í kjæti keyrir brock, kaupin lætur gánga.

80. Par til skaudi skéllur fár, skulda-naudir vidur, fyrrtur braudi, soltinn, sár, sýpur daudans hvidur.

81. Hafni lífi heljár smeik, herdir kíf ad bidja, eptirá drýfur út á sveit, egta víf og nidja.

82. Sjálfur eigi vill í vist, verka þrey-ing hafa, heilsa, segir, mín er misst, má eg þegi grafa.

83. Sídan flýgur sveit í kríng, sér úklíg-ur brádir, þannig sígur þurfalíng, þar til hníga bádir.

84. Svoddan gjægur múga manns, mein-ar hægum sessi, er óvægur innanlands, ord-inn sægur þessi.

85. Vinnu-bleydi, verka tál, vols í leidu svalli, skulda-neydir, nídsla, prjál, nægtum beidir halli.

86. Kargir steita qvid um geim, krifja reita sjódi, dreyra heitann drecka úr þeim, dygdin sveitir blódi.

87. Öllu standi øfgar hér, allur vandi nærist, øllu landi aptur fer, allt í blandi hrærist.

88. Ríkir plægja, reita, flá, rotnir æa, stúra, hinir slægja, þreita, þjá, þessir prægja, lúra.

89. Ymsir kúgast innbyrdis, einninn þrúga vinum, falsa, ljúga, mæla á mis, merginn sjúga úr hinum.

90. Prjóta læt eg Pagnar mál, þar um sæta lengur, hyggnir bæti Hárs í skál, hvad til mæti gengur.

Titla-tog.

Titlum tídir anna, telja má hid sanna, klénar virtir kanna, qvedjur fornaldanna, Vyrduglegum Herra hét, hátitill Kóng-anna, Frómum Herra lýdur lét, lesinn Bisk-

upanna, Heidurlegum hvervetna, heilsan mundi Prófasta, Sæmilegum samtlega, Sóknar Hyrdaranna, Gódum bónda gafst qvedja, gildum Klausturhaldara, Aeruverdugum Öfríngja, undir Þíngstól-anna: nú er segg og svanna, sett um veldi fanna, titla manna, til spanna, Trónanna, margfaldt Edla, makar sedla, midlúngs hofdíngjanna, skautst Veledla á skjanna, Skildíngs Mar-kéttanna.

Hof-prís letinnar.

Leti er landsins sæla, løg sér kann ad mæla, hvad sem þenkja og þvæla, þeir sig vid henni skjæla, merkilega møk framgá, myr ei tær né hæla, eins og Fýllinn stødug stár, stylli gjørn ad kræla, hvergi brýtur hnacka sinn, handa geymir vareygdin, barmurinn og bakhlutinn, best í kérru pæla; heldur sig vid hjúkélsinn, hofdíngjanna svæfillinn, málfrækinn, um mat-launin, magann vill ei tæla, hvar sem hverjir þræla, hún má rósir bæla, og sér dæla, nyt næla, sorgar eigi, munn þó megi, móthjal-endur stæla, voldug vørn harmqvæla, væri hún djøfla fæla.

Aldar Sumbl.

Senn er øldin svella, sumbli farin að hella, Abels, Babels, ella, um það spáir gélla, Júdæ trygð, og Heródis hrygð, hennar kostum vella, Thamars blygð, og Dalilæ dygð, dausunum samanskélla: frægur Achans frómleiki, Pharaónis guðrækni, Hamans kyrrð og hægleti, hvert við annað smella, Zedechiæ sannleiks nægð, Sauls kjærleiki, Dóegs vægð, Cams einlægni, Chóre þægð, kynnis mót ei fella. Hvernig má þig hrella, hyrðir auðs og pella, Nathans kvella, hún mella? forglansandi, friðansandi, finnur þú til spella? hyggðu samt, hin hvella, hennar styttist rella.

Illmálug Túnga.

Málug túnga mæðir, margann vosi bræðir, þjáir, þyrnum klæðir, þegar hún spýr og æðir, hreckjum ann, en hrindir sann, hriður skømm og læðir, opt á þann er ei til vann, illu marki slæðir, sjaldan tefur svørin grá, sakir vefur til og frá, késkinn hefur kjapt uppá, klípur, jagar, hæðir, stundum géfur stirða spá, stílinn grefur dýpri þá, hvinum skéfur hvoptinn blá, hrak- ófkunum

flædir, glódir vítis glædis, grimmar yrjur skjædir, flest afgjædir, frid hrædir, svoddan munnur, þocka þunnur, þrif á jørd ei grædir, hrós né hylli þrædir, heiløg skrift þad rædir.

Ofdryckju vidurstygd.

Brennivín brjálar minni, Brennivín hvessir tennur, Brennivín bríxlum annar, Brennivín losta kénnir, Brennivín barkar munninn, Brennivín heilsu grennir, Brennivín bruggar flonnum, brennandi qvala spennu.

2. Brennivíns dryckja bønnud, brýtur grid, heiptum flýtir, skadar vit, skérdir heidur, skúfar dygd, hræsni ljúfust, ergir lán, eignum fargar, ærir géd, losta nærir, deydir sál, djøfulinn gledur, Drottins réttindi spottar.

3. Augu manns øll aflagar, eyrnanna deysist heyrnin, málid í munni þvælir, meinar styrkleika beinum; hokinn líkama hrekur, hnjótandi billtum ljótum, útbýar allt ágjæti, elvadra: fari hún bølvud.

Drambseminnar vidurstygd.

Djøfulsins døckur svæfill, drambsemin gjørn á rambid, reynist ad réttu skini, rækjandi vegu klækja; dýrd Guds dárlega skérdir,

dygd eydir, veldur stygdum, hatar mest líti- læti, lán og atgjörfi smánar.

2. Vitsku med vélum beysir, velgjörd sjálfhælni fjelgar, reksemd í reidi vekur, ript- ir sæmd alla typtun, valdi med hardúd heldur, hefnist á undirgéfni, illsis ef ordi hallar, ýskrar í móð helvítskum.

3. Tredur Guds tíu bodord, tapar ei hørdu skapi, vidur vandlæting prúda, vill ad sín athøfn gyllist; fátækann fyrirlítur, keitir sig á hans sveita, virdir þó einkis verd- ann, velur hans qvedju stélin.

4. Limanna lag afskræmir, lignandi vídt umskygnast, blindud nær, øfug, undin, augun í hvarma baugum, hnackinn úr skordum skéck- ist, skinnid á brúnum tvinnast, brestur í nasa bustum, barkinn úr hófi snarkar.

5. Hattinum hallar þóttinn, hendur ad rifjum bendast, gapandi hnappa hjúpur, hrjóstugu þénar brjósti, krúsad hár kollinn glæsir, kálfarnir ódum skjálfa, brattur med bola-fettum, bíkurinn vesæll hrúkir.

6. Bilæti fyrna fúlast, fjandans þar hygg eg standa, hvar sem dreissugur dári, dreka- jóds haminn stékur, fergist þar bøls án bjarg- ar, bannid hvert ofan á annad, Audskotinn allrar vondsku, elgir upp hroka-belginn.

Ágyrndarinnar vidurstygd.

Undir-rót allra synda, ágyrndin vørgug tjáist, dauda mein dygdar-ædis, djøfuls jód ecki gøfugt, greipileg maura gípa, glódheitast dreckur blódid, hund-grádug, hvar sem stendur, húngradann skékur púnginn.

2. Alla mann-æru trillir, óveilum kjærleik sóar, mútu-gjørn magnar þrætur, meinsvari tídum reyníst; forvitnis fremur størfin, sim er í augna-skymi, ofundar háttum hreifir, hnittileg þjófa stittan.

3. Eckjum í þrældóm þryckir, þvíngar fodurleysíngja, voludum vægdir hylur, vinnudygd eingri sinnir, þjónustu lakar launum, lætur ei skyldu mætast, gésins vill hvad eitt hafa, en hyrdir sér kaup þrí-virdid.

4. Rænir Gud rétti sínum, rembilát þar vid strembist, hún géti hvad ádynur, helgidags brotin fjelgad, sér til ábata eyrirs, ord Guds og kyrkjur fordast, leisir ei heldur hasi, hjúin sín møk af lúa.

5. Sig einatt sjálfa nagar, sorg vefur hyggju torgir, sirdir fé-púkann værdum, fárlega stittir árin, sveipudu synda hjúpi, sálgar hans lísi í gálga, há-bølvud sídan hneigist, helvítis ofan í elfar.

Fé = gyrninnar fúla ‚pest, (frid ef þjófa vildu), dryckjuskap og drambid vest, drengir hata skyldu.

Hallar heimi øllum, hallar trú ad falli, hallar aud og hylli, hallar orku snjallri, hallar forspá hollri, hallar dygda mjalla, hallar laganna heillum, hallar mann = dád allri.

2. Dómur Drottins' kémur, Dóma teiknin hljóma, Dóms addynur tíminn, Dóm fær lasta = grómid, Dómarinn þegar dæmir, Dóm af skýum rómar, Dómur dreckir heimi, í Dóminum gledjast frómir.

3. Vakid, brædur, vøkum, vaki Jómfrúr spakar! vakid, tíminn veikist, vaki bænar= qvakid: vakid! værdin svíkur, vaki minning saka, vakid, víst Guds rikis, vakandi svo takid.

Gaman Vísür.

Dýra Mál.

Dýra = málin deild hér,
draga rædst eg í brag,
þau er þecki skrád.
Grenjar ossa grimmt Ljón,

grátt ílits og mjøg hátt,
øskrar eptir bráð.
Fánlega Fýll hrýn,
ferfætlínga sú er,
mesta mynd á láð.
Orga Tígris dýr, dverg=
dynur = mál af þeim hvin,
æg og ódfús tjáð.
Paurans ofrug Panther,
pardýlótta kaurar,
flest í Meden fráð.
Bessi murrar blæ= víss,
bjó honum vetrar svefn = ró,
mergjar þrek ómáð.
Sneggjar tídt med ham= røgg,
Hestur kjørinn reid best,
ør í orku dáð.
Slisinn rymur van= vís,
vinnu= treystkur Asninn,
er hans eyrna gáð.
Kallar Refur daun= dæll.
Drynur, beljar Naut: kyn,
harla rænu= hrjáð.
Saud: kynd jarmar gagn= góð,
Geit= fé kumra, þjóð veit,
mørvad, mjólkur= fjáð.
Vælir Ulfa gin gól,

Géltir Hundur sífellt,
urrar, geyr í gráð.
Katta mjálmar, kyn leidt.
Køllum rýta Svín øll.
Mjamtir Músin smád,
Hún á mold er minnst ein,
mesta dýr þó hrædist,
þetta sultar sád.
Hjæna (mér heyrn dró)
hjalad géti Manns tal,
og þeim helju hád.
Pennann flock og hóp hinn,
hvervetna sem fold ber,
nærir Drottins nád.
Sinni sképnu og ann,
er hans vilja sérhver,
jafnan hlýdin jád.
Mjalla hrein, því minnst vill,
Mein = yrdt, hotud sé nein,
edur án þarfa þjád.
Nýrna spá af fjár fórn,
føgur banna Guds løg,
hún var ragna ráð.

Ar hvad þýdir.

Ar Mánudir eru tólf ad þýda.
Ar er morgun = dags byrtíngin frída.

Ar er køllud árferdisins blída.
Ar er, vatna renni=flódid strída.
Ar er stafur einn í rúnum lýda.
Ar er sólar geisla morid tída.
Ar er vængur øgurs=hallar skída.
Ar er blængur hvergémlisins vída.

Alda heiti.

Sólar=Öld, Túngl=Öld, Gømlu=Öld gala.
Gull=Eyr=Silfur=Járn=Öld, vala.
Brenni=Öld þeir ed hóft um hjala.
Hauga=Öld fann ei dýrd uppsala.
Skégg=Öld átti skeid láng=dvala.
Skálm=Öld ýfdi margann kala,
Vind=Öld þann og Varg=Öld ala.
Veröld ekur senn á hala.

Skégg=Lof.

Skéggid manninn skreytir, Skéggid vángann feitir, Skéggid skýling veitir, Skéggid eingann þreytir; Skéggid fordum skatnar í, Skégg=Öld báru teitir, Skégg øldúngum skartar því, Skéggid ríkkar sveitir, Skéggid Herrann skrautlegt bar, Skéggiadur Aron Prestur var, Skégg ei Samson skérdti par, Skéggi Samúel fleytir. Skéggsins

æra skyrpti hnjóð, Skégg-heitíngar æfði þjóð, Skégg-laus Njáll í skimpi stóð, Skéggs eru kostir neytir: Skégginu bið eg þú skeytir, Skéggjuðum síst aðhreytir, Skégg ei reitir, Skéggs leitir, Skegg ef dára, Skégg þig gára, Skégg-broddanna þeytir, Skégginu skárst ei beitir, Skéggið þó sem heitir.

Grettirs Afrek.

Grettir frægðum fjáði, flest ørlögin háði, geirs í hørðu gráði, grimmar vættir þjáði, braut upp haug og bar út fé, beint á Norvegs láði, íllann draug þar yfir-sté, og af honum Saxi náði, Þórir, Øgmund, Snækoll sneið, sneipti, rændi þó um leið, Tíu deyð, með sára seyð, Serkjum vann í bráði; djøful-æfann drauginn Glám, drap er gjørði bygða nám, Gnípu og Sám, í gljúfrum blám, við Gýgja-foss afmáði; Hýðbjørn helju váði, húð af Gísla táði, ramb hans hrjáði, raup áði, átta maki, súgs í svaki, sunds atgjørfið knáði, spjallhagur forspáði, spektar fylldur ráði.

Vertíðar Annáll 1740.

Fátt er nú til fróa, fer mig senn að óa,

kéll á kjúku mjóa, komin þykir Góa: nú í Sumars tekur til, tólftu viku að snjóa, austan hríðar æsir bil, alla þekur móa; titra, streyma, tísta krár, tún og eingjar hylur snjár, skéljar brár, en skablinn hár, skéllur upp til þjóa: norpa rollur, nytin gár, nautin híma, lømbin klár, verðir fjár og veigagnár, vinda spjør og glóa, svellur sæðið frjóa, sýngur eingin Lóa, skolar Rjóa, skall Spóa, handrið dunar, bylgjan brunar, bjørg og malir hóa, vaknið! Vinir sjóa, viljið þið ecki Róa?

Vidbætir,

innihaldandi

Gyllini Fadir vor og Bænir.

Fadir vor! þú sem ert á himnum.

Fadir Drottins vors Jesú Kristí, Fadir Andanna, Fadir ljósanna, og Fadir yfir allt þad, sem børn kallast bædi á himni og jørdu.

Helgist þitt nafn.

Helgist þitt ord, þín dýrd, þín verk, og allur þinn søfnudur. Helga þú oss í þínum ótta. Helga þú oss í þínum sannleika. Helga þú oss í kjærleikanum og øllu kristilegu framferdi. Helga þú sjálfann þig í oss, og helga þú oss í þér.

Til komi þitt Ríki.

Ríki þinnar magtar; til ad undirþryckja djøfulinn, yfirbuga heiminn, en ebla, stidja

og forsvara kristindóminn. Ríki þinnar náðar, til ydrunar syndugum, upplýsíngar fáfróðum, huggunar hrelldum, hugarstyrkíngar freistudum, vegstjórnar villtum, og viðurhalds réttlátum. Ríki þinnar dýrdar, þeim deyendu með eilífri vegsemd, eilífri unaðsemd, eilífri og algjørdri þekkíngu, eilífum heilagleika og eilífri fyllíngu allra gæða.

Verdi þinn vilji, svo á jordu, sem á himnum.

Verdi vilji þíns hegníngar réttlætis á øllum djøflum, øllum villu-øndum, og øllum kristninnar ofsóknurum. Verdi vilji þíns boðorda réttlætis, af øllum vorum kroptum elskadur, í øllum vorum lífernis háttum stundadur: øllum vorum frívilja, og allri mannlegri skickun æfinlega fyrirborinn og meirmetinn. Verdi þinn náðar vilji, í því að græta oss og gledja, svipta og sæma, særa og græða. Verdi hann á oss og hjá oss, í ordsins kénníngu, í syndarinnar þekkíngu, í holdsins deydíngu, í trúarinnar eflíngu, í himneskrar dýrdar hlutteknígu, og allra hluta viðréttíngu.

Géf oss í dag, vort daglegt braud.

Braud þinna orda. Braud þinna Sakramenta. Braud kristilegs stjórnar valds. Braud landsins gróda. Braud lífsins ávaxtar og næríngar. Braud skinseminnar. Braud ærunnar, heilsunnar og fridarins.

Og fyrirgéf oss vorar skuldir, svo sem vér og fyrirgéfum vorum skuldunautum.

Fyrirgef oss uppruna syndina og uppruna gyrndina. Fyrirgéf oss syndir vors úngdóms, aldurs og elli. Syndir vorrar fávitsku. Syndir vorrar þvermódsku. Syndir vors brádrædis. Syndir vors athugaleysis. Allar heimuglegar og opinberar ordanna, þánkanna og verkanna misgjørdir fyrirgéfdu oss, himneski Fadir! í Jesú nafni. Og gjør oss innbyrdis fridgjarna, þolinmóda, kjærleiksfulla, gédtryggva, og gódhjartada.

Og innleid oss ecki í freistni.

Reinslunnar freistíngu gjør þú oss heilnæma, svo vér ecki hnegjumst til metnadar edur andvaraleysis í medlætinu, heldur aud-

mýktar og þacklætis. Ecki til møglunar edur óþolgjædis í mótlætinu, heldur vonar og bidlyndis. Géf oss sigur á øllum djøfulsins freistíngum, holdsins freistíngum og heimsins freistíngum. Lát oss ecki á freistíngar tíman-um frá þér falla. Heldur géf allri vorri freistíngu þann enda, vér fáum vel stadist. Freista þú einkis yfir megn fram, og lát oss aldrei freista þín.

Heldur frelsa þú oss frá íllu.

Því þú ert alleina gódur. Frelsa þú oss frá djøfulsins íllsku og veraldarinnar vondsku. Frá íllum þauukum og ásetníngi. Íllum at-høfnum og íllri samvitsku. Sneid oss hjá íll-virkjanna krossi. Íllum og brádum dauda lát þú oss aldrei mæta. Heldur frelsa þú oss frá, øllu því íllu sem í oss býr; øllu því íllu sem oss ástrídir, og øllu því íllu sem vér forþénad høfum.

Þvíad þitt er ríkid.

Ódvínanlegt og øllu ædra.

Þinn er mátturinn.

Endalaus og óþreitanlegur allt ad verka.

Þín er dýrdin.

Heiløg, skýnandi, voldug, inndæl og óum-breytanleg, ad eilífu, Amen.

Morgun Bæn.

O þú lifandi Guð og ljóssins Faðir! sem ljósið í fyrstu sköpun framkallaðir af myrkrunum, og enn nú yfirleiðir það sama ljós, mínum syndugum augum til gleði og upplýsingar. Blessaður sértu í ljósinu þinnar dýrðar, sem enganm skugga líður, blessuð sé þín friðar ásjóna sem yfir mig lýst hefur á þessari nóttu, blessuð veri sólin miskunar þinnar, sem mér upprennur alla morgna fersk og fögur. Undir hennar morgun ljóma, lít eg nú upp til þín, mitt allra skjærasta andar ljós! og gjöri þér hjartans þackir fyrir þessarar nætur værð og hvíld, verud og blessan. Eg hefi sofið á þínum armi, sem eitt brjóst-barn í kjöltu sinnar móður, þín vinstri hönd hefir leigið undir mínu hofði, og þín hægri hönd umfaðmað mig, þín tilsjón hefur varðveitt minn andardrátt, og upplokið mínum augum; þar fyrir gleður sig minn andi, og mín túnga lýsir þinni lofgjörð. Heilagi Faðir! þú sem huggar mínar augnabrár með hýrri brún morgundagsins, láttu nú eirn anda sveima af þínu augliti, sem eirn værann morgun blæ, til minnar sálar, að hún viðurqveikist, og allur sá syndarinnar skuggi, sem yfir mig hefur upp-dreigist á liðinni nóttu hverfi niður í hafs-djúp þinnar

myskunar og Jesú blóðs, svo eg nú með lýsandi deigi verði eitt ljós í þér, og eirn Andi með þér. Sami þinn vængur, sem var mitt hvílu tjald í svefninum, sé mín vagn-borg í vökunni; hil þú mig með þínum fjöðrum, þú sem ert hulinn Guð, svo eg sé ecki nakinn fyrir neinum háska. Eg vil nú uppstanda til þeirrar dags vinnu, sem mér er áqveðin í víngarði þínum: rís þú upp eirninn og leið mig að verkinu, stjórna mér í verkinu, blessa mig í verkinu. Jesú Kristí þú sanna vín-tré, gef mér að útsjúga vökva þíns hjálpræðis, svo eg finni lyst og þreyíng við allt mér áqvarðað andar og lífs erfiði; þinn vísdómur fræði mitt fáfræði, þinn almáttur styrki minn vanmátt, þín gjæðska innhelli sér í mitt sinni og sikri mitt ángræði, auki mér þolinmæði, leiðrétti mínar tilhneigíngar, hreinsi mínar hugrenníngar, hepti mínar samvitsku nauðir, og ebli mér allshåttuð huggjæði, svo hennar mynd útgéfi sig í allri minni hegðan og umgeingni; ecki einasta í allri háttsemi við minn náúnga, heldur og allri meðhöndlan á þínum sképnum; að svo sem þær eru mér speigill þinnar speki, maktar og gæðsku, að eg láti þær njóta þín, og elski þig svo í öllum hlutum, leiti þinnar dýrðar í öllum hlutum, og gjöri

þér þackir í øllum hlutum, og svo sem þú hefur allar skepnur manninum í fyrstu til nytsemdar skapad, og gefid honum vald yfir þeim øllum, svo kenn mér af því hinu sama ad þeckja og vidurkenna þína makt og eignar-rétt yfir mér, þad vald sem þú átt á því ad slá mig og græda, græta og gledja, deyda og lífga. O! minn trygd-reindasti Herra og Skapari! eg má vidurkénnna med Jacob, ad minni sé eg allri þeirri mysku, og øllum þeim sannleika og trúfesti, sem þú hefur sýnt mér þínum umkomulausum þénara, frá minni fyrstu fæding-ar-tíd, inn til þessarar stundar, lífid og allt gott hefurdu mér gefid, og þín myskun hefur vardveitt minn andardrátt, svo þó allur minn lífs-andi magnadi þinnar Majestatis vegsemd og forpris, þá væri þad eitt hálfverk, þó allar mínar blóds og fjørs ædar, sinar og taugar gjørdust streingja myndir, í þinni lofgjørdar hørpu, þá væru þær mikils til of dymmraddadar, til ad ístemma þinnar dýrdar rómsæld, og herma þína hrósun og heidur sem bæri; þó er mér, eins og øllu því sem andardrátt hefur, skyldt ad lofa og vegsama þig eilíflega: ad elska þig af øllu mínu hjarta, allri sálu, øllum kreptum, og hugskoti, og svo, þíns bodords vegna, náúnga minn sem sjálfann mig. Blessadu

nú, Drottinn! allt þad eg skal gjöra þér til dýrd-
ar, mér til nytsemdar og náúnga mínum til
góda á þessum deigi, vardveittu minn anda á-
samt sálunni og líkamanum, vardveittu mig
fyrir mínu eigin holdi, heimsins hrekvísi, og
öllum djöfulsins áráfum og meinvættum: í
einu ordi, fyrir öllu því sem íllt er til lífs og
sálar. Láttu þína ásjónu lýsa yfir mig. Á-
sjónu þinnar þeckíngar fyrir bjartleika sakir and-
litis Jesú Kristi; ásjónu þínsfylgis og vara-tekt-
ar svo sem þú lýstir í elds og skýs stólpa fyr-
ir Jsrael; ásjónu þinnar miskunar, hverja
Petur þinn Postuli sá þar inni í Byskups
stofunni fordum; ásjónu þinnar umsjónar, og
hug hreissandi medaumkunar er lýsti yfir þína
signudu sorgbitnu módur. Sértu mér misk-
unsamur þá eg rasa, til ad reisa mig á fætur,
þá eg stend til ad halda mér vid, fyrir þá
hægri hondina þíns réttlætis, vertu mér
miskunsamur í öllum mínum lífs naudum,
miskunsamur í minni sídurstu neyd, myskun-
samur fyrir þeim ytsta og stránga dómi. Snú
þú þínu augliti til mín, þá eg rata í freistíng-
ar til hughreistíngar, þá eg sit vid þeirra dyn-
jandi Babýlons vatna nid til gladníngar,
þá eg geing í myrkrunum til upplísíngar, þá
eg geing í ofur-hitanum til endurnæríngar,

undir þessum lundinum, vil eg hylja mig svo eingin bruna sól freistínganna brenni mig. Gef þú mér frid! frid vid þig umfram allt, þú blessadi fridarins Gud! frid vid mína samvitsku, frid vid alla menn, ad svo miklu leiti sem mögulegt er, en eilífann ófrid vid djöfulinn og alla synd, og svo loksins ad útendudu öllu mínu hérvistar mædu strídi, eilífann frid hjá þér í fridarins tjald-búdum, Amen!

Bæn um Guds hlífd og varatekt.

O þú lifandi Gud og Lausnari heimsins! sem madur gjördist til mannanna hjálpræðis, og mannlegum eymdum á þig hlódst, svo þú kynnir mönnunum ad sampínast! eg vesæl manneskja krýp og qveina fyrir þínum fótum nidurslegin af byrdar þúnga minnar náttúru, sem full er af fánýtum gyrndum og fallhættri djörfúng til syndarinnar. Ó Drottinn! þú veitst minn uppruna í þennann daudlegleika, þú veitst og þann vanmátt sem þadan er flotinn og hversu mitt hjarta er fávíst, mín umþeinkíng hégómleg, minn skilníngur efasamur, lystíngin saurug, sinnid óstödugt, samvitskan vangætin, og optlega í fjötur færd af limanna lögmáli. Þér er og ecki hulid, ad þetta skynjar minn óvin um mig, og af því hann finnur sér lidug-

ann veg að heimsækja mig og hrinda sørum fyrir minn fót, þá er eg og svo vodann viðkominn, sem hann er með vodann útbúinn. Mig felmtrar af þeim háska, sem fellur í kríngum mig og eg fæ ecki sjeðann, af því flóði, sem dreckir án tilfinníngar, og af þeim eldi, sem brennir án sviða. Eg geing í draumi og ráðgátu, og veit ecki hvað mér er nytsamlegt í þessu fáfeinga lífi. Til meðlætis gjørðir þú mig í Adam, og ei hefur þú þá tilhneigíng burttekið; þess vegna útvelur mín náttúra lyst að hafa; en sokum þess brjáls og blindleika, sem henni er af syndinni tilfallinn, sýnist mér opt hið vonda gott, og sæki því eptir eplinu dauðans, sem áverti lífsins. Hér fyrir má eg optlega*) hræðast minn hyggju-veg, og ósjaldan þenkja: að mínar rósir megi verða mér þyrnar: mitt lysti-hús, fánga hús; minn stafur, einn brotinn og stínghættur reyrsproti; hvað mín augu gleður, kunni þau út að stínga; hvað eyrun lockar, æruna að bleckja; hvað holdið sælgjætir, sálina að deyða, auk þess að gyrndin gnæsir í mínu hjarta, sú er andann veikir og sannleiksins hugboð yfirstígur. Herra Jesú! hygðu þar að, og settu mína mæðu í sjálfs þíns hønd. Eg er í framandi

*) maklega.

voda, og veitir þúngt ad gégnum þreyngjast. Í stríd útleiddur, en kann ecki vopnum ad verjast: í bylgjum staddur, en stjórnin reykar og skuggi næturinnar umkríngir*) mig. Trúfasti Jesú! kom þú til mín á myrkvum bárum, og fleyttu**) mínu lífs skipi ad landi. Viljir þú ecki taka mig burt úr heiminum, þá vardveittu mig fyrir heiminum, og því vonda. Viljir þú nockud skicka***) edur samþyckja til minnar reynslu, láttu mig þó ecki reyndann verda yfir þad eg stadist gét. Sjáir þú ad óvinir mínir setjist ad mér hættulega, géf þú mér rád og farsæld ad umflýa þeirra umfall. Sjáir þú ad þeir muni mig yfirfalla, herleidtu þá í burt frá mér. Hafi eg traust hjá mønnum, sem mér stofnar í blindann voda, gjør þá vid mig sem Davíd í Kegila, og fríadu mig fyrir alvitsku pína. Hafi eg traust á mønnum, sem trúnad brygda, og eptir mínum óførum stunda, gjør þú rád þeirra ad eingu, sem Achitóphels, og fríadu mig fyrir trúfesti pína. Hafi eg vinfeingi manna, sem leitast vid ad locka mig til elsku og ádrædis íllra verka, géf þú mér vængi til ad flýa þar frá, og fríadu mig fyrir réttvísi pína. Láttu mig ecki dragast í samband med ógud-

*) upphefur sig. **) flyttu. ***) leifa.

legum; lát einga glæpa kúgun yfir mig gánga. Herra Jesú! haldtu mínu hjarta til þín, þá heimurinn krefur þess, og geym þú mig heimuglega í þínu tjaldi fyrir öllum áhlaupum myrkranna herS. Settu þinn ótta fyrir mínar lífs-dyr! þrengist eg af illum girndum, géf þú mér styrk ad mótstanda þeim. Vanmegnist eg, víktu frá mér hrösunarinnar tækifæri; minnstu þau folk, er þú þoldir minna vegna medal illvirkja, og láttu mig ecki hrasa medal ræníngja; en ef þú þad lídur fyrir þíns réttlætis sakir, þá láttu mig ecki fallinn liggja. Þess bid eg þig, minn Frelsari! fyrir þinn blóduga sigur, og allt hvad þú hefur mér til miskunar unnid: láttu einga synd yfir mér drottna; því hvert gagn er þér ad mínu blódi, sem þú keyptir med þínu, þá eg ligg fallinn til eilífs dauda. Haldtu því sigrinum þinnar hægri handar, haldtu þínu herfángi, haldtu kraptinum eilíflega*). Eg fel allar mínar andvarpanir undir þína fyrirbón, allar mínar lídíngar og freistíngar undir þinn sigur, og alla mína þörf undir fyrirheit þinnar miskunar, þú sem ert Gud alls hjálprædis, blessadur ad eilífu, Amen!

*) Haldtu rétti þinnar borgunar eilíflega. *add. al.* Exempl.

Bæn um fyrirgéfníng syndanna, styrkíng trúarinnar, eblíng þolinmædinnar, og adstod Guds í øllu mótlæti.

Eilífi gódi Gud og allra kjærasti Fadir! hvers r[illegible]tlæti eckért er gagnstædara enn synd og ránglæti daudlegra manna! eg vesæl sképna, gétinn af syndsamlegu sædi, fædd af syndugrar módur lífi, fóstrud í synd og seld undir synd um álla mína útlegdar daga, styn og andvarpa upp til þín, mitt einasta naud-hjálprædi! mín bønd ern hørd, mín byrdi þúng, minn máttur er þrotinn, því syndir mínar adskilja mig frá þér; þær eru stærri enn eg géti þær borid, fleyri en hárin á mínu høfdi og þýngri enn sandurinn í hafinu. Eg hrædist mín verk: eg heyri dómsins reidarþrumu í mínu hugskoti: eg sje hennar eldíng í ødrum heimi: eg finn og daudans umsvif í mínu holdi, og veit ei nær enn eilífur uppskéru-tími allra minna synda sád-verka grípur mig. Á þessari hættu-slaug, hrópa eg: Drottinn! dæm þú mig ecki eptir mínum verkum: Drottinn! burt taktu mína synd: Gud míns réttlætis! hlíf þú mér: Gud

míns hjálpræðis, væg þú mér! eg sveima í andköfum syndauna flóðs, og vötnin þreingja sér inn að minni sálu: líssins Guð! liptu mér uppá þurlendið: sannleikssins Guð! greið þú gotu mína: friðarins Guð! frelsa þú mig af ángist og dómi. Mitt líf er sífeldur syndablóðvaðall: æ Drottinn! láttu mig ecki druckna í þessu flóði, heldur dreckttu öllum mínum blóðskuldum í Jesú saklausa blóði! hans hjartablóðs úthelling burt hreinsi alla blóðskuld míns hjarta: hans handa blóðs úthelling, allar blóðskuldir minna handa: hans höfuð blóðs úthelling, og alls hans dreyra drjúpandi holds, allar blóðskuldir minnar túngu og allra líkamans líma! eg sver mig undir Jesú blóð; eg hrópa mig í Jesú blóði uppá þinn eið, minn Guð! sem ecki villt minn dauða, heldur mitt líf og leiðrettíngu. Afmá þú mínar dauðlegar syndir fyrir lifanda Jesú blóð, og álíttu mig saklausann í hans sakleysi. Géf mér og framvegis umbreytt sinni, frá elsku til syndarinnar og alls þessa forgeingilega; en upptendrað í þínum ótta, þinni unaðsemd og þíns ríkis eptirlaungun, allt til æfiloka. Eg berst við veika trú, sem blaktir eins og reyr fyrir vindi, vegna þíns réttlætis sem hræðir mig, og vegna míns ránglætis, sem

mædir þig. Styrk þú hana, heilagi sterki Gud! svo hún hverki villist frá þínum sannleika, né víkni frá þínum kjærleika: upplýs þú minn skilníng, svo eg viti, hvad eg skal trúa: inntaktú mitt hjarta, svo eg megni ad trúa: lát mína trú ætíd byggjast á þínum ordum, alltíd huggast af þínum fyrirheitum, alltíd eblast í sinni reynslu, alltíd hvílast í sínum uppruna: þegar syndirnar særa mig, kénn mér ad trúa, ad þín nád í Kristó yfirgnæfi. Þegar óvinir mínir áklaga mig, ad míns Frelsara fyrirbón sé mitt forsvar: þegar mitt hjarta fordæmir mig, ad þú sért meiri mínu hjarta, og hafir vald og vísdóm til ad réttlæta mig: þegar sorg og mótlæti sækir mér ad höndum ad þín hönd sé ekki stutt ordin, ad þín hægri hönd kunni øllu um ad breyta: þegar eg sakna svølunar þíns andlitis, ad þú þá hylgir þig, til ad audmýkja mig, svo eg leitandi og bidjandi finni þig med sætari gledi: þegar eg skal deya, ad eg muni þá deya til lífsins, ad Jesús þinn Sonur sé mitt líf, og ad deya minn ávinníngur. Blómga þú mína trú med heilagri þolinmædi, og géf mér þad sinni, ad hvert eg skal lída þitt eigid álag edur Satans edur mannanna, hvert heldur forþént edur óforþént, ad eg taki þad allt fyrir þinn kross og þinn

réttferdugann dóm, gjöri þér þackir og gledji mig þar við, að þú typtar mig, en ecki út af hjarta, þú reynir mig, en ecki yfir megn fram, þú agar mig, en elskir þó og burtskúfir mér ecki. Vardveittu hjá mér ordið þinnar þolinmædi, sem alltíd minni mig á, ad eg er til þess madur gjørdur, ad eg skuli mótlætid líða, og ad einn þolinmódur andi hefur vísdóm og sigur. Lát mér æ fyrir hugsjónum vaka þína þolinmædi, sem sparar mig, þíns Sonar þolinmædi, sem leid fyrir mig, og þinna heilagra trú og þolinmædi, sem hér stríddu og yfirunnu, svo eg beri mína byrdi og mogli ecki, þoli mótmælin og þreytist ecki, lídi óréttinn og hefni ecki, heldur géfi þér hefndina med hógværu sinni og eigni st svo sálu mína í þolinmædi. Lát mig aldrei efa, ad þú munir fyrir kyrrlætid og vonina hjálpa mér: gjør mig ánægdann míns hlutskiptis, og géf ad eg æ med þolinmædi í gódum verkum stundi eptir eilífu lífi. Svo leingi eg skal lifa, leid þ[illegible] mig, svo leingi eg skal líða, hress þú mig svo leingi eg skal bidja, bænheyrdu mig. Vert mitt hjálpráð í allri neyd, minn styrkur í øll stríði, mitt frelsi í øllum þreyngingum, mi[illegible] huggun í allri sorg, mín hvíld í allri mædi mín hjartans unun, þá ollu heims yndi er fi[illegible]

mér snúid, mitt gledilegasta athvarf, þá allir hafa mig yfirgéfid, mín fegursta sól í midjum daudans myrkrum, mín rósemd í andlátinu, minn hyrdir í grøfinni, mín dýrd í upprisunni, og allrar sælu, sigurs og vegsemdar dnægja í eilífu lífi. Amen!

Bæn þúngadrar Qvinnu.

O þú allra hærsti, stóri og hátignarfulli Gud! sem alla hluti skapad hefur med þinni almættis hendi. Eg þacka þér hjartanlega, ad þú hefur séd til mín í þinni miskunsemi, og blessad mig í mínum ektaskap med nýum barngétnadi. O minn gódi Gud! eg bid þig af øllu mínu hjarta, ad þú látir nú þessa þína skøpun eingu tjóni eda fordjørfun mæta, heldur virdstu hana nádarsamlega ad blessa og vardveita, bædi til sálar og líkama. O þú líknsami Drottinn! børnin eru þín gáfa og lífsins ávøxtur er einn skeinkur af þér. Svo hjálpa mér nú, ad eg megi medtaka þessa þína gjøf med hjartans þacklæti og elska hana lángtum meir, em allt veraldarinnar gull og silfur: því þetta er þó ein manneskja, hverja þú hefur í Adam skapad eptir þinni mínd, og sem svo dýrt er endurleyst med Jesú þíns Sonar allra heilagasta blódi. Æ minn

Drottinn! þú hefur forundrunarlega tilbúid fóstrid í mínu lífi, þú hefur samteingt þad med ædum og beinum, klædt þad med holdi og hörundi og blessad þad med lífi og anda. Ó minn Jesú, og minn Gud! þú sem varst tilluktur um tilsetta mánudi í þinnar módur lífi, géfdu mér, ad eg vid hverja eina fósturfins hræríngu í mínu lífi, hugsi andagtuglega til þín; og vardveittu bædi mig og minn lífs ávöxt frá allri ólucku. En þegar mín stund er komin, ad eg skuli fæda, þá géfdu mér, minn Gud og Lausnari! styrk og krapt þar til. Láttu þá þitt almætti vidhalda mér, og þínar miskunar hendur lina minni pínu. Géf þú mér og þángad til bærilega heilbrygdi, eptir þínum nádugum vilja! en sídan í fædíngunni, láttu minn lífs ávöxt koma í ljós, med réttri, heillri og fridri líkamans skøpun. Minn Gud! leid þú mig miskunsamlega á þeim tíma og gjördu mig þá ad einni gladværri barns módur. Al þú í ollu önn fyrir mér og mínum lífs-ávexti af nád og miskun þinni. Ó minn Drottinn! á þínar hendur fel eg bædi fóstrid og mig, þú hefur endurleyst ockur, þú trúfasti Gud sannleiksins! Amen.

Bæn

Bæn einnar Ljós-móður.

Herra Jesú Kristi! þú himneski lausnar-steirn og heilsugjøf allra manna, sem vald hefur lífs og dauda, og med hinni sömu hendi særir og umbindur, apturlæsir og upplíkur, til þinna hjálpar-hæda upphef eg mín augu, og bid þig, minn Gud og Frelsari! ad þú nálægir þig í nád og krapti, þinni þúnga þjádu sképnu, sem hér veinar fyrir þínum fótum. O Drottinn! aflèttu nú þeirri byrdinni, sem þú hefur uppálagt og leistu hvad bundid er. Þú sem ádur útleiddir hana af lífi sinnar módur og medtókst hana frá módur lífi, greid nú dásamlega hennar fædíngar hag, og gjør hennar myrkur ad byrtu; veittu mér nád og styrk ad þjóna henni í þessari naudsyn, med allri nágqvæmd ad hugga hana og med þínu fulltíngi ad annast hennar þørf. Vertu hjá henni í neydinni, þú lifandi Gud! og lífgadu hennar anda, hennar þol og traust, hennar von og bæn til þín. Tak hennar hørmúng þér til hjarta, og mik hennar ángist, fyrir þá hrygd og qvøl, sem þú barst í blód-sveittu holdi hennar vegna. Alít hana miskunar augum, sem þína módur undir krossinum, rètt henni þínar hjálpar hendur, sem Petri á bylgjunum. Leid henni af þér heilsukrapt, sem hinni blódfall-sjúku, og lát

hana bída þíns hjálpræðis í þolinmæði, og ecki sleppa þér fyrr enn þú blessar hana. Ó Drottinn! varðveit þú hana og hennar fóstur frá öllu skaðræði: gef henni heilnæma lausnar stund, og lát allt skaplega gánga um hennar náttúrlegt efni. Vertu sjálfur ljós-móðir hennar barns, og svo sem þú hefur það lífgað og nært undir hennar hjarta, svo gleð það sama hjarta með þess lausn og lífs útkomu í þessa heims ljós, og síðan með þess andlegri lífgan og endurfæðíngu í heilagri skírn, svo hún sjái þar sitt og þitt sæði, sinn og þinn fögnuð, arf og hlutskipti. En þóknist þér að leisa þess líf úr móðu, fyrr enn það njóti þessa náðar-innsiglis, þá gjör það ei síður hólpið fyrir þína forþénustu og þíns anda heimuglegann krapt. Ó Jesú! kom og auðsýn þitt hjálpræði! Ó Jesú! kenn þú mér að biðja, og haldtu mínu hjarta til þín. Ó Jesú! gjör við oss eptir þínu nafni; heyr oss í þínu nafni, og hugga oss fyrir þitt nafn. Amen!

Híngað lúta fylgandi andvörp.

Komi nú Jesús með sinni náð! komi nú Jesús með sínu fulltíngi, komi nú Jesús í krapti og blessan!

Jesús vægi sálu þinni og veiti hægð líkama þínum!
Jesús upplísi þig með sínu ljósi!
Jesús skýli þér með sínum fjøðrum!
Jesús huggi þitt hjarta af sorgunum!
Jesús gleðji þín marin bein!
Jesús græði allar þínar meinsemdir!
Drottins Jesú augu álíti þig!
Drottins Jesú eyru bænheyri þig!
Jesú hønd hagræði þér, hans hjarta miskuni þér!
Jesú pína hressi þig, Jesú kraptur styrki þig!
Jesú dauði lífgi þig!
Jesú blóð-undir blæði þér vægð og frelsi!
Jesú blóð sveiti gési þér hægð og heilsu!
Jesú blóðug mind sé þinn friðar spegill!
Jesú blóðug tár þín sætasta hugsvølun!
Jesú blóð marið hold mýki þér holdsins harm-qvæli!
Jesú blóðspreingda hjarta sefi þín hrigðar andvørp!
Jesú blóð-roðin bønd leysi þín blóð bønd.

Fáord minníngar vers,

eptir þann merkilega Guds mann,

Sr. Þorlák Þórarinsson.

Uppsett af hans nafns Minnugum Elskara.

Lagid: Gud, Fadir, Son og Andinn hreinn.

Húma mjøg tekur heimi í, hrygda sverd margann skar, fljótt sorga rekur fyrir ský, fagra sól gledinnar, glaumurinn frekur gégnir því, til gjætslu ei vekur tídin ný, hvørn þann heilvita var.

2. Þeinkja samt mættum þad vid ber, (þúng tíd af undrum rís!) ad ef ad gjættum sumt, med sér, sorg færir neyd og kíf, svo lifnadinn bættum, af því er, umvafid hættum veikt sem gler, mannanna mjøg er líf.

3. Sorganna køfum sýnist veitt, sármædd-um hjørtum ad, daudans og krøfum drjúgum beitt, dýrmætt líf finnur þad, dæmi þar høf-um uppá eitt, af því hástøfum grætur heitt, margur í morgum stad.

4. Greint skal hvad veldur gledinnar, géfst valla føgur von, samt því ad hreldur sorgir bar, sérhvør madur og kon, dygdunum seldur dýrstur þar, daudans feldur af sverdi var, Þorlákur Þórarinsson.

5. Sem djákni frœddi dygda hár, Drottins kjær úngvidi, med blídlindi rœddi og bæna tár, fyrir börnin lét Gudi í té, nærdi og fœddi fjórtán ár, Frelsarans gjæddi þekíng klár, andleg Guds aldin-tré.

6. Frelsarans hjördu fódra réd, (feinguſt graslendi klár), sem trúlyndur vordur tryggt med géd, tuttugu og átta ár, hjörtum sorgmœdu huggun tjed, hvergi sást spörd, því stór var léd, vitska og vísdómur hár.

7. Hann sá ágjætti Herrans þjón, á himnum sem fagnar nú, Prófasts embætti ad Presta bón, prúdur héldt árin þrjú, geistlega kjætti géds um frón, med gódsemdar hætti og fridri útsjón, opt fluttist saga sú.

8. Þessa sáluga og sæla manns, segjast ár hjúskapar, hins fjórda tugar fimm til sanns, fram svo lífs skeidid bar, en fyrirhugud æfi hans, uns til ad bugar fjörsins stans, sextíu og tvo sögd var.

9. Skapnadar blóma skjærum best, skrýddist, sem hér innbind, til límanna sóma lagdist flest, ljós, svo ad á var hind, fagur rómur og mikill mest, mundi tídt hljóma: ó þann Prest! ´em bar svo mannlega mynd.

10. Ádqvæda madur mikill hann, mundi í sinni tíd, djúpt grundvalladur kallast kann,

kostjæfinn fyrr og síð, hugspekin stað hjá honum fann, heyrðist æ það nær tala vann, ræðan fögur og fríð.

11. Réttvísin fræga rann fram rétt, roggsemd og blíðu með, ströffunin væg, en þó svo þétt, sem þursti líferníð stéð, hugguninn þæga hinum sett, og hressíngin næg, sem báru mett, af hörmum hjarta og géð.

12. Sérhverjum þénti hins sæla dáð, svölun féck öndin þyrst, Guðlausum benti og gaf til ráð, glæpi svo varadist, fríðleiſíð grennti, þar sem þjáð, þreingíngin spennti og freystíng bráð, hjörtum, með lagi og lyst.

13. Jafnan guðhræddur, ritnð ráð, rækjandi Postulans, kjærleikans gjæddur glæstri dáð, til Guðs og náúngans, trú og von klæddur, tára sáð, tíðum þó mæddur feldi á láð, hvarr ei þolgjæði hans.

14. Bæninni heitu heims í rann, hærstum með andans þrótt, af hjartans reitum innstu hann, offraði dag sem nótt, til himinsins leita í hrygðum vann, hjálpræðið neyta af því fann, margur maðurinn skjótt.

15. Einlægni skyldur, þel bar þíðt, þagmælskur, orðgjætinn, hreinskilni fyldur, friðgjarn tíðt, fast-rækur, góðvikinn, aumum féck mildur brauði bitt; í besta gyldi um frónið víðt, er hann því álitinn.

16. Hróssi upplyptir hans sem ber, um héröð Norður-lands, skáldmæla gift sem þegi þver, þjóð-ræmi og fagrann glans, spjöllunum svipt í öllu er, út mun ei skiptast mörgum hér, feril að feta hans.

17. Ordgnóttin skír frá ödrum skild, æ á grundvelli stód, lidug og dýr, med lista snild, lærdómsrík, djúp og fród, óvída býr svo gáfa gyld, gódu þó styri ad Herrans vild, vitrir af vorri þjód.

18. Læknínga mentin enn var eitt, á honum blómlegt start, sjúklíngum þénti og gaf þeim greidt, grædslu þó lidi hardt, voda-mein grenntí; naumast neitt, nockurn þad hendti, ad seingi ei veitt, einhverja umbót snart.

19. A sögdum vegi, lífsins leid, lauk Guds ástvinur trúr, von er þó megi af hvarma heid, hrynja táranna skúr, margur sem þreyir þess manns deyd, þvílíkann eigi skada beid, hans saknar sæti úr.

20. Hvad skal þó sorga? hrygda smeck, húgsum sú deyfa skal, dygdanna borgun fagra fékk, frá-leystur tára dal, af mædunnar torgi Guds vin géck, gledinnar morguns byrta þeck, hann kjætir himna í sal.

21. Hann er inngeinginn himininn, hörmúnga gégnum slód, sannann og seingid sigurinn, sjálfs fyrir lambsins blód, hédan af eingin hörmúngin, honum ad þreyngir nockurt sinn, ó þau umskipti gód!

22. Réttlætis skjæru skarti réd, skrídast þá burtnumdist, sælan frábær hans gledur géd, gnæfandi hjartans lyst, lambinn sær nú losgjörd tjed, líka prís, æru, heidur med, í ædstu ummar vist.

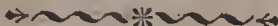
23. Grafar þó bóli hans bleiki nár, byrgist fyrst utan grond, í Guds fridar skjóli, skild vid tár, og skínandi Jesú hond, lambsins hjá stóli ljóma klár, sem lifandi sól um eilíf ár, lifir hans :ysta ond.

24. Ó þér hans kjæru ástvinir, og dóttir menta fríð! harmi þúngbærnum hrindið þér, hugsið sú kémur tíð, samfundum nær eð samanber, sambúðin vera aldrei þver, þar hóma börn Guðs blíð.

25. Angrædis farmi ýkar mest, aflétti Jesús klár, þídlyndis varma þelið best, þerri hvert augna tár, hans blódreifða armi falin og fest, fram til þess harma eingin sjest, um endalaus gledi ár.

26. Jesús sem deyddir dauda minn, þá dauðans slog leidstu hörd, géf vel tilreiddur sérhvört sinn, sé eg nú hér á jörð, vondu frá sneiddur, varfærinn, svo verdi inuleiddur himininn, þar fagnar þín frelsta hjörð.

27. Lofgjördin, valdið, heidur hár, hærst æra, speki, prís, vegsemd margfalda og kraptur klár, kjörinn sé þér og vís, þú Guð, hvers aldrei þverra ár, það skal vort gjald á medan stár, þín dýrdlega Paradís.

Seljast óinnbundin á Skrifpappír 60. ß. reidu Silfurs.

